

கலை
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை
179
ஆவணி 2022
சிறப்பிதழ்

ஆய்வு

100/-

புரதம ஆசிரியர் : க.புரணீதரன்

மண்டைதீவு கலைச்செல்வி
தாட்சாயணி
முருகபுதி
வ.ந.கிரிதரன்
ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்
சிவ.ஆருரன்
இ.சு.முரளிதரன்
ஈழக்கவி
கே.எம்.செல்வதாஸ்
தாமரைச்செல்வி
புலோலியூர் வேல் நந்தகுமார்
புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன்
காரைக்கவி கந்தையா பத்மான்ந்தன்
புலோலியூர் க. சதாசிவம்

தாமரைச்செல்வி
சிறப்பிதழ்

பொருளடக்கம்

கட்டுவாரர்கள்

வியக்க வைக்கும் தாமரைச்செல்வியின் இலக்கிய சாதனைகள் புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன்.....	03
ஆத்ம உறவு மண்டைதீவு கலைச்செல்வி.....	06
அழுவதற்கு நேரமில்லை போர்ச்சிதைவுகளின் ஒரு துளி தாட்சாயணி.....	07
தாமரைச்செல்வியின் படைப்புலகில் சமூகப்பார்வை முருகபூபதி.....	10
எழுத்தாளர் தாமரைச்செல்வியின் “தாகம்” நாவல் மற்றும் அவர் பற்றிய சிந்தனைகள்! வ.ந. கிரிதரன்.....	13
தாமரைச்செல்வியின் எழுத்து நடைத்தடங்கள் ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்	16
வரலாற்றில் என்றும் பசுமையாய் வாழும் தாமரைச்செல்வியின் “பச்சைவயல் கனவு” சிவ. ஆரூரன்.....	23
போர்க்கால வன்மத்தின் பிரதிவிம்பமாக “ஒரு மழைக்கால இரவு” இ. ச. முரளிதரன்.....	26
எங்கும் பரவும் உயிர்வாசம் காரைக்கவி கந்தையா பத்மாளந்தன்	28
தாமரைச்செல்வியின் வன்னியாச்சி ஈழக்கவி.....	30
வேள்வித்தீ கடந்துபோன வாழ்வியலின் தகிப்புத் தணியாத பதிவு கே. எம். செல்வதாஸ்.....	36
ஒரு காலகட்ட வன்னி மண்ணின் வாழ்வியலை பேசும் தாமரைச்செல்வியின் விண்ணில் அல்ல விழுவெள்ளி நாவல் ஒரு வாசகநிலைப் பகிர்வு புலோலியூர் வேல். நந்தகுமார்.....	38
வீதியெல்லாம் தோரணங்கள் நாவலுக்கு புலோலியூர் க. சதாசிவம் எழுதிய பதிப்புரை.....	42

சீறுகதை

தாமரைச்செல்வி - 19

கடிதங்கள்

ஜீவநதி

2022 ஆவணி இதழ் - 179

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவேயந்தன்
ப.விஷ்ணுவரீத்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணத்தறை ஆலையிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா விபரம்

தனிச்சந்தா - 100/= ஆண்டுச்சந்தா - 1500/=

வெளிநாடு - \$ 60U.S

மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்

மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.

அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K.Bharaneetharan,

Kalaiaham ,

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்

K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch

A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை

ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு

செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்

செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...

புதியதோர் உலகம் செய்வோம்..!

- பாரதிதாசன்-

ஈழத்து இலக்கிய உலகின் வளமும் பலமுமாக தாமரைச்செல்வியின் படைப்புகள்

ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் தாமரைச்செல்வியின் எழுத்துக்கள் தனித்துவமானவை. ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியில் தாமரைச் செல்வியின் பங்கு மிகப் பிரதானமானது. குமரபுரம் பரந்தனில் பிறந்த ரதிதேவி என்னும் இயற்பெயரை உடைய தாமரைச்செல்வி 45 வருடங்களுக்கு மேலாக இலக்கிய உலகில் பயணித்து வருபவர். எழுத ஆரம்பித்த காலம் முதல் இன்றுவரை செழுமை குன்றாத படைப்புகளை ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்கு தந்து கொண்டிருப்பவர். ஈழத்தின் முதன்நிலை எழுத்தாளர்களில் ஒருவராகத் திகழ்பவர் தாமரைச்செல்வி. எந்த கோட்பாடுகளுக்கும் எந்த அணிக் குள்ளும் தன்னை இணைக்காது அமைதியாக சாதனை புரிந்து வருகின்ற ஈழத்து இலக்கியத்தின் வளமான படைப்பாளி. நாவல், சிறுகதை எனத் தொடர்ச்சியாக காலத்தால் அழியாத அருமையான படைப்புகளைத் தந்து கொண்டிருப்பவர் தாமரைச்செல்வி. எமது போராட்ட வாழ்வின் துன்ப துயரங்களை மிகைப்படுத்தல்கள் இல்லாது உள்ளதை உள்ளவாறே மனதை உருக்கும் வகையில் எழுதப்பட்ட தாமரைச்செல்வியின் நாவல்கள், சிறுகதைகள் எம் இனத்தின் வரலாற்றுப் பதிவுகளாகவும் கொள்ளத்தக்கவை. சீரியசான வாசகரையும், சாதாரண வாசகரையும் ஈர்த்துக் கொள்ளும் தனித்துமான கதை நகர்த்தும் பாங்கும் மொழிக் கையாளுகையும் தாமரைச்செல்வியின் எழுத்தின் தனியமுகு என்று கூறலாம். வன்னி மண்ணின் பல்வேறு பட்ட கூறுகளையும் தாமரைச் செல்வியின் எழுத்துகள் வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றன. மனிதாபிமானம் மிக்க படைப்புகளாக பல சிறுகதைகளை படைத்துள்ளார். இன்று புலம்பெயர்ந்து அவுஸ்திரேலியா நாட்டில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் தாமரைச்செல்வி அவர்கள், வாழ்வில் துன்பங்களை அனுபவிக்கும் பல மக்களுக்கு பல்வேறுபட்ட உதவிகளை செய்து வருவதோடு, பலரது வாழ்விற்கு ஆதாரமாக இருந்து வருகின்றார். எந்த வித பந்தாவோ, ஆர்ப்பாட்டமோ இல்லாத அற்புதமான படைப்பாளி தாமரைச்செல்வி. அவரின் படைப்புகளின் உண்மைத்தன்மை, சிறப்புக் காரணமாக பல்வேறு விருதுகளையும் தனதாக்கிக் கொண்டவர். ஈழத்து இலக்கிய உலகின் மின்னும் தாரகையான தாமரைச்செல்வி அவர்களுக்கு சிறப்பிதழ் வெளியிடுவதையிட்டு ஜீவநதி பெருமையும் மகிழ்வும் கொள்கின்றது. தாமரைச்செல்வி அம்மா, நீண்ட காலம் வாழ்ந்து மேலும் பல படைப்புகளைத் தர இறைவனை வேண்டி, வாழ்த்துகிறோம்.

- க. பரணீதரன்

ஜீவநதி கிடைக்கும் இடங்கள்/ விற்றபணையில் உதவுவோர்

1. புத்தகக்கூடம் - திருநெல்வேலி
2. பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை - யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு செட்டித்தெரு
3. பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி
5. பண்டாரவன்னியன் புத்தகசாலை - வவுனியா
4. அ.யேசுராசா
5. புத்தகப்பண்பாட்டுப் பேரவை
6. மு.யாழவன்- திருகோணமலை,
7. கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்
8. சி.ரமேஷ்
9. நா.நவராஜ்

வியக்க வைக்கும் தாமரைச்செல்வியின் இலக்கிய சாதனைகள்

ஈழத்துப் புனைகதைஞர் களில் ஐந்தாம் தலைமுறை சார்ந்தோரைப் பட்டியலிடுகையில் தாமரைச்செல்வியின் பெயருடனேயே பெரும்பாலும் எம் பெருவிரல் மடிகிறது. அந்தளவிற்கு நாடே வியக்கும் வண்ணம் நாவல், சிறுகதைத் துறைகளில் பேரதிர்வினை ஏற்படுத்தியவர் அவர். தாமரைச் செல்வி என்றதும் “பச்சை வயல் கனவு”, “உயிர்வாசம்”, “வீதியெல்லாம் தோரணங்கள்”, “தாகம்”, “விண்ணில் அல்ல விடிவெள்ளி” போன்ற உச்சம் பெற்ற நாவல்களும் “ஒரு மழைக்கால இரவு”, அழுவதற்கு நேரமில்லை”, “வன்னியாச்சி” போன்ற உன்னத சிறுகதைத் தொகுதிகளும் உடன் நினைவிற்கு வந்துவிடும். கூடவே அவர் காட்டி நிற்கும் கனிவும், கருணையும் நெஞ்சாங்கூட்டினை நிறைய வைக்கும். எண்பதுகளிலிருந்து எழுதவந்தவர்களுள் அநேகர், அகதிகள், இடம் பெயர்ந்தவர்களின் சொல்லொணாத்துயர் பற்றி தமது கவிதைகளிலும் சிறுகதைகளிலும் எடுத்தியம்பியிருக்கிறார்கள். ஆனால் அத்தகு அகதிகளுக்கும், இன்றைய பொருளாதார நெருக்கடிக்குள் சிக்கித் திணறும் மக்களுக்கும் நேரடியாக உதவிகள் செய்து அவர்களது இன்னல் களைய, கைகொடுத்து உதவ எத்தனை எழுத்தாளர்கள் சித்தமாக இருக்கிறார்கள்? அந்த வகையில் தாமரைச் செல்வி ஆற்றி வரும் உதவிகளும், ஒத்தாசைகளும் பிரத்தியேகமான முறையில் வைத்து நோக்கப்பட வேண்டியவை.

பரந்தன், குமரபுரத்தில் விவசாயக் குடும்பமொன்றில் சுப்பிரமணியம் - இராசம்மா தம்பதியினருக்குத் தலைப்பிள்ளையாக 04.08.1953 இல் தாமரைச்செல்வி எனும் புனைபெயரைக் கொண்ட ரதிதேவி பிறந்தார். கூட்டுக்குடும்ப முறையில் இயங்கும் அற்புதமான மிக விசாலித்த வம்சப்பின்னணியில் மூத்த பிள்ளையாகத் தோன்றியதால் கனிவும், கருணையும் மிக இயல்பாகவே இவர் வசப்படக் காரணமாயிற்று எனலாம். எழுபதுகளின் முற்கூற்றில் முதலில் வானொலிக்கும் (1973), பின்னர் பத்திரிகைகளுக்குமாக (1974) தாமரைச்செல்வி எழுத ஆரம்பிக்கின்றார். “ஒரு கோபுரம் சரிகிறது” எனும் இவரது கன்னிக் கதைக்கு வீரகேசரி களமமைத்துக் கொடுக்கின்றது. அதைத் தொடர்ந்து வீரகேசரியின் மாதமொரு நாவல் வெளியிடும் திட்டத்திலும் உள்லீர்க்கப்படுகின்றார். “சுமைகள்” எனும் இவரது நாவல் வீரகேசரி வெளியீடாக வெளிவந்த போது இவருக்கு வயது ஆக 24 மட்டுமே. வீரகேசரியைத் தொடர்ந்து தினகரன், சிந்தாமணி, ஈழநாடு, ஈழமுரசு, முரசொலி, ஈழநாதம், தினக்குரல் போன்ற ஈழத்தின் சகல தேசியப் பத்திரிகைகளிலும் இவரது ஆக்கங்கள் வெளிவர ஆரம்பித்தது.

தேசியப் பத்திரிகைகள் மட்டுமன்றி சிறு சஞ்சிகைகளும் தாமரைச் செல்வியின் ஆக்கங்களை விரும்பிப் பிரசுரிக்கலாயின. மல்லிகை, சுடர், சிரித்திரன், வெளிச்சம், நாற்று, ஞானம், மாணிக்கம், கலாவல்லி, களம், தாரகை, ஆதாரம், கிருதயுகம், விளக்கு, அமிர்தகங்கை, பெண்ணின்குரல், தாயகம், வளையோசை, மாருதம், ஜீவநதி, யாழ்மதி, நுட்பம் என இவரது ஆக்கங்கள் பிரசுரமான சஞ்சிகைகளின் பட்டியல் மிக நீளமானது. ஆனந்த விகடன், குங்குமம், மங்கை, இதயம் பேசுகிறது போன்ற தமிழ்நாட்டுச் சஞ்சிகைகளிலும் பரீஸ் ஈழநாடு, பரீஸ் ஈழமுரசு, எரிமலை, களத்தில், நடு, மெல்பேர்ண் எதிரொலி, தாய்வீடு (கனடா), வணக்கம் லண்டன், அக்கினிக் குஞ்சு (அவுஸ்திரேலியா) போன்ற வெளிநாட்டுச் சஞ்சிகைகளிலும் அவ்வப்போது தாமரைச்செல்வி எழுதி வந்திருக்கின்றார். இந்த வகையில் இருநூற்றிற்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளையும் மூன்று குறுநாவல்களையும் ஏழு நாவல்களையும் தாமரைச்செல்வி இற்றைவரை படைத்திருக்கிறார் என அறிய முடிகிறது.

மெய்யனுபவங்களையும் பிறர் வாயிலாகக் கேட்டறிந்தவற்றையும் கலையம்சத்துடன் கதைகளாகக் கூறி வாசகரிடையே அவற்றினைத் தொற்ற வைப்ப தோடு, தமிழ்ப் புனைகதை இலக்கியத்தில் முகிழ்விடும் நவீன செல்நெறிகள் பற்றிய பிரக்ஞைக்கு உட்பட்டு எழுதுவதுமே தாமரைச் செல்வியின் வெற்றிக்கான காரணிகள் எனக் கொள்ளலாம். தாமரைச் செல்வியின் எழுத்துக்களை இரண்டு வகையாக நோக்கலாம். வன்னி மண் சார்ந்த விவரணப் பாங்கான எழுத்து இதில் ஒருவகை. 1977 இல் இவரது முதலாவது நாவலாக வெளிவந்த “சுமைகள்” மற்றும் 2004 இல் இலங்கை அரசின் சாகித்திய விருதினை வென்ற “பச்சை வயல் கனவு” போன்றவற்றையும் போராட்ட காலத்திற்கு முன் இவரெழுதிய சிறுகதைகளையும் இவ்வகைமைக்குள் அமைவனவாகக் கொள்ளலாம். இரண்டாவது வகை போர்க்காலங்களில் வெளிவந்த அவரது ஆக்கங்கள், நாவல்கள் “வீதியெல்லாம் தோரணங்கள்” இதற்குச் சிறந்ததோர் வகை மாதிரி, தவிரவும் ஒரு மழைக்கால இரவு, அழுவதற்கு நேரமில்லை, வன்னியாட்சி போன்ற சிறுகதைத் தொகுதிகளில் உள்ளடங்கியுள்ள கதை களனைத்தும் இத்தகையனவே.

இவ்விருவகையான எழுத்துக்களிலும் அதி காரப்பட்டு நிற்பது விவரணப்பாங்கான அவரது எழுத்துக்களே எனலாம். இயல்பான வாழ்வின் பிரதி பலிப்புக்களை மிகையின்றி அவர் கூறிய முறைமையும் அழகியல் பண்புமிக்கதாய் அவை அமைந்திருந்தமையுமே விவரணப் பாங்கான அவரது எழுத்துக்கள் மேலோங்கக் காரணமாகின்றன. வெளிப்பாட்டில் தனியடையாளங் களுடன் அப்படைப்புக்கள் நிகழ்வதற்கும் அப்பால் கருணை, கனிவு போன்ற தனிப்பட்ட அவரது குணம் சங்களும் இத்தகு வெற்றிக்குக் கைகொடுத்து உதவி யிருக்கின்றன என்றால் அக்கூற்று மிகையானதன்று. மறுபுறமாய், போர்க்காலச்சூழல், போரின் அவலச்சாவு கள், அழிவுகள், பதற்றம் நிறைந்த மனங்கள் ஆகிய வற்றை தனது படைப்புகளில் யதார்த்தமாகச் சித்திரிப்ப தில் தாமரைச்செல்வி தனக்கென ஒரு முத்திரை பதித்துள் ளார் என்பதையும் இங்கு குறிப்பிட்டேயாக வேண்டும்.

இவர் இதுவரை வெளிக்கொணர்ந்த பனுவல் கள் பதினொன்றில் ஆறு நாவல்களும் ஒரு குறுநாவலும் நான்கு சிறுகதைத் தொகுதிகளும் உள்ளடங்குகின்றன. சுமைகள் (1977), விண்ணில் அல்ல விடிவெள்ளி (1992), தாகம்(1993), வீதியெல்லாம் தோரணங்கள்(2003), பச்சை வயல் கனவு (2004), உயிர் வாசம் (2019) என இவர் அறு வடை செய்த ஆறு நாவல்களுள் “பச்சை வயல் கனவும்”, “உயிர் வாசம்” இலங்கை அரசின் சாகித்திய விருதினைத் தமதாக்கிக் கொண்டன. “விண்ணில் அல்ல விடி வெள்ளி” யாழ் இலக்கியப் பேரவையின் பரிசினையும், “வீதியெல்லாம் தோரணங்கள்” வடமாகாண சபை விருதினையும், கனக செந்தி விருதினையும் வென்றிருந் தமை குறிப்பிடற்பாலது. தாமரைச் செல்வியின் நாவல்கள் கலையம்சத்துடன் நிகழ்வதற்கும் அப்பால் சமூக, பொருளாதார மற்றும் அரசியல் பின்புலங்களி னூடான சமூக மற்றும் பண்பாட்டு வரலாற்றினையும் ஒருசேர வெளிப்படுத்தி நிற்பதனாலேயே மிகுந்த கவனிப்பிற்குள்ளாகுகின்றன. துறைசார்ந்த தேடல்கள், ஆய்வுகளின் பின்னரே தாமரைச் செல்வி நாவல்

முயற்சியினை மேற்கொள்வார். “பச்சை வயல் கனவு”, “உயிர்வாசம்” போன்ற நாவல்களின் வெற்றிக்குப் பின்னணியில் உள்ள இரகசியமும் அது தான். அவுஸ்திரேலிய தமிழர் வரலாற்றின் பெரு ஆவணமாகத் திகழத்தக்க “உயிர்வாசம்” நாவலிற்காக தான் இரண்டரை வருடங்கள் உழைத்திருந்ததாக ஓரிடத்தில் அவர் கூறியிருந்தமையினை ஈண்டு மனங்கொள்ளல்தகும்.

இவர் வெளியிட்ட “ஒரு மழைக்கால இரவு” (1998), “அழுவதற்கு நேரமில்லை”(2002), “வன்னியாட்சி” (2005) போன்ற சிறுகதைத் தொகுதிகளுள் “ஒரு மழைக்கால இரவு” வடக்கு கிழக்கு மாகாண சபையின் சாகித்திய விருதினைப் பெற்றது. இம்மூன்று தொகுதி களையும் இணைத்து 37 சிறுகதைகள் அடங்கிய ஒரு பாரிய தொகுதியினையும் “வன்னியாட்சி” எனும் மகுடத்தில் 2018 இல் இவர் வெளிக்கொணர்ந்திருந்தார். 1994 இல் அறுவடையான “வேள்வித்தீ” எனும் இவரது குறுநாவல் முரசொலிப் பத்திரிகையில் முதல் பரிசினை வென்றிருந்ததும் குறிப்பிடற்பாலது.

தாமரைச்செல்வியின் கதைகள் திரைப்படங் களுக்குரிய கட்டமைப்பினையும் கதை நகர் முறைமை யினையும் கொண்டு விளங்குவதால் இவரது படைப்பு களில் ஆறு, குறும்படங்களாகத் தயாரிக்கப்பட்டுள்ள செய்தியினையும் இவ்விடத்தே பகிர்தல் பொருத்தமான தாகும். “பசி” என்ற இவரின் சிறுகதை தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த இமயவர்மனால் குறும்படமாக்கப்பட்டு லண்டனில் நடந்த விம்பம் குறும்பட விழாவில் பார்வை யாளர் தெரிவில் விருது பெற்றிருந்தது. “இடைவெளி” எனும் கதை “1996” எனும் மகுடத்தில் இயக்குனர் மகேந்திரனாலும், “பாதணி” கதை ஜான் மகேந்திரனா லும் “சாம்பல் மேடு” திலகனாலும் குறும்படங்களாக்கப் பட்டன. இப்பட்டியலில் “பாதை”, “வாழ்க்கை” போன்ற கதைகளும் உள்ளடங்குகின்றன.

தாமரைச் செல்வியின் ஒன்பது கதைகள் வேற்று மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருப்பது சிறுகதை வெளியில் இவர் எய்தியிருக்கும் மற்றுமோர் சாதனை எனலாம். இடைவெளி, வாழ்க்கை, பாதை, முகமற்றவர் கள், எங்கேயும் எப்போதும் போன்ற ஐந்து கதைகள் ஆங்கிலத்திலும், ஒரு மழைக்கால இரவு, வன்னியாட்சி, வாழ்க்கை ஆகிய மூன்று கதைகள் சிங்கள மொழியிலும் “ஓட்டம்” எனும் கதை ஜேர்மன் மொழியிலும் மொழி மாற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளன. தவிர இவரது ஒன்பது படைப்புக்களை யாழ், கிழக்கு மற்றும் பேராதனை பல்கலைக்கழகத்தைச் சார்ந்த ஒன்பது மாணவர்கள் தமது தமிழ்ச் சிறப்புக் கலைமானித் தேர்வின் நிறைவாண்டுப் பரீட்சையின் பொருட்டு ஆய்வு செய்து சமர்ப்பித்துச் சித்தி எய்தினர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

தாமரைச்செல்வியின் பெயருக்குப் பெருமை சேர்க்கும் பச்சை வயல் கனவு மற்றும் உயிர்வாசம் ஆகிய நாவல்களை ஆய்வுக்குட்படுத்தின் அவர் ஒரு சமூக வரலாற்று ஆசிரியையாகவும் பரிணமித்திருப்பது புலனாகும். காட்டைக் கழனியாக்கும் “பச்சை வயல் கனவு” நாவலையும், கொடி யுத்தத்தின் இடிபாடுகளில் சிக்குண்டு தப்பிப்பிழைத்து உயிர்காக்கவென புகலிடம் தேடிப்படகு மூலம் அவுஸ்திரேலியாவிற்குப் பயணிக்க முயன்று கடலோடு கரைந்து போகும் பயங்கரத்தினை ஒரு புறமாகவும் பெருந்தடைகள் பல தாண்டி எதிர்

நீச்சலிட்டு அவுஸ்ரேலியா மண்ணில் காலடி பதித்ததும் அங்கு எதிர் கொள்ளும் நெருக்கடிகளை மறுபுறமாகவும் சித்திரிக்கும் “உயிர்வாசம்” நாவலையும் ஆழப்படிக்கு மிடத்து தாமரைச்செல்வி என்ற நாவலாசியைக்குள் ஒழிந்திருக்கும் அந்த வரலாற்று ஆசிரியரை எளிதில் இனங்கண்டு கொள்ளலாம்.

புனைகதை ஈடுபாட்டிற்கும் அப்பால் ஓவியம் வரைவதிலும் தாமரைச் செல்விக்கு மிகுந்த ஆர்வ முண்டு. வீரகேசரி, தினகரன், சுடர், ஈழநாடு, ஜீவநதி, ஞானம், தமிழ்நாட்டில் குங்குமம் ஆகியவற்றில் பிரசுரமான தனது கதைகள் சிலவற்றிற்கு இவரே ஓவியமும் வரைந்திருப்பார்.

எந்த இலக்கிய இயக்கங்களுடனும் அல்லது இலக்கியப் போக்கிலும் தன்னைப் பிணைத்துக் கொள்ளாது சுயமாக இலக்கிய உலகில் நின்று வெற்றி பெற்ற பெருமை தாமரைச்செல்விக்கு உரியது. உள் நாட்டிலும், அவுஸ்திரேலியாவில் வதியும் காலங்களிலும் தொடர்ந்தும் அதனைப் பேணிவருவது அவருக்கே உரித்தான இயல்பாகவே அமைகிறது. பாடசாலைப் பாடத்திட்டத்திலும் தாமரைச் செல்வியின் கதைகள் இடம் பெற்றிருப்பதையும் இங்கு பதிவு செய்வது சாலப் பொருத்தமானதே. இலங்கை கல்வி அமைச்சின் தமிழ் மொழிக்கான பதினோராம் ஆண்டுக்கான பாடத் திட்டத்தில் இவரது “இன்னுமொரு பக்கம்” என்ற சிறு கதையும், தமிழ்நாட்டிற்கான கல்வி அமைச்சிகள் பதினோராம் வகுப்புக்கான பாடத்திட்டத்தில் “பசி” எனும் சிறுகதையும் இடம் பெற்றிருப்பதென்பது தாமரைச் செல்விக்கு பெருமை சேர்க்கும் விடயங்களாகும்.

தாமரைச்செல்வியின் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு வலுச்சேர்ப்பதாயமைந்த அவரது ஆரம்பகால முயற்சி யொன்றினையும் இவ்விடத்தே நினைவில் கொள்வது அவசியமானதொன்றாகிறது. எண்பதாம் ஆண்டளவில் “சூரியகாந்தி” எனும் கையெழுத்துச் சஞ்சிகையொன்றினை நடாத்தி அதில் ஐந்து இதழ்கள் வரை இவர் வெளியிட்டிருக்கின்றார். பின்னாட்களில் “சித்திரா” எனும் சித்திரக்கதை சஞ்சிகையில், கதையும் ஓவியமுமாகச் சித்திரக்கதைகளை இவர் எழுத “சூரியகாந்தியே” அத்திபாரமாய் அமைந்ததெனலாம்.

அரச சாகித்திய விருது மாகாண இலக்கிய விருதுகள் தவிர, தாமரைச்செல்வியின் இலக்கியச் செயற்பாடுகளுக்காகக் கிடைத்த கௌரவங்களும் விருதுகளும் ஏராளம். வடகிழக்கு மாகாணசபையின் ஆளுநர் விருது (2001), கொழும்பு கலை இலக்கிய கழகத்தின் விருது (2003), தமிழ்நாடு சின்னப்பா பாரதி அறக்கட்டளை விருது (2010), மட்டு எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையத்தின் தமிழியல் விருது (2012) போன்றன அக்கௌரவங்களில் சிலவாகும். விரிவஞ்சி சில விருதுகள் மட்டுமே மேற்குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இவை தவிர ஜீவாவின் மல்லிகையும் (மார்ச் 2002), ஞான சேகரனின் ஞானமும் (மே 2021) பூங்காவனம் இதழும் (மார்ச் 2015) தாமரைச் செல்வியை தம் அட்டைப்பட அதிதியாக்கி கௌரவித்துள்ளமையும் மனங்கொள்ளத் தக்கது. இக்கௌரவங்களும் விருதுகளும் தாமரைச் செல்விக்கான இலக்கிய அங்கீகாரத்தை மேலும் மேம்படுத்துவதாக உள்ளன.

தாமரைச் செல்வியின் வெற்றிக்குப் பின்னால்

அவரது குடும்பத்தினரின் வகிபாகம் விதந்துரைக்கத் தக்கதாய் இருந்து வந்திருக்கிறது. பரந்தன் இந்து மகளிர் வித்தியாலயத்திலும், யாழ் இந்து மகளிர் கல்லூரியிலும் தன் கல்வி நடவடிக்கைகளை நிறைவு செய்ததன்பின் பதினம் வயதின் நிறைவில் ரதிதேவி எழுத ஆரம்பித்த நாட்களில் இவரது பெற்றோரும் உடன்பிறந்தவர்களும் இவருக்குப் பேராதரவினை வழங்கியிருந்தனர். காசாளர். (Shroff) பணி நிலையில் அரச ஊழியராகக் கடமை புரிந்த வரணியைச் சேர்ந்த சின்னையா கந்தசாமி அவர்களை மணமுடித்த பின்னரும் இவரது இலக்கியச் செயற்பாடுகள் இடையூறுகள் ஏதுமின்றி தொடரவே செய்தது. இவரது கணவர் கந்தசாமியும் ஓர் இலக்கிய வாதியாக, நல்லதோர் விமர்சகராக அமைந்திருந்ததால், அவரது அருகமை தாமரைச்செல்வியின் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு பல வழிகளிலும் உந்துசக்தியாயமைந்தது. கந்தசாமி அவர்கள் எழுபது, எண்பதுகளில் வரணியூர் சி.கந்தசாமி எனும் பெயரில் வீரகேசரி, ஈழநாடு, சுடர், அருவி போன்ற அச்சுடகங்களில் சிறுகதைகளையும் கவிதைகளையும் கணிசமாய் எழுதியுள்ளார் என்பது பலருக்கும் தெரியாத செய்தியாகும். பிற்பட்ட காலங்களில் மருத்துவர்களாக கடமைபுரியும் அவரது இரு புதல்விகளும், மருமகன்களும் அவருக்குப் பெரும் ஆதரவினை வழங்கியிருக்கிறார்கள். இதனை பல இடங்களில் பெருமையுடன் அவர் சொல்லியும் மகிழ்ந்திருக்கிறார்.

தாமரைச்செல்வியுடனான எனது இலக்கியத் தொடர்பானது நான்கு தசாப்தங்களாகத் தொடர்ந்து வருவது ஆயினும் குடும்ப நண்பர்களாக அது பரிணமித்தது இருபது ஆண்டுகளுள் தான். யாழ் பல்கலைக் கழகத்தில் அவரது இரு புதல்விகளும் மருத்துவக் கற்கையினை மேற்கொண்ட புத்தாயிரமாண்டின் முற்கூற்றில் தான் அவரையும் அவரது குடும்பத்தினர் அனைவரையும் முதன் முதலாக நான் நேரில் சந்தித்ததாக ஞாபகம். பிள்ளைகளின் படிப்புகள் முடிந்து அவர்கள் அனைவரும் கொழும்பிற்கு வந்த பின்னர் அடிக்கடி சந்திக்கும் சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்பட்டது. எனது பிள்ளைகளது கல்வியிலும் அவர்களது எதிர்கால நலனிலும் தம்பதியர் இருவரும் அதிக சிரத்தை காட்டி வந்தனர். ஒரே தாய் வயிற்றில், உடன் பிறந்த ஒரு மூத்த சகோதரியாக நின்று நீண்ட நெடுநாட்கள் அவர் பொழிந்து வரும் அன்பிற்கு முன் எதுவும் ஈடாகாது!

சமூக மாறுதல்களை, வரலாறுகளைத் தனது நாவல்கள் மூலம் மக்கள் மயப்படுத்தி, சிக்கலான விடயங்களை யெல்லாம் எளிய முறையில் தன் புனைகதைகளில் வெளிக்கொணர்ந்து, புதிய காத்திரமான சிந்தனைகளை வாசகர் நெஞ்சங்களில் விதைத்து வரும் தாமரைச் செல்வியின் பணி மென் மேலும் தடைகளேதுமின்றித் தொடர வேண்டுமெனவும், எழுபதாம் அகவையில் தடம் பதித்திருக்கும் அவர் நீடு வாழ்ந்து தமிழிற்கும் இலக்கியத்திற்கும் தொடர்ந்தும் தொண்டாற்ற வேண்டுமெனவும் மனதார வாழ்த்துகிறேன்!

தொடர்க அவரது சமூக, இலக்கியப்பணிகள்! இலக்கியப் பேராளுமைகளுக்கு சிறப்பிதழால் அணிசேர்த்து வரும் ஜீவநதிக்கும் அதன் ஆசிரியருக்கும் நெஞ்சார்ந்த வாழ்த்துகள். தொடரட்டும் பரணீதரனின் இதழியல் பணி!

ஈழத்துப் பெண் எழுத்தாளர்களின் மகுடமாக திகழும் எனது உடன் பிறவாச்சகோதரி தாமரைச் செல்வி அவர்கள் இம்மாதம் ஜீவந்தியின் சிறப்பிதழை அலங்கரிப்பதை நினைந்து பெருமிதம் கொள்கிறேன். இந்த மலரை சிறப்பிப்பதற்கு அவர் சாலப் பொருத்தமானவர். சிறு வயதில் இருந்து தாமரைச்செல்வி அக்காவின் கதைகளை விரும்பி படிக்கும் நான், அவரை நேரில் சந்தித்து உறவாடும் காலமும் ஒன்று வாய்ப்பாக வந்தது. 1996 என நினைக்கின்றேன். நாங்கள் கிளிநொச்சி இடம் பெயர்வின் போது ஸ்கந்தபுரத்தில் தற்காலிகமாக தஞ்சம்புகுந்திருந்த வேளை தான் அக்காவும் அவர் குடும்பமும் பரந்தனில் இருந்து ஸ்கந்தபுரத்துக்கு வந்திருந்தார்கள். சந்தர்ப்ப சூழ்நிலை காரணமாய் இருவரும் அகதிகளாய் சந்தித்துக் கொண்டோம். இருவரினதும் தற்காலிக வதிவிடங்களும் மிக அண்மையில் அமைந்திருந்தமையால் அடிக்கடி அக்காவோடும் அவர் குடும்பத்தோடும் என்னால் நெருக்கமாய் உறவாட முடிந்தது. வாழ்வாதாரம் முழுவதும் இழந்து, முதற்பிள்ளைக்கு பத்து வயதும் கடைசிப்பிள்ளை நான்கு மாத கைக் குழந்தையாகவும் எமது குடும்பம், பரவிய நோய்களினாலும், யுத்த கால இடர் சூழ்நிலைகளாலும் சிக்குண்டிருந்த காலம் அது, 1991 முதல் தொடர் இடப்பெயர்வு தந்த வலி, நெஞ்சில் பெரும் பாரமுமாய் விரக்தியுமாய் தொடர்ந்து நின்ற காலத்தில், அக்காவின் அன்பும் அவர் பேச்சும் என் மனதுக்கும் குடும்பத்துக்கும் ஆலமர நிழல் போல் ஆதரவாய் நின்றது. என்னுடைய ஆழ்மனதின் அத்தனை கவலைகளையும் அவருடன் பகிர்ந்து ஆதரவு பெற்றிருந்தேன். எனக்கு ஒரு சகோதரியை போல, நண்பியை போல, தாயன்பு தந்தார். இரண்டு குடும்பங்களும் இன்பதுன்பங்களில் பங்கெடுத்துக் கொண்டோம். அதன் பிறகு 2001ல் அவரவர் ஊர்களுக்கு மீண்டும் வந்து விட்டோம். ஆனாலும் மீண்டும் இடைக்கிடையே சந்தித்துக்கொண்டோம். அதன்

ஆத்ம உறவு...

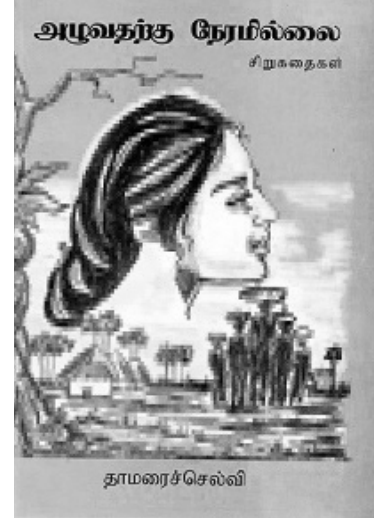
மண்டைதீவு கலைச்செல்வி

பிற்பாடு மீண்டும் தொடர்ந்த இடம் பெயர்வுகள் எம்மை தொலை வாக்கி விட்டது. நீண்ட பெரு இடைவெளியின் பின் முகநூலில் எனது குடும்ப புகைப்படத்தை பார்த்துவிட்டு “செல்வி, எவ்வளவு காலம் உங்களைப் பார்த்து” என்று வாஞ்சையுடன் வினவி இருந்தார். எனக்குள்ளும் அதே துடிப்பு இருந்தது. நான் பெரிதும் நெகிழ்ந்து போனேன். அதன் பின் பிள்ளைகளைப்பற்றியும் என் குடும்ப நிலை பற்றியும் ஆர்வமாய் கேட்டறிந்து அன்பினை புதுப்பித்திருந்தார். 2019 இல் அவரின் உயிர்வாசம் புத்தக வெளியீட்டு விழாவின் போது, நீண்டகாலத்தின் பின் அவரை நேரில் சந்திக்கும் வாய்ப்பு கிட்டியது. கூடிப்பிறந்த சகோதரிகள் இல்லாத எனக்கு அக்கா அவர்கள் கூடிப்பிறவாத ஒரு சகோதரி. என்னுடைய எழுத்துலகம் எனக்குத்தந்த பொக்கிஷமான உறவு. இந்த இலக்கியப்பேராளுமையின் உறவு எனக்குக்கிடைத்ததை எப்போதும் வரமாகவே கருதுகிறேன். இப்பொழுதும் கூட “நாட்டில் மீண்டும் பொருளாதர நெருக்கடிகள் தலைதூக்கி இருக்கிறது. என்னடா செய்கிறீர்கள், சமாளிக்கக்கூடியதாக உள்ளதா” என்று உள் பெட்டியில் வினவி இருந்தார். நான் உருகிப்போனேன். நான் மனம் நொடிந்து போகும் பொழுதெல்லாம் “நான் இருக்கிறனடா என்னோடு பகிர்ந்து கொள்ளுங்கள்” எனக்கூறும் அந்த பாசம், என் இதயத்தில் மிக ஆழமாய் பதிந்த உறவு அக்கா மட்டும் தான். ஏழைகளின் தோழியாய், பாமர மக்களின் நாடி நரம்பின் உணர்வு ஓசை எல்லாம் தெரிந்து அறிந்து அனுபவித்து எழுதும் எழுத்தாளர். அக்காவின் பேனா தொடர்ந்து பேச வேண்டும். அவர் இன்னமும் பல சாதனைகளை சாதித்திட வேண்டும். ஆயுள் ஆரோக்கியத்துடன் வாழ வேண்டும் என்று இறைவனை பிரார்த்தித்து கொள்கிறேன். வாழ்த்துக்கள்.

அழுவதற்கு நேரமில்லை போர்ச்சிதைவுகளின் ஒரு துளி

தாட்சாயணி

ஈழத்தின் வன்னி எழுத்தாளர்களில் தனித்துவம் மிக்க ஆளுமையாக விளங்குபவர் தாமரைச்செல்வி. நாவலாசிரியராக அவர் தந்த படைப்புக்கள் ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய உலகில் நின்று நிலைக்கக் கூடியன. குறிப்பிடத்தக்க நாவல்கள் மூலம் தன் பெயரை நிலை நாட்டிய தாமரைச்செல்வியின் சிறுகதைகளும் காலத்தைப் பிரதிபலிக்கும் அற்புத சாட்சிகளாயமைந்தவை.

அவ்வகையில் அவரது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதியாகிய “அழுவதற்கு நேரமில்லை” தொகுதியைப் பற்றிய பார்வையாக இக்கட்டுரை அமைகிறது. 2002 இல் போர் சற்று ஓய்ந்து அமைதியாயிருந்த காலம். போராளிகளும், இராணுவமும் மட்டுமன்றி மக்களும் சற்று ஆசுவாசமாயிருந்த அக்காலத்தில் ஊர் மீண்ட வேளையில் முன்னைய ஐந்தாண்டுகளில் எழுதிய சிறுகதைகளைத் தொகுத்து நூலுருவாக்கியிருக்கிறார் தாமரைச்செல்வி.

யுத்தம் நெருக்கிய காலத்தின் விளைவுகள் இக்கதைகளில் கொந்தளித்துக்கிடக்கின்றன. தொண்ணூற்றாறிலிருந்து, இரண்டாயிரத்து இரண்டுவரை இடப்பெயர்வுகளும், காணாமல் போதல்களும், கைது செய்யப்படுத்தல்களும் நிகழ்ந்து இடப்பெயர்வின் நெடி படராத கதையென்று இத்தொகுப்பில் எக்கதையும் இல்லை. அதை எழுத்தாளரே தன் முன்னுரையில் கூறியிருக்கிறார். அந்தக் காலத்தை உயிரும், சதையுமாய்க் கடந்து வந்தவருக்கு வரலாற்றின் அந்தக் கால கட்டக் கதைகளில் வரும் குடும்பங்கள் இடப் பெயர்வைக் கடந்து தான் வந்திருக்கும் என்ற தெளிவு இருப்பது மிகை இல்லை. இவரது அநேக கதைகள் தினக்குரல் மற்றும் வெளிச்சம் இதழ்களில் வெளிவர ஏனைய கதைகள் வீரகேசரி, நாற்று, ஈழநாடு, ஞானம் போன்ற வற்றில் வெளிவந்திருக்கின்றன. எந்தக் கதையெனினும் மண்ணின் வாசத்தினைப் பேசும் கதைகளை எவ்விதழ்களும் வாஞ்சையுடன் நோக்கியதில் ஆச்சரியமில்லை.

தாமரைச்செல்வியிடம் மறைந்து கிடக்கும் இன்னொரு திறமை அவரது ஓவியப்புலமை. தன்னுடைய சிறுகதைகளுக்கு அட்டைப்படத்துடன் கதைகளுக்கான படங்களையும் அவரே வரைந்திருக்கிறார். இவ்வாறானதொரு சிறப்பு இன்னோர் எழுத்தாளருக்கு வாய்க்குமோ தெரியவில்லை. சிலவேளை எழுத்துத் துறைக்குள் தாமரைச்செல்வி நுழையாவிடின் அருமையான ஓவியராக அவர் மிளிர்ந்திருக்கக் கூடும்.

இத்தொகுதியின் தலைப்புக்கதை, அழுவதற்கு நேரமில்லை. இந்திய இராணுவ நடவடிக்கையால் பரந்தனிலிருந்து ஸ்கந்தபுரத்திற்குக் குடிபெயர்ந்த ஒரு எளிய குடும்பம். நான்கு குழந்தைகள். தொழிலை இழந்து ஒரு குடிசைக்குள் வாழும் நிர்ப்பந்தம். இடம்பெயர்வில் வருகின்ற வகை வகையான நோய்களில் சிக்குண்டு குடும்பத்தலைவி இறந்து போகின்றாள். புரிந்தும் புரியாத வயதில் குழந்தைகள். இறப்புச் சடங்குகள் செய்யக்கூடப் பணம் அற்ற நிலை, என ஒரு மரண வீட்டின் அவலச் சித்திரம் அவரது எழுத்துக்களின் வழியே நம் கண்களுக்குள் தங்குகிறது. மரணச் சடங்குக் கென யாரிடமோ வாங்கிக் கொண்டு வந்த ஆயிரம் ரூபாயில் பாதி, திடீரென்று வலிப்பு வந்த குழந்தையின் சிகிச்சையில் கரைந்து போகிறது. பாடையைச் சுமந்து செல்லும் வழியில் மேலே வட்டமிடும் கிபீரின் அச்சுறுத்தல் என வாழ்ந்து கடந்த வலியைப் பேசுகிறது கதை. சுடலைக் கடன்களை முடித்து நிலவொளியில் பூவரசின் கீழ் அமர்ந்து இறந்து போனவள் கடைசியில் அனுபவித்த துயரை மனம்கொணர்ந்து கண்ணீர் வழிய அவளுக்காய்த் துடித்துத் தவிக்கையில் மறுபடியும் அண்மிக்கும் ஷெல் வீச்சுக்கள். உள்ளே துடிக்கும் விளக்கின் சுடர் நெளிந்து அசைய இவர்கள் இன்னொரு இடப்பெயர்வினை நோக்கி நகர்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அழுவதற்குக் கூட நேரம் இன்றி யுத்தம் அவர்களை விரட்டுகிறது.

ஈழத்தின் ஒரு மூலையில் நிகழ்ந்த இந்தக் கதையைத் தொடர்ந்து வியட்நாமிய மலைக்கிராமம் ஒன்றின் கதையை அப்பிரதேச மண் வாசனை கொஞ்சமும் குறையாத வகையில் தருகிறார் தாமரைச்செல்வி. நாளை செய்தி எனும் இக்கதை 1966 இல் நமிகோ எனும் மலைக்கிராமத்தில் அமெரிக்க ரோந்துப் படைகளின் சூழலில் நிகழ்ந்தாலும், பெயர்கள் சுற்றாடல் தவிர உணர்வுகள், செயற்பாடுகள் யாவுமே எங்களது மண்ணின் போராட்டத்தை நினைவுக்கு கொண்டு வருகின்றன. படையினரால் இழைக்கப்பட்ட வன் கொடுமைகள், அவற்றின் விளைவால் போராட்டத்திற்குள் புகும் இளைஞர்கள், அவர்களின் ஆவேசங்கள், அவர்களுக்குள்ளும் அன்பைப் பரிமாறும் இதயத் தூண்டுகைகள், ஒருவரது மரணத்தினால் ஏற்படும் அக எழுச்சியின் பரிமாணங்கள், குடும்பத்தின் மீதிருக்கும் இறுக்கமான பிணைப்பு, அதையும் அறுத்துக் கொண்டு

வெளிவரச் செய்யும் ஆவேசத் தருணங்கள் எல்லாமே எங்களுக்கும் பொருந்தக் கூடிய ஒரு காலத்தில், அப்படைப்பை நாளைய செய்தி எனும் தலைப்பில் தந்திருக்கிறார் கதாசிரியர்.

“நான் போகிறேன்” என்று கிளம்பும் ரிச்சி துவான் “சாலி உன் கிழிந்த சட்டையைத் தைத்துப் போட்டுக்கொள்” என இறுதியாகச் சொல்லும் வசனங்கள் எம் மனதைக் கூர்மையாகத் தைக்கின்றன. பின் குறிப்பு, அக்கிராமத்திலிருந்து ஆறாயிரம் அமெரிக்கச் சிப்பாய்கள் ஒரு வருடத்தின் பின் முழுமையாக விரட்டியடிக்கப்பட்ட வரலாற்று நிகழ்வைச் சொல்கிறது.

இத்தொகுப்பிலுள்ள முற்றுகை எனும் கதை கொழும்பிலுள்ள இளைஞர்கள் நள்ளிரவுகளில் கைது செய்யப்பட்டுச் சிறைகளில் நடுக்குறும் பொல்லாத காலத்தின் செயல்களைப் பேசும் கதையாகும். ஒரு அமைதியான, குடும்பத்தில் யுத்தத்தின் வடுக்களைத் தாங்கியபடி இருக்கும் இளைஞனின் வெளிநாடு போகும் துடிப்பையும் அவனது அப்பாவித்தனத்தையும் பதிவு செய்யும் இக்கதை அவனது உணர்வுகள் எல்லாமே இந்நாட்டில் முளைத்த போர் எனும் விஷச் சூழலால் முற்றுகை இடப்பட்டு அவன் சிறைக்குள் படும் சித்திரவதைகளைப் பற்றிப் பேசுகிறது. யுத்தச் சூழலில் தொடரும் நள்ளிரவுக் கைதுகள் அக்காலப் பகுதியில் வெளிநாட்டுக்குச் செல்லவெனக் கொழும்பில் தங்கியிருந்த அனைத்துத் தரப்பினராலும் நன்கு அனுபவ பூர்வமாக உணர்ந்த உண்மை என்பதை இக்கதையை வாசிப்போர் உணர்வர்.

இக்கதையோடு இணைத்து வாசிக்கப்படத் தக்க இன்னுமொரு கதை சிறை நிழல் என்பதாகும். இக்கதையில் வரும் பெண் கொழும்பில் கைது செய்யப்பட்ட தன் கணவனின் மீட்புக்காகக் காத்திருக்கிறாள். அவனது தந்தை ஊரிலுள்ள தன் காணிகளை விற்றுத் தன் மகனை மீட்பதற்காகக் கொழும்பில் அலைந்து கொண்டிருக்கிறார். கடைசியில் மூன்று வருடங்களின் பின் மனம் உருக்குலைந்த அவன் ஒரு மன நோயாளியாகத் திரும்புகிறான். இக்கதையில் ஓடுகின்ற பிரிவின் வாதை, அவளது மன ஓட்டம், இந்த மண்ணில் வாழ விதிக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு பெண்ணும் கண நேரங்களில் உணர்ந்திருக்கக் கூடிய மனச் சித்திரவதையைப் பற்றிக் கூறுகிறது. தெற்கில் மட்டுமன்றி இராணுவத்தினால் கைப்பற்றப்பட்ட வட பிரதேசங்களில் கூட அமைதி கீறப்படும் கலவரங்களின் பின்னர் சுற்றி வளைக்கப் பட்டுப் பிடித்துச் செல்லப்படும் இளைஞர்களின் கைதுகள் பீதி நிறைந்த உணர்வுகளைத் தானே அக்குடும்பங்களுக்குள் நிறைக்கின்றன. இக்கதையில் வருகின்ற கம்பீரமான அப்பா எனும் பாத்திரம், மகனின் கைதுக்குப் பின்னர் உயிர்ப்பிழந்து அலைந்து திரிகின்ற வெறுமையையும் இக்கதைக்குள் தரிசிக்க முடிகிறது.

உறவு எனும் கதை சற்றே வித்தியாசமானது. இக்கதையின் பின்னணியும் இடப்பெயர்வைக் கூட்டி நின்றாலும், எடுத்துக் கொண்ட கருப்பொருள் ஆண், பெண் உறவு நிலையையும் குடும்பப் பிணக்கினையும் கோடி காட்டுகிறது. திருமணம் என்பது எவ்வாறு வேறுபட்ட உணர்வுகளால் உந்தப்பட்டவர்களைக் கூடக் கூட்டி வைத்திருக்கிறது என்பதை அழகாகச் சொல்கிறார் தாமரைச்செல்வி. சராசரிக் குடும்பங்களில் வேறுபட்ட உணர்வுகளோடிருக்கும் இருவர்திருமணத்தால் இணை

கின்ற போது ஏற்படும் மனவேறுபாடுகள், கால ஓட்டத்தால் கரைகின்றன. பிரச்சினைகள் இருவரையும் பிரிப்பது போலவே, இன்னும் சில பிரச்சினைகள் அவர்களை இணைக்கவும் செய்கின்றன. தாமரைச் செல்வியின் மொழி ஒவ்வொரு கதையின் இறுதியிலும் நிகழ்த்துகிற மாயம் இக்கதையிலும் நிகழ்கிறது. கதை முழுக்கப் பரவியிருந்த மன வேறுபாடு அவளை ஆஸ் பத்திரிக் கட்டிலில் கண்டவுடன் “உனக்கு நானிருக்கிறேன்” எனச் சொல்ல வைக்கிறது. இது தானே வாழ்க்கை. அவன் கண்டடைந்த தெளிவைக் கதாசிரியர் வாசகர்களுக்கு முன்னரான தரிசனம் ஆக்கியிருக்கிறார்.

பாதை எனும் கதை வடபுலத்திலுள்ள, குடும்பங்களைச் சுமக்கின்ற சில பெண்களின் பிரதிநிதி ஒருத்தியின் நிலையைப் பேசுகிறது. அண்ணனும், அக்காவும் தங்கள் பாட்டைப் பார்த்துக் கொண்டு சென்ற பிறகு, தனது கல்யாணத்துக்கான கல்யாணப்பந்தலுக்கும், பலகாரத் திற்கும், புகைப்படத்திற்கும் ஏன், கடனுக்கும் கூடத் தானே அலைய வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் அப்பெண்ணிற்கு. இருபத்து நாலில் கல்யாணம் என்றால் உற்சாகத்துள்ளல் இருக்கும். முப்பத்து நாலு வயதென்பதால் அந்த உற்சாகம் தோன்றவில்லையா என அவள் நினைக்கிறாள். மேளமும், வீடியோவும் தேவையில்லை என அக்கொண்டாட்டத்தையும் சுருக்கிக் கொள்கிறாள். காலம் பிந்திக்கட்டுகிறாள் எனும் அனுதாபம் வெளிநாட்டிலுள்ள உறவுகளிடமிருந்து உதவியைப் பெற்றுத் தருகிறது. அவ்வுதவி தாமதப்பட்டாலும் முகவர்களும் தம் பங்கிற்கு அவளுக்கு உதவுவதாய் அவசர நிலையில் தமது பணத்தை வழங்க ஒத்துக் கொள்கின்றனர். அவ்வளவு ஆதரவு அவள் திருமணத்திற்கு இருந்த போதிலும் கடைசியில் அந்தத் திருமணமும் சூழம்பிப் போகிறது. அதற்கான காரணமாகச் சொல்லப்படுவது, அவள் ஒரு ஆண்பிள்ளை போல ஓடியாடித் திரிகிறவள் என்று கட்டப்போகிறவன் அறிந்து கொண்ட ஒரு செய்தி. ஆண்பிள்ளைகள் இருந்தும் இல்லாத வீட்டில் அவளுக்கென்று சில கடமைகளை வகுத்துக் கொண்டவளால் வீட்டில் எப்படி ஒதுங்கியிருக்க முடியும்? எல்லா ஆண்களும் விரும்புவது, தாம் சொல்பவற்றை மட்டும் கேட்டுக் கொண்டு வீட்டில் அடங்கியிருக்கும் மனைவியைத்தானோ? அவர்களுக்குப் பெண்ணும் வேண்டும். அவள் உழைத்துத் தரும் பணமும் வேண்டும். ஆனால், அடக்க ஒடுக்கமாய் வீட்டில் அடங்கியிருக்க வேண்டும். இக்கதையின் நாயகியால் பொங்கியெழு முடியவில்லை. பொங்கியெழுந்தால், இந்த சமூகத்தினால் அவள் இன்னுமின்னும் தீண்டத்தகாதவள் ஆகி விடுவாள். சமூகத்தில் அவளுக்கிருக்கும் அனுதாபம் கூடக் கரைந்து போய் விடும். உள்ளே அதிர்கின்ற அவள் உடைந்து போய் விடவில்லை. தொடர்ந்து ஓடுகிறாள். திருமணத்திற்குக் கொடுத்த ஓடர்கள் அனைத்தையும் அவள் தானே நிறுத்தியாக வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அதில் வேறு செலவு வைக்க வேண்டி வரும். அவளுக்காக வேறு யார் ஓடுவார்கள்? எத்தனை வேதனை? தமிழ் சமூகத்தின் இத்தகைய பெண்களின் அவலத்தை இதை விட நுண்மையாக வேறு யாராவது படைத்து விட முடியுமா என்ன?

பாதணி கதையிலும் பசியும், வறுமையும் கதை நெடுகிலும் ஊடாடுகிறது. வயல் செய்து செழித்திருந்த குடும்பம் இடப்பெயர்வில் உருக்குலைந்து தடுமாறுகிறது. ஒவ்வொருவரது கால்களும், அவர்கள் அணியும்

காலணிகளும் செருப்புத் தொழிலாளியின் கண்களின் முன் கனவாகத் தோற்றமளிக்கிறது. ஒவ்வொருவரினதும் செருப்பு அறுவதில் தான் அவன் மனதில் ஆறுதல் பூக்கிறது. அவனையே நம்பியிருக்கிற சின்னஞ்சிறுசுகள். காலையில் அவன் செருப்புத் தைக்கிற பணத்திற்குக் காத்திருந்து அதில் அரிசியும் மீனும் வாங்கிக் கொண்டு வரச் சொல்லும் மனைவி, அதற்குக் கூடக் காசு போதாத நிலைமை. பத்து ரூபா கூலிக்காக எட்டு ரூபாவும், ஐந்து ரூபாய் கூலிக்கு மூன்று ரூபாவுமென ஏழைத் தொழிலாளியிடமே தமது விற்பன்னத்தையும், கஞ்சத் தனத்தையும் காட்டும் மனிதர்கள், வாழ்க்கைப் பாட்டிற்குக் கொஞ்சம் காசு சேர்ந்தாலே குதூகலித்துப் பொங்கும் ஆறுதல் எனத் தொடரும் வாழ்க்கைச் சித்திரம் இறுதியில் சிறு பையன் செருப்புத் தைக்கும் உபகரணங்கள் அடங்கிய பெட்டியைத் தூக்கிச் சுமக்கும் கணத்தில் நெருடும் வேதனையோடு கால்களை யிழந்த செருப்புத் தொழிலாளியின் விட்டேற்றியான மனநிலையைத் துலாம்பரமாக்குகிறது. இதுவும் நம் வாழ்வில் நாம் கண்ட தரிசனங்களின் ஒரு பகுதி தான்.

ஊர்வலம் எனும் கதை மூலம் அரசியல் வாதிகளுக்காகச் செயற்படும் தொண்டர்களின் நிலை தத்ரூபமாகச் சித்தரிக்கப்படுகிறது. ஆண்டாண்டு காலமாக அரசியல்வாதிகளின் வார்த்தைகளை நம்பி அவர்களுக்காகத் தம் வாழ்வினைப் பலி கொடுப்பவர்கள் இறுதியில் அடைந்தது என்ன? அது ஒரு விட முடியாத போதை போல ஆயுள் முழுவதும் அவர்களைத் தன் பிடியில் வைத்திருக்கிறது. வாழ்க்கைப்பாட்டில் எத்தனை சிக்கல்களுக்கு முகம் கொடுத்தாலும், அவற்றைப்பற்றி அந்நேரக் கவலைகள் முடிந்து போக ஊர்வலத்துக்கான ஆரவாரங்களை முன்னெடுக்கின்ற மனம், புதிய தலைமுறையின் இளைஞன் ஒருவனின் எதிர்க்குரல் கேட்டு முதன்முதல் யோசிக்கத் தலைப் படுகிறது. இந்தத் தலைமுறை இப்போது சிந்திப்பது போல ஏன் அப்போது எம்மால் சிந்திக்க முடியவில்லை. இது அவனது கேள்வி மட்டுமல்ல. ஊர்வலத்தில் குரல் எழுப்பிக் கொண்டிருக்கும் ஓட்டுமொத்த மனிதர்களின் கேள்வி அல்லவா?

அக்கா கதை கூட எங்கள் சமூகத்தின் பொறுப்பு பற்ற ஆண்கள் பற்றிய பார்வையின் ஒரு கூறு தான். குடிகாரக் கணவர்கள் மனைவியரைப் படுத்தும் பாடு பல கதைகளில் நாம் பார்த்தது. இங்கு வருகின்ற குடிகாரன் தன் மனைவியின் வாழ்வைப் பாழாக்கியவுடன் நின்று விடாது, பிள்ளைகளின் வாழ்வையும் சீரழித்துக் கொண்டிருக்கிறான். ஒரு அளவிற்கு மேல் பொறுக்க முடியாமல் எழும் அக்காவின் வீரியம் அவளுக்கு வெற்றியைத் தந்து அக் குடும்பத்தை அவனது பாழும் பிடியிலிருந்து மீட்டுத் தந்திருக்க வேண்டும். அக்காவின் வீரியம் ஓரிடத்தில் எல்லை கடந்து சிதறிப் போய் விடுகிறது. எந்த இடத்தில் அவளது ஆங்காரம் அவளது மனக் கூறுகளைச் சிதைத்தது என அறிய முடியவில்லை. ஆனால் அவளது மனம் பிளவுற்று விட்டது. முழுக் காரணராகிய அப்பாவும் சில நாட்கள் அமைதி பேணுகிறார். அக்காவின் நிலை கண்டு திருந்தி விடுவா ரென்று நினைத்தால், அவள் நலம் பெற்றவுடன் வேதாளம் மறுபடியும் முருங்கையிலேறும். அக்காவுக்கு மறுபடியும் மனப்பிறழ்வின் அறிகுறிகள். அக்கா கொள்ள வேண்டிய ஆவேசம் இப்போது தம்பிக்கு வருகிறது. இனியாவது அந்த வீடு சுபீட்சம் காண வேண்டும்.

நெல்வயல்கள் சூழ்ந்த பரந்தனில் வசித்ததனால் போலும் தாமரைச்செல்வியின் கதைகளெங்கும் வயல்களின் வனப்பும், வான் பொய்ப்பதனால் வரும் இழப்பும் ஒரு பின்னலென இழையோடுகின்றன. ஓட்டம் எனும் கதையில் இயற்கையின் வஞ்சமும், அதே இயற்கை அருள் கொண்டு சொரிவதும் ஒரே கதையில் நடந்தேறுகின்றன. மழையில் நனைந்த நெல்லின் பெறுமதி குறைந்து அதனை நல்ல விலைக்கு விற்பதற்கான போராட்டமும், அடுத்த போகம் வரைக்கும் நெல் விற்க முடியாது மழையில் நெல் நனைந்து விடுமோ என்ற பயமும் இருந்தாலும் நாலுநாள் பொழிந்த மழையில் கதையின் நாயகன் மனது குளிர்ந்து விடுகிறது. இனி வயல் செய்வதில்லை என ஒவ்வொரு அலைச்சலின் போதும் நினைக்கும் அவன், மழை குளிர்ந்து நிலம் நனைந்தவுடன் நெல் விதைக்கும் ஆவலோடு விதை நெல் வாங்க ஓடுகிறான். ஒரு போதும் விதைப்பையும், வயலையும் விட்டு அவன் மனம் விலகுவதில்லை. இக்கதை மூலம் ஒவ்வொரு விவசாயியினதும் மன ஓட்டத்தை அருமையாக விபரிக்கின்றார்தாமரைச்செல்வி.

போரின் அவலத்தின் உச்சமாக அமையும் காணாமல் போனவர்களின் அடையாளம் தேடுதலைச் சிறப்பாகச் சொல்லும் கதை அடையாளம் என்பதாகும். வேலியில் தொங்கி இரண்டு, மூன்றாண்டுகளின் பின் அந்தரத்தில் மீட்கப்படும் எலும்புக்கூடு, எஞ்சியிருந்தது அடையாளம் காட்டும் சாறத்துண்டுகள் சில, கழுத் தெலும்பில் தொங்கிக் கிடக்கும் கறள் படிந்த வெள்ளிச் சங்கிலி, அடையாளம் காட்டுவதற்கு யார் வருவார்களென அந்தரத்தில் காத்திருக்கின்றன.

வருபவர்கள் முழுக்கப் பெண்கள். கணவனை, சகோதரனை, பிள்ளையைப் பறிகொடுத்த பெண்கள். தேடுபவர்கள் எண்ணிக்கையைப் பார்க்கிறபோது அந்த எலும்புக் கூட்டின் எண்ணிக்கை ஒன்றிலிருந்து பத்தாய், பன்னிரண்டாய் விரிகிறது. ஒவ்வொருவரும் பதற்றத் தோடு அதனைப் பார்த்து இல்லையென்றாக, ஆசுவாசமாய் எங்காவது அவர்கள் இருப்பார்கள் எனும் நம்பிக்கையோடு விலகிச் செல்ல, உரிமைக்குரியவள் வந்து ஒவென்று அழுகிறாள். அவள் தேடல் இத்துடன் முடிந்து விடும். துயரம் என்றாலும், இனி அவன் இல்லை என்ற நிம்மதி அவளிடம். ஆனால், அவர்கள் தேடுபவர் இல்லை என்ற நிம்மதியுடன் செல்பவர்கள் நிம்மதியிழந்து இன்னும் எத்தனை காலம் உலையைப் போகின்றனர்?

தாமரைச்செல்வியின் கதைகள் இடப்பெயர்வில் உலைந்த கதை மாந்தரைக் கொண்டவை. கிராமிய மனம் வீசுபவை. செழுமையான வார்த்தைப் பிரயோகங்கள், நச்சென்றசொல் நறுக்குகள் இவர் கதைகளை மனதில் மர்த்தப் போதுமானவை. தன் வாழ்க்கையோடிணைந்த மனிதர்களை, அவர்கள் சுமந்த பாடுகளை எழுத்திலமைந்த ஆவணமாக மாற்றியிருக்கிறார் தாமரைச்செல்வி. இக்கதைகள் கூட்டிச் செல்லும் வெளிகள் நாமறிந்தவை. அதனால் தான் தெரிந்த வெளிகளெனினும் சலிப்பின்றி எம்மால் அவர் கூடப் பயணிக்க முடிகிறது. பயணத்தின் முடிவில் துளிக் கண்ணீர் சிந்தும் விழிகளோடு அவரிடமிருந்து விடை பெற முடிகிறது. இன்னுமொரு சந்திப்பிலும் நம்மிடமிருந்து கண்ணீரை உதிர வைக்கக் கூடிய கதைகளுக்கான அனுபவங்கள் அவரிடம் உண்டு. சந்திப்போம். கண்ணீர் உகுப்போம். அக் கண்ணீர் தானே, அவரது எழுத்துக் களின் வெற்றிக்கான அத்தாட்சி.

இவருடைய எழுத்து
 புரட்சிகரமானதொன்றோ, சமூக
 மாற்றத்தை ஏற்படுத்த வல்லது என்றோ
 உரைப்பின் அது உண்மை யாகாது. இது
 தனக்கேயான நாகரி கத்தை உடையது.
 மென் போக் குடையது. வலியையும்
 மென்மை யாக நிதானமாகக் கூறுவது.
 தனக் கேயான அறத்தை உடையது
 யாவரையும் சென்றடையும்
 வாசகனிடத்தில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும்
 வல்லமை உடையது. ஆக,
 தாமரைச்செல்வி யின் படைப் புலகத்தின்
 மையம் - எது என வினாவின் அவர்
 ஆரவாரமின்றி "நிலத்தில்" காலூன்றி
 நிதானித்துத் தமிழ்த் தேசியத்தைத் தன்
 படைப் பாக்க மூலக்கூறாகக் கொண்டுள்
 ளார் என்றே கூறமுடிகிறது. இவரின்
 தமிழ்த் தேசியம் - யுத்தம் புற்றிய
 படைப்பாக்கங்கள் மிகவும் முக்கிய யத்துவம்
 வாய்ந்தவை. புனை வாக்கக்
 கூறுகளுடனும் புனைவுக் கான
 அழகியல்களுடனும் புனைவுத்
 தர்க்கத்துடனும் படைக்கப்பட்ட ஈழத்துப்
 புனைவு களுக்குள் இவரின்
 படைப்புகளுக்குத் தனியிடமுண்டு.
 - தி செல்வமனோகரன் -

தாமரைச்செல்வியின் படைப்புலகில் சமூகப்பார்வை

முருகபுதி

தாமரைச்செல்வியின் முதல் நாவல் சமைகள் வீரகேசரி பிரசுரம். அவர் அதனை தனது 24 வயதுப் பருவத்தில் எழுதும்போது, அதற்குப்பின்னாலும் ஒரு கதை இருந்தது.

1970 களில் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சியும் இடது சாரிகளும் கூட்டணியாக இணைந்து அரசாங்கம் அமைத்தபொழுது, இந்தியாவிலிருந்து புற்றீசலாக வந்து குவிந்த தரமற்ற வணிக இதழ்கள் மீதுகட்டுப் பாடு வந்ததையடுத்து வீரகேசரி நிறுவனம்தான் அதனை தக்கமுறையில் பயன்படுத்திக் கொண்டு வீரகேசரி பிரசுரங்களை வெளியிட்டது.

திருகோணமலையிலிருந்து எழுதிக் கொண்டிருந்த நா. பாலேஸ்வரியின் பூணைக்கு வந்த மலர் வெளியானது. அதனைத்தொடர்ந்து இலங்கையின் முன்னணி எழுத்தாளர்கள் பலரின் நாவல்கள் வீரகேசரி பிரசுரமாக வந்தன. செங்கை ஆழியான், டானியல், பாலமனோகரன்(நிலக்கிளி), தெணியான், அருள். சுப்பிரமணியம், செ. கதிர்காமநாதன், வ.அ.இராசரத்தினம், யாழ்நங்கை, செம்பியன் செல்வன், தெளிவத்தை ஜோசப்... இவ்வாறு சுமார் 60 இற்கும் மேற்பட்ட படைப்பாளிகளின் நாவல்கள் வெளியாகின.

இந்தியாவிலிருந்து வந்து இலங்கையில் மலையகத்தில் முன்னர் வாழ்ந்த கோகிலம் சுப்பையாவின் தூரத்துப்பச்சை நாவலும் வெளியிடப்பட்டது.

தாமரைச் செல்வி அக் காலப் பகுதியில் இலங்கை வானொலி தமிழ்ச்சேலைவியின் இசையும் கதையும் நிகழ்ச்சிக்கு எழுத ஆரம்பித்து, சுமார் ஒரு வருடகாலத்திலேயே அதிலிருந்து மீண்டுவிட்டார்.

இவருடைய முதல் சிறுகதை ஒரு கோபுரம் சரிகிறது வீரகேசரியில் 1974 இல் வெளிவருகிறது.

அதனைத்தொடர்ந்து இலங்கையிலும் தமிழக இதழ்களிலும் தாமரைச் செல்வியின் சிறுகதைகள் வெளிவரத் தொடங்கின.

ஆனந்தவிகடன், குங்குமம், மங்கை, இதயம் பேசுகிறது. முதலான தமிழக இதழ்களிலும், இலங்கையின் வீரகேசரி, தினகரன், சிந்தாமணி, ஈழநாடு, ஈழமுரசு, முரசொலி, ஈழநாதம், தினக்குரல், மல்லிகை, சிரித்திரன், சுடர், வெளிச்சம், நாற்று, ஞானம், மாணிக்கம், கலாவல்லி, களம், தாரகை, ஆதாரம், கிருதயுகம், விளக்கு, அமிர்தகங்கை, பெண்ணின்குரல், தாயகம், வளையோசை, மாருதம், ஜீவநதி, யாழ்மதி, நுட்பம். ஆகியன வற்றிலும் இவரது படைப்புகளை காண முடிந்தது. அத்துடன் பரீஸ் ஈழநாடு, பரீஸ் ஈழமுரசு, எரிமலை, களத்தில், நடு, மெல்பன் எதிரொலி, தாய் வீடு (கனடா) ஊடறு, வணக்கம் லண்டன்., அக்கினிக் குஞ்சு, (அவுஸ்திரேலியா) முதலானவற்றிலும் எழுதி எழுதி ஓயாத கரம் தாமரைச்செல்வியுடையது.

இவ்வாறு கடந்த ஐந்து தசாப்த காலமாக எழுதிக்கொண்டிருக்கும் தாமரைச்செல்வியை அமைதியான சாதனையாளர் என்றுதான் குறிப்பிடவிரும்புகின்றேன். கவிதை, சிறுகதை, நாவல், குறுநாவல் எழுதியிருக்கும் இவர், ஓவியத்துறையிலும் ஈடுபாடுள்ளவர். சில இதழ்களில் இவர் எழுதிய கதைகளுக்கு இவரே ஓவியமும் வரைந்திருப்பார்.

இருநூறுக்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகள். மூன்று குறுநாவல்கள். ஏழு நாவல்கள்.

இருபதிற்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகள் பல இலக்கியப்போட்டிகளில் பரிசுபெற்றுள்ளன.

அத்துடன் தமது நூல்களுக்கு அரச மற்றும் அமைப்புகளின் விருதுகளும் தங்கப்பதக்கமும் பெற்றி

ருப்பவர். அந்த விபரங்களே தனியான ஒரு பட்டியல்.

அவருடைய சிறுகதைகள், நாவல்களில் வன்னி மண்ணின் மணம் கமழும். பிரதேச இலக்கியத்தில் வன்னி மண்ணின் மகிமையை எழுதிய படைப்பாளிகளின் வரிசையில் இவருக்கும் தனியிடம் இருக்கிறது.

தமிழகத்தில் கரிசல் இலக்கியம் என அழைக்கப்படும் விவசாய மக்களின் ஆத்மாவை பிரதிபலிக்கும் ஏராளமான சிறுகதைகள், நாவல்கள் படித்திருக்கின்றோம். அவற்றுக்கு ஈடான ஈழத்து தமிழ் விவசாய மக்களின் குரலை தமது படைப்புகளில் ஒலிக்கச் செய்தவர்கள், செங்கை ஆழியான், பாலமனோகரன், தாமரைச்செல்வி ஆகியோர். இவர்களுக்குப்பின்னர் தோன்றிய புதிய தலைமுறை வன்னிப்பிரதேச எழுத்தாளர்கள் பலர் அம்மக்களின் வாழ்வை இலக்கிய மாக்கி வருகின்றனர். அவர்கள் பற்றியும் ஒரு பட்டியல் இருக்கிறது.

சுயமாக தமது துறைகளில் முன்னேறி சாதனை புரிந்து தமது ஆளுமைப்பண்பை காண்பித்த ஆண்கள் குறித்து ஆங்கிலத்தில் Self made man என்பார்கள். தாமரைச்செல்வியின் வாழ்வையும் பணிகளையும் பார்த்தால் அவரை ஒரு Self made woman என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

பாடசாலையில் படிக்கும் காலத்திலேயே மாணவர் இலக்கிய மன்றத்திற்கு நாடகங்கள் எழுதிக் கொடுத்திருக்கும் இவர், பின்னர் இலங்கை வானொலிக்கு இசையும் கதையும் எழுதினார். அதிலிருந்து மீண்டு வந்து இலங்கைப்பத்திரிகைகள் - இலக்கிய இதழ்கள் தமிழக இதழ்களில் எழுதினார். ஆயினும், ஒரு விவசாயக்குடும்பத்தில் பிறந்திருக்கும் இவருக்கு பரந்தன் குமரபுரத்திற்கு அப்பால் வெளியுலகம் தெரியாமலேயே வானொலி, பத்திரிகைகள், இதழ்கள் என்று அறிமுகமாகிவிட்டார்.

தமது ஆரம்பக்கல்வியை பரந்தன் இந்து மகா வித்தியாலயத்திலும் அதன் பின்னர் யாழ். இந்து மகளிர் கல்லூரியிலும் தொடர்ந்திருக்கும் இவர், இலக்கியப் பிரதிகளை எழுதத்தொடங்கிய கால கட்டத்தில் வீரகேசரி பிரசுரங்கள் வெளியாகத்தொடங்கிவிட்டன.

அவுஸ்திரேலியாவில் 2001 முதல் தமிழ் எழுத்தாளர் விழாவை நடத்திவருகின்றோம். 2002 ஆம் ஆண்டு சிட்னியில் நடந்தபொழுது அங்கு வதியும் இலக்கியவாதி செல்வி யசோதா பத்மநாதன் எனக்கு தாமரைச்செல்வியின் தங்கை கௌரியை அறிமுகப்படுத்தினார். அந்த அறிமுகத்தினால் சில வருடங்களின் பின்னர் தாமரைச்செல்வியின் மற்றும் ஒரு நாவலான பச்சைவயல்களவு படிக்கக்கிடைத்தது.

அதனை மெல்பர்னில் 2006 ஆம் ஆண்டு நடந்த ஆறாவது எழுத்தாளர் விழாவில் விமர்சன அரங்கில் இணைத்துக்கொண்டோம். இவ்வாறெல்லாம் தாமரைச்செல்வியின் படைப்புகள் எனக்கு அறிமுகமான போதிலும் அவரை நேரில் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம் 2013 ஆம் ஆண்டளவில்தான் சிட்னியில் அந்த வருடத்தின் கோடை காலத்தில் கிடைத்தது.

ஈழத்து இலக்கியத்தில் தலித் மக்களின் ஆத்மா, மற்றும் மீனவ மக்களின் கடல் சார்ந்த வாழ்வு, மலையக மக்களின் துயரம் கப்பிய நாடற்ற ஏக்கம் - கிழக்கிலும் தென்னிலங்கையிலும் முஸ்லிம்களின் பண்பாட்டுக்

கோலங்கள் என்பன சித்திரிக்கப்பட்ட பல படைப்பு களையும் படித்து, அவற்றை எழுதியிருப்பவர்களையும் சந்தித்திருந்தாலும், கிளிநொச்சி, பரந்தன் முதலான பிரதேசங்களில் தீப்பெட்டிக்கும் எரிபொருள், உப்பு, சீனி, தேயிலைக்கும் தேங்காய் எண்ணெய்க்கும் எரி பொருளுக்கும் மாத்திரம் கடைகளை நம்பியிருந்த மக்கள், பருவ மழை பொய்த்தாலும் - மண்ணை நம்பி வாழ்ந்தவர்கள்.

1984 ஆம் ஆண்டளவில் திருநெல்வேலி-கோவில் பட்டிக்கு அருகாமையில் இடைசெவல் விவசாய கிராமத்தில் நான் சந்தித்த மூத்த படைப்பாளி கி.ராஜநாராயணன் இலங்கையில் கரிசல் இலக்கியம் பற்றி விசாரித்தபொழுது எனக்கு உடனடியாக நினைவுக்கு வந்தவர்கள் செங்கை ஆழியானும் தாமரைச்செல்வியும் நிலக்கிளி பாலமனோகரனும் தான்.

அவர்களை சந்தித்திருக்கிறீர்களா ...? என்ற மற்றும் ஒரு கேள்வியை அவர் கேட்டார். நான் கடல் சார்ந்த பிரதேசத்திலும் அவர்கள் விவசாயம் சார்ந்த பிரதேசத்திலும் இருப்பதாகச்சொல்லி இலங்கையின் வரைபடம் கீறிக்காண்பித்தேன்.

1983 வன்செயல் பற்றியும் அறிந்திருந்த கி.ரா.வுக்கு எங்கெங்கு வன்செயல்கள் நடந்தன என்பது பற்றியும் குறிப்பிட்டதுடன், இலங்கையில் வன்செயல்கள் மழைமேகம் போன்றது என்றும் சொன்னேன்.

பின்னாளில் அந்த வன்னி பெருநிலப்பரப்பில் மழைமேகம் மறைந்து - நெருப்புக் கந்தகமும் தான் சீறிப் பாய்ந்தது. தாமரைச்செல்வியின் போர்க்காலக்கதைகள் மக்களின் வலியை பேசியவை. இடம்பெயர்வை சித்திரித்தவை.

கிளிநொச்சி போர்க்காலத்தில் கேந்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்திருந்ததை அறிவோம். உயிரைக்கையில் பிடித்துக்கொண்டு இடம்பெயர்ந்து... இடம்பெயர்ந்து ஓடிய மக்கள் திரளில் தாமரைச்செல்வியின் குடும்பமும் இணைந்திருந்தது. அந்தப் போர் அவலச்சூழலிலும் அவர் இலக்கிய பிரதிகள் படித்தார், எழுதினார். தற்காலிக குடிசைகள் அமைத்து அங்கிருந்து ஜெனரேட்டரின் உதவியுடன் பாரதி படத்தை பார்த்ததையும் அகிரா குரேசேவாவின் படங்களை ரசித்ததையும் - ஸ்கந்தபுரம் என்ற பிரதேசத்துக்கு அப்பால் காட்டுப்பகுதியில் கொட்டில்கள் அமைத்து வன்னிப்பிரதேச இலக்கிய வாதிக்குடன் கலந்துரையாடியதையும் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு அவர் வந்தபின்னரே என்னிடம் நினைவு கூர்ந்தார்.

நெருக்கடி மிக்க போர்க்காலச்சூழலிலும் காலச் சுவடு, முன்றாவது மனிதன், சரிநிகர் முதலான கையில் கிடைக்கும் இதழ்கள், நூல்கள் பற்றியெல்லாம் இலக்கிய நண்பர்கள் மத்தியில் கலந்துரையாடியிருக்கிறார். இயற்கையுடன் இணைந்து காட்டுப்பிரதேசத்தில் இலக்கிய சந்திப்புகள் நடத்தியதையும் நினைவுபடுத்தினார்.

தாமரைச்செல்வியின் கணவரும் எழுத்தாளர் தான். சிறுகதைகள் எழுதியிருப்பவர். எனினும் அவர் குடும்பத்தலைவனாக வீட்டையும் குடும்பத்தையும் கவனித்தார். மனைவியோ குடும்பத்தையும் கவனித்து இலக்கியத்திலும் தனது ஆளுமையை பதிவுசெய்தார்.

இந்த இலக்கிய தம்பதியரின் இரண்டு பெண் செல்வங்களும் அவுஸ்திரேலியாவில் மருத்துவர்களாக

பணியாற்றுகின்றனர்.

தாமரைச்செல்வியின் சில படைப்புகள் குறும்படங்களாக வெளியாகியிருக்கின்றன. வன்னிக்கு வந்துள்ள இயக்குநர் “முள்ளும் மலரும்” மகேந்திரன் இவருடைய இடைவெளி என்ற சிறு கதையை “1996” என்ற பெயரில் குறும்படமாக்கியுள்ளார். அத்துடன் மகேந்திரனின் மகன் ஜோன் மகேந்திரன் இவருடைய மற்றும் ஒரு சிறுகதையான பாதணியை குறும்படமாக எடுத்துள்ளார்.

முள்ளும் மலரும் மகேந்திரன் ஏற்கனவே, புதுமைப்பித்தன், கந்தர்வன், உமாசந்திரன், பொன்னிலன் முதலான தமிழக படைப்பாளிகளின் நாவல்களை திரைப்படமாக்கியிருப்பவர்.

தமிழகத்தைச்சேர்ந்த இமையவரம்பன், தாமரைச் செல்வியின் பசி என்ற சிறுகதையை குறும்படமாக்கி யிருக்கிறார். இப்படம் லண்டனில் நடந்த விம்பம் குறும்பட விழாவில் காண்பிக்கப்பட்டு பார்வையாளர் விருது கிடைத்திருக்கிறது. இவை தவிர மேலும் இவருடைய சில சிறுகதைகள் குறும்படங்களாகத் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளன.

தாமரைச்செல்வி நீடித்த உள்நாட்டுப் போரி னால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் பற்றி எழுதியதுடன் நின்று விடாமல், போர் தந்த பரிசுகளான பெற்றவர்களை இழந்த குழந்தைகளின் கல்வி வளர்ச்சிக்கும் உதவி வருகிறார். இந்தப்பணியில் இவருடைய கணவரும் மகள்மாரும் பக்கத்துணையாக விளங்குகிறார்கள்.

இவ்வளவு பெருமைகளும் பெற்றுள்ள தாமரைச் செல்வியிடத்தே நிரந்தரமாக தங்கிவிட்ட சோகம் பற்றியும் இங்கு மிகுந்த மனவலியுடன் பதிவுசெய் கின்றேன். போரின் அநர்த்தம் வன்னி பெருநிலப் பரப்பில் உயிர்களை மாத்திரம் பறிக்கவில்லை. அந்தப் பிரதேசத்து இலக்கியவாதிகளின் சேகரிப்பிலிருந்த பெறுமதியான நூல்களும் இதழ்களும் எரிந்து சாம்பராகி யுள்ளன. தாமரைச்செல்வியும் தனது இலக்கிய படைப்புகளுக்கு பெற்ற நற்சான்றிதழ்கள் மற்றும் பரிசுப் பொருட்களையும் கையெழுத்துப்பிரதிகளையும் இழந்துள்ளார்.

ரதிதேவி என்ற இயற்பெயர் கொண்ட இவர் வன்னி நிலத்தின் குளங்களில் மலரும் தாமரைகளை தினம்தினம் ரசித்தமை யின் பலன்தான் ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்கு ஒரு தாமரைச்செல்வி கிடைத் தார் என்றும் நான் நினைத்திருக்கின்றேன்.

தாமரைச் செல்வியின் எளிமையான இயல்புகள் போற்றத் தக்கவை. அதிர்ந்து பேசத்தெரியாதவர். விவசாய மக்களினதும் போர்க் காலத்தில் இடம்பெயர்ந்தவர்களின தும் வாழ்வை அருகிருந்து பார்த்து, அவரவர் இயல்புகளுடனேயே உயிர்ப்புடன் படைப்பிலக்கியமாக்கி யவர் இந்த வன்னியாச்சி.

இலங்கையின் தமிழ் மொழிக் கான பதினோராம் ஆண்டுக்கான பாடத்தில் இவரது இன்னொரு

பக்கம் சிறுகதை இடம்பெற்றுள்ளது.

ஓவியம் வரைவதிலும் ஆர்வமுள்ள தாமரைச் செல்வி, வீரகேசரி, தினகரன், சுடர், ஈழநாடு, ஜீவநதி, ஞானம், தமிழ்நாட்டில் குங்குமம் ஆகியனவற்றில் வெளியான சிறுகதைகளுக்கும் ஓவியம் வரைந்திருப்பவர்.

எண்பதாம் ஆண்டளவில் சூரியகாந்தி என்ற கையெழுத்து சஞ்சிகை நடத்தியிருப்பவர். ஆறு இதழ்களை வெளியிட்டிருக்கிறார்.

இவரது ஐந்து சிறுகதைகளை சில இலக்கிய ஆளுமைகள் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துள்ளனர். விபரம் வருமாறு:

1. இடைவெளி - The Gap. (பேராசிரியர் சி. சிவசேகரம்.)
2. வாழ்க்கை - Life. (பேராசிரியர் சி. சிவசேகரம்.)
3. பாதை. - The Rugged path. (ஏ. ஜே. கனகரட்ணா)
4. முகமற்றவர்கள் - Faceless People (எஸ். இராஜசிங்கம்)
5. எங்கேயும் எப்போதும் - The Inevitable (கே. எஸ். சிவகுமாரன்)

மூன்று சிறுகதைகள் சிங்களத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

1. ஒரு மழைக்கால இரவு. (ஜெயசித்ரா)
2. வன்னியாச்சி (அனுராதா. ஜெயசிங்க)
3. வாழ்க்கை - (பேராசிரியர் பியசீலி. விஜயமான)

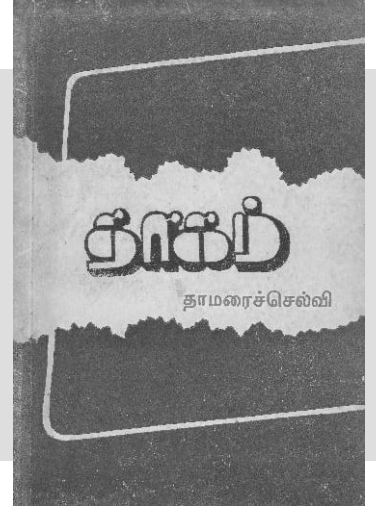
ஓட்டம் என்ற சிறுகதையை ஜெர்மன் மொழியில் எல்வின். மாசிலாமணி மொழிக்கு வரவாக்கியுள்ளார்.

இத்தனை சாதனைக்குமுரிய தாமரைச்செல்வி, கடல் கடந்து அவுஸ்திரேலியா வந்த படகு மனிதர்கள் பற்றிய ஐநூறு பக்கங்களுக்கும் மேல் விரியும் உயிர் வாசம் நாவலை எழுதி இலங்கையில் தேசிய சாகித்திய விருதும் பெற்றவர்.

வன்னி மக்களின் ஆத்மாவை பிரதிபலித்ததால் மாத்திரமன்றி தற்பொழுது பேரக்குழந்தைகளையும் அவர் கண்டுவிட்டதால் அவரை எமது ஈழத்து இலக்கிய உலகின் வன்னியாச்சி என்றே அழைக்கின்றேன்.

எழுத்தாளர் தாமரைச்செல்வியின் “தாகம்” நாவல் மற்றும் அவர் பற்றிய சிந்தனைகள்!

எழுத்தாளர் தாமரைச்செல்வியை அவர் எழுபதுகளில் எழுதத்தொடங்கிய காலத்திலிருந்து அறிந்திருக்கின்றேன். நானும் என் பால்ய, பதினம் வயதுகளிலிருந்து எழுதிக்கொண்டுவருவதால் தமிழக, இலங்கைப் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளென்று மேய்ந்துகொண்டிருந்தேன். அவ்விதமானதொரு சூழலில் தாமரைச்செல்வியின் எழுத்துகள் அறிமுகமாகின. பின்னர் மொறட்டுவைப் பல்கலைக்கழகத்தமிழ்ச் சங்கத்தின் 1980/1981 கால இதழாசிரியர் குழுத்தலைவராகவிருந்த சமயம் வெளியான “நுட்பம்” வருடாந்த இதழுக்கும் தாமரைச்செல்வி அவர்கள் “எதிர்பார்ப்புகள்” என்றொரு சிறுகதையினைத் தந்திருந்தார். அன்றிலிருந்து இன்றுவரை எழுதிக்கொண்டிருக்கின்றார் தாமரைச்செல்வி. சிறுகதை, நாவல், கட்டுரையென்று பன்முக இலக்கிய ஆளுமை மிக்க படைப்பாளிகளிலொருவரான தாமரைச்செல்வி ஓவியரும் கூட. ஊடகங்களில் வெளியான அவரது கதைகள் பலவற்றுக்கு அவரே ஓவியங்களும் வரைந்திருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இது பற்றி அவருடனான முகநூல் உரையாடலொன்றின்போது குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்.

தாமரைச்செல்வி அவர்களின் ஓவியங்கள் பற்றி நினைவு கூர்கையில் இன்னுமொரு நினைவும் தோன்றுகின்றது. சில வருடங்களுக்கு முன்னர் கனடாவில் மறைந்த என் அக்கா முறையிலான உறவுக்காரரான மீனா நகுலன் (அவரும் ஓர் ஓவியர்) தாமரைச்செல்வியைப் பற்றியும், அவரது சகோதரியைப் பற்றியும் கூறியது நினைவுக்கு வருவதுண்டு. தாமரைச்செல்வியின் சகோதரி அப்பொழுது யாழ் இந்து மகளிர் கல்லூரியில் விடுதியில் தங்கிப் படித்திருக்க வேண்டுமென்று நினைக்கின்றேன். அவரும் தாமரைச்செல்விபோல் ஓவியர். எழுத்தாளர் தாமரைச்செல்வியின் சகோதரியும் யாழ் இந்து மகளிர் கல்லூரியில் படிப்பதாகவும், அவர் சிறந்த ஓவியரென்றும் மீனா நகுலன் அவர்கள் கூறுவதுண்டு. மீனா நகுலன் தன் இறுதிக்காலத்தில் நகுலேஸ்வரி என்னும் பெயரில் வரைந்த ஓவியங்கள் சில பதிவுகள் இணைய இதழிலும் வெளியாகியுள்ளன.

இவ்விதம் எழுத்தாளர் தாமரைச்செல்வியின் பெயர் பல்வேறு தருணங்களில் என் வாழ்வில் எதிர்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. இன்னுமொரு விடயத்திலும் அவரது பெயர் என்னைக் கவர்ந்திருந்தது. எனக்குப் பிடித்த புனை பெயர்களிலொன்று. அதற்கான காரணத்தை அண்மையில் முகநூலில் அவரது பதிவொன்றின்

அல்லது எதிர்வினையொன்றின் மூலமே அறிந்து கொண்டேன். எழுத்தாளர் மீ.ப.சோமுவின கல்கி சஞ்சிகையில் வெளியான நாவலான “நந்தவனம்” நாவலில் வரும் நாயகி தாமரைச்செல்வியின் தாக்கத் தால் அவர் வைத்துக்கொண்ட புனைபெயர் என்பதை அப்போதே அறிந்துகொண்டேன். அது போல் மீ.பா.சோமுவின இன்னுமொரு புகழ்பெற்ற வரலாற்று நாவலான “கடல் கொண்ட கனவு” நாவலின் நாயகி யாழ்நங்கையின் தாக்கமே எழுத்தாளர் அன்னலட்சுமி ராஜதுரை அவர்கள் தன் புனைபெயராக “யாழ்நங்கை” என்னும் பெயரைத் தேர்ந்தெடுத்ததன் காரணம் என்பதையும் அண்மையில்தான் அறிந்தேன். அதுவும் எனக்குப் பிடித்த இன்னுமொரு புனைபெயர்.

எழுத்தாளர் தாமரைச்செல்வியின் இயற்பெயர் ரதிதேவி. இவரது கணவர் கந்தசாமி அவர்களும் ஓர் எழுத்தாளர் என்பது எத்தனைபேருக்குத் தெரியும். வரணியூர் சி.கந்தசாமி என்னும் பெயரில் எழுதியவர். அவரது எழுத்துலக வாழ்வுக்கு உறுதுணையாக விருக்கும் அவரது கணவரின் எழுத்துகள் பற்றி ஒரு முறை தாமரைச்செல்வி அவர்களுடனான முகநூல் உரையாடலொன்றில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருந்தார்:

“வரணியூர் சி.கந்தசாமி என்ற பெயரில்தான் எழுதியவர் சின்ன என்று அப்போது தவறாக வந்து விட்டது. ஐந்தாறு கதைகள் எழுதியிருக்கிறார். ஒரு தடவை கிளிநொச்சி நீர்பாசனத்திணைக்களம் வெளியிட்ட அருவி சஞ்சிகை நடாத்திய சிறுகதைப்போட்டியில் கணவரின் “மேட்டுக்காணி” என்ற கதை முதலாம் பரிசையும் எனது சிறுகதை பாராட்டுப்பரிசையும் பெற்றது. வருடம் சரியாக நினைவில்லை. 78-80. களாய் இருக்கலாம். முதன் முதலில் அவரது ஏமாற்றம் என்ற சிறுகதை ஈழநாடு பத்திரிகையில் வந்தது. அப்ப அவருக்கு 18 வயது. அதைவிட நிறைய கவிதைகள் எழுதியிருக்கிறார். பின்னர் எழுதாமல் விட்டுவிட்டார். என் எழுத்தோடு சேர்ந்து தானும் பயணித்தார்.”

இந் நிலையில் எழுத்தாளர் தாமரைச் செல்வியின் “தாகம்” நாவலைப்பற்றி எழுத முடியுமா என்று ஜீவநதி சஞ்சிகை ஆசிரியர் பரணீதரன் அவர்கள் கேட்டபோது மகிழ்ச்சியுடன் சம்மதித்தேன். எழுத்தாளர் புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோனின் “மீரா பதிப்பகத்தின் மூலம் மார்கழி 1993இல் வெளியான நாவல்.

இந்நாவலை ஆராய்வதற்கு முன் தாமரைச் செல்வி அவர்களின் எழுதுலகக்கோட்பாடுகள் பற்றிச் சிந்திப்பதும் அவசியமானது. எழுத்தாளர் வெலிகம ரிம்லா முஹம்மத்தின் “பூங்காவனம்” என்னும் வலைப் பூவொன்றில் வெளியான அவருடனான நேர்காணலொன்றில் அவர் பின்வருமாறு கூறியிருக்கின்றார்:

“சமூகத்தின் நன்மை சார்ந்தே என் படைப்புக்கள் இருக்க வேண்டும் என்று நினைப்பவன் நான். போரின் தாக்கத்தால் துயரை அனுபவித்த மக்களுக்குள் ஒருத்தியாக வாழ்ந்தவள் நான். இடப் பெயர்வுகளால் ஏற்பட்ட அத்தனை இழப்புக்களையும் துன்பங்களையும் அனுபவித்தவள் நான். அந்த மக்களின் துயர் வாழ்வை என் படைப்புக்கள் மூலம் வெளியுலகத்திற்கு கொண்டு வந்திருக்கிறேன். ஒரு படைப்பாளி

யாக அது எனது கடமை என உணர்ந்திருக்கிறேன்... நான் சார்ந்த மண்ணில் வாழும் மனிதர்களின் துன்பியல் வாழ்வை என்னால் இயன்ற வரை பதிவு செய்திருக்கிறேன். அந்த வாழ்வை மற்றவர்களின் பார்வைக்கு அடையாளம் காட்டியிருக்கிறேன்.”

“தாகம்” நாவலும் அவருடைய எழுத்துலக நோக்கங்களுக்கமைய அமைந்துள்ளதை இதனை வாசிக்கும் எவரும் புரிந்துகொள்வர். போர்ச்சூழற் காலத்தில் கிளிநொச்சி, பரந்தன் போன்ற பகுதிகளில் வாழ்ந்த மக்கள் அடைந்த துன்பங்களை, உளவியல் பாதிப்புகளை நாவல் வெளிப்படுத்துகின்றது. நாவலில் வரும் பல்வேறு மனிதர்களின் வாழ்க்கையைப் போர் சீர்குலைத்துள்ளதை நாவல் பேசுகின்றது. உறவுகளை இழத்தல், உடமைகளை இழத்தல், அங்க, அவயங்களை இழத்தல் என்று பல்வேறு வகைப்பட்ட இழப்புகளை நாவல் எடுத்தியம்புகின்றது. யாழ்ப்பாணம் நோக்கிய தரை வழிப்பயணம் போர்ச்சூழலில் தடுக்கப்பட்ட நிலையில், மக்களின் கிளாலிக் கடல் வழிப்பயணங்கள் பற்றியும், அவற்றில் மக்கள் அடைந்த இழப்புகள், சிரமங்கள் பற்றியும் நாவல் பதிவு செய்திருக்கின்றது. அத்துடன் படையினரின் விமானக்குண்டு வீச்சுத் தாக்குதல்கள் ஏற்படுத்திய அழிவுகளையும், உளவியல் பாதிப்புகளையும் நாவல் கூடவே பதிவு செய்துள்ளது.

நாவலின் பிரதான கதை இதுதான்: நாவலின் பிரதான கதாபாத்திரமான போர்ச்சூழற் காலத்தில் வாழ்ந்த ஓரிளைஞனின் வாழ்க்கைக் கனவுகள் மீது எவ் விதம் அக்காலகட்டத்தின் சமூக, பொருளியல் மற்றும் அரசியல் சூழல் தாக்கங்களை ஏற்படுத்துகின்றது என்பதை விபரிக்கின்றது நாவல். அவனது தீராத தாகமாக விருந்த கனவுகள் நிறைவேறினவா என்பதை நாவல் விபரிக்கின்றது. அதே சமயம் எவ்விதமான எதிர்விளைவுகளை இருப்புச்சூழல் அவனுக்கு வழங்கியபோதும் அவன் நிலை தளர்ந்து மூலையில் ஓடுங்கி விடவில்லை. மீண்டும் மீண்டும் துடிப்புடன், மன உறுதியுடன் எழுகின்றான். சூழலைத் துணிவுடன் எதிர்கொள்கின்றான். அவன் வாழ்க்கையில் அப்போர்ச்சூழலில் ஏற்பட்ட இழப்புக்கள்தாம் எத்தனை? எதிர்கொண்ட சவால்கள்தாம் எத்தனை? எல்லாவற்றையும் தாங்கிக் கொண்டு அவன் தன் இருப்பைக் கொண்டு செல்கின்றான்.

நாவலின் ஆரம்பத்தில் அவனது தம்பி பார்த்திபன் இயக்கத்தில் சேர்ந்து இந்தியப் படையுடனான மோதலில் பலியான இழப்பு பற்றிப் பேசப்படுகின்றது. அவன் நினைவாகவே அவன் தனது கராஜுக்கும் “பார்த்திபன் மோட்டார் வேக்ஸ்” பெயரை வைத்திருந்தான். அவனது கராஜில் வேலை பார்க்கும் அனுபவம் வாய்ந்த ஓட்டோ மெக்கானிக்கான திருகோண மலையைச் சேர்ந்த முதியவரான பரஞ்சோதி தன் குடும்பத்தினர் அனைவரையும் படையினரின் தாக்குதலில் இழந்திருந்தார். அவனது அப்பா சைக்கிள் கடை வைத்து அவனது குடும்பத்தைக் காப்பாற்றியவர் தனது குடிப்பழகத்தினால் அதனையும் சரிவரச் செய்ய முடியாமலிருந்தவர் என்பத்துமூன்றில் திருநெல்வேலியில் பதின்மூன்று இராணுவத்தினரைப் பலியெடுத்த தாக்குதலைத்தொடர்ந்து பரந்தனில் பொதுமக்கள் மேல் படையினரால் நடத்தப்பட்ட தாக்குதலில் கொல்லப்பட்ட ஆறுபேர்களிலொருவர். நாவலின் இறுதியில்

“தாமரைச் செல்வியின் சிறுகதைகளில் காணப் படும் தூக்கலான விடயம் கதையம்சமாகும். அகவயப்பட்ட உணர்வுகளிலும் பார்க்க அவரது சிறுகதைகளில் புறவயப்பட்ட அழுத்தங்கள் சிறப்பாக அமைந்திருக்கும்.”
- செங்கை ஆழியான்-

அவனது மச்சானும், அவனது நெஞ்சில் நிறைந்தவளுமான மச்சான் மனோஹரியின் அண்ணன் தேவாவையும் கிளாலிப் பயணத்தின்போது படையினர் மேற்கொண்ட தாக்குதல் பலியெடுக்கின்றது. தேவா மட்டும் திரும்பி வந்திருந்தால் அவனுக்கும் மனோஹரிக்கும் திருமணம் நடந்திருக்கும். ஆனால் அவனது மறைவால் நிர்க்கதியாகித் தவித்துக்கொண்டிருந்த மாமி குடும்பத்தினருக்கு மனோஹரியைத் திருமணம் செய்ய சம்மதித்துக் கனடா மாப்பிள்ளையொருவர் வருகின்றார். அச்சந்தர்ப்பத்தில் அவளுள்ள நிலையில் தன்னைக்கட்டி வறுமையில் வாடுவதை விட அவளாவது நன்றாக விருக்கட்டுமென அவளையும் விட்டுக் கொடுக்கின்றான். அவளது இழப்புடன் நாவல் முற்றுப் பெறுகிறது. அவனது வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட முக்கிய இழப்பது. எத்தனை வருடங்களாக அவன் மனோஹரியை மனத்துக்குள் பூட்டி வைத்து உருகியிருப்பான். அவன் மீதான அவனது காதலை மென்மையாக நாவலாசிரியர் கையாண்டிருக்கின்றார். அந்தக் காதலின் தூய்மையினை அவர் வாசகர்கள் மனங்களை ஈர்க்கும் வகையில் நாவல் முழுவதும் வெளிப்படுத்தியிருப்பார்.

நாவலின் நாயகனான சதானந்தனின் பாத்திரப் படைப்பு நன்கு நாவலில் அமைந்துள்ளது. அது நாவலாசிரியரின் முக்கிய வெற்றி. வறுமை, போர் என்று எத்தனை விதமான எதிர்ப்புகளை அவனது இருப்பு எதிர்கொள்கின்றது. அவனது நெஞ்சில் நிறைந்திருந்த மனோஹரியையும் அவளது நல்வாழ்வுக்காக இழந்த நிலையில் அவன் கூறுவான்: ” மனம் தானே... இது வரைக்கும் எத்தனை இழப்பு வந்தது. எல்லாத்தையும் தாங்கினது தானே. இதையும் தாங்கும். கிளாலியில் படகில் வெட்டியும் சுட்டும் எத்தனைபேர் செத்தவை. சனம் என்ன போய் வராமல் விட்டதுகளே. எத்தனை இழப்பு வந்தாலும் தாங்கிக்கொண்டு வாழத்தானே வேணும்.”

ஆரோக்கியமான இருப்பை எதிர்கொள்ளும் அவனது இவ்விதமான மனப்போக்கு முக்கியமானது. நாவலின் முக்கியமானதோர் அம்சம். போரினால் பாதிக்கப்பட்ட, இழப்புகளைச் சந்தித்த அனைவரின் பிரதிநிதியாக இங்கு சதானந்தன் உருவாக்கப்பட்டிருக்கின்றான். இழப்புகள் எத்தனைதான் துயரகரமானவையாக இருந்தாலும், தாங்க முடியாதவைகளாகவிருந்தாலும் அவற்றைக் கண்டு ஓடி விட முடியாது. வாடி மூலையில் முடங்கி விட முடியாது. அவற்றையும் தாங்கிக்கொண்டு இருப்பில் எதிர்நீச்சல் போட வேண்டும். இதுதான் நாவல் எடுத்துரைக்கும் பிரதான கருத்து. இதனைத்தான் நாவலின் நாயகன் சதானந்தனும்

செய்கின்றான். சமூக, அரசியல், பொருளியற் பிரச்சினைகள் அவனை ஆட்டிப்படைக்கின்றன. இறுதியில் அரசியற் பிரச்சினை உருவாக்கிய போர்ச் சூழல், பொருளியற் பிரச்சினை, சமூகப் பிரச்சினைகள் இவையாவும் ஒன்றிணைந்து அவன் காதலுக்குரிய வளையும் அவனிடமிருந்து பிரித்து விடுகின்றன. இருந்தும் அவற்றையெல்லாம் உள்வாங்கிக்கொண்டு தன் வாழ்வை நம்பிக்கையுடன் தொடர்கின்றான் அவன்.

சதானந்தனை நினைக்கையில் எனக்கு நாவலாசிரியர் தாமரைச்செல்வியின் வாழ்க்கையும் நினைவுக்கு வருகின்றது. நேர்காணலொன்றில் அல்லது கட்டுரையொன்றில் அவர் போர்ச்சூழலில் இடத்துக்கிடம் ஓடி ஓடி தப்பிப்பிழைத்த அனுபவங்களை விபரித்திருந்ததை வாசித்தது நினைவுக்கு வருகின்றது. முன்னர் குறிப்பிட்டுள்ள “பூங்காவனம்” நேர்காணலிலும் இதனை அவர் விபரித்திருக்கின்றார். ”போரின் தாக்கத்தால் துயரை அனுபவித்த மக்களுக்குள் ஒருத்தியாக வாழ்ந்தவள் நான். இடப் பெயர்வுகளால் ஏற்பட்ட அத்தனை இழப்புக்களையும் துன்பங்களையும் அனுபவித்தவள் நான்” என்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். அச்சூழல்களையெல்லாம் உறுதியுடன் எதிர்கொண்ட அவர் வாழ்க்கையில் இன்றுவரை தளர்ந்து போய்விடவில்லை. இன்னும் எழுதிக்கொண்டேயிருக்கின்றார். இத்தகைய அவரது உறுதியான மனப்போக்கின் விளைவுதான் இத்தகைய ஆளுமை மிக்க நாயகன் சதானந்தனின் படைப்புமென்று தோன்றுகின்றது.

தன் எழுத்துகளைப் பற்றிக்குறிப்பிடுகையில் மேலே சுட்டிக்காட்டியபடி “நான் சார்ந்த மண்ணில் வாழும் மனிதர்களின் துன்பியல் வாழ்வை என்னால் இயன்ற வரை பதிவு செய்திருக்கிறேன். அந்த வாழ்வை மற்றவர்களின் பார்வைக்கு அடையாளம் காட்டியிருக்கிறேன்.” என்று கூறியிருக்கின்றார் தாமரைச்செல்வி. நாவல் “தாக”மும் அதனையே செய்கின்றது. போர்ச்சூழல் மிகுந்திருந்த காலகட்டத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் எவ்விதம் அவற்றையெல்லாம் எதிர்கொண்டு, உள்வாங்கி, தம் வாழ்க்கைப்பயணத்தைத் தொடர்ந்து நடத்தினார்கள் என்பதை விபரிப்பதன் மூலம் அவர்களின் வாழ்க்கையைப் பதிவு செய்கின்றது. அந்த வகையில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நாவல். ஒரு காலகட்ட ஆவணப்பதிவும் கூட.

1982 ஆம் ஆண்டு...

இலங்கைத் தலைநகரின் மண்டபம் ஒன்றில் ஒரு பரிசளிப்பு விழா.

அன்றைய பின்மாலைப் பொழுதில் அந்த மண்டபம் முற்றிலுமாகச் சனத்திரளால் நிரம்பியிருக்கிறது. மண்டபத்துள் ஒரு வரிசையின் நாற்காலி ஒன்றில் படபடப்போடு அமர்ந்திருக்கிறேன். எல்லாமே அந்நிய முகங்கள். 20 வயதில் யாழ்ப்பாணத்தின் கிராமப்புறம் ஒன்றிலிருந்து வெளியே நீண்டதூரம் போய், முதன்முதலாக தலைநகரைப் பார்த்த வியப்பிலும் அச்சத்திலும் மனம் உறைந்து போயிருக்கிறது.

மெதுவாக தலையைத் திருப்பி என்னுடைய வரிசையில் அமர்ந்து இருப்பவர்களைப் பார்க்கிறேன். அப்பொழுதுதான் அந்த அதிசயம் என்கண்களுக்குத் தெரிகிறது.

ஒருமுறையாவது நான் காணவேண்டும் என விருப்புற்றிருந்த அந்தப்பெணம்ணி... புத்தகங்களின் பின் அட்டையில் மட்டுமே நான் பார்த்த பெண்... இரண்டு நாற்காலிகள் தள்ளிச் சாந்தமாக அமர்ந்திருக்கிறார். அருகே ஒருவர். அது அவரது துணைவர் எனப் பின்னர் தெரிந்துகொள்கிறேன்.

அந்தப் பெண்மணி தன் எழுத்துகளால் என்னை ஆட்கொண்டவர். இலங்கை வானொலியிலும் அவரது படைப்புகளைக் கேட்டிருக்கிறேன். அவரின் படைப்புகளில் இப்பொழுதும் தீராக்காதல் கொண்டிருக்கிறேன்.

அவரது சமைகள் நாவலை வாசித்துவிட்டு, நான் பட்டுணர்ந்தவற்றை வார்த்தைகளிற் சொல்லிவிட முடியாது. எப்படியாவது அவரைப் பார்த்துவிடவேண்டும் என்கிற துடிப்போடு இருந்த எனக்கு... இப்போது அவரே அருகில் இருக்கிறார்.

எட்டிஎட்டி அவரைப் பார்க்கிறேன். பேசுவதற்கு தயக்கமாக இருக்கிறது. ஒருவேளை அறிமுகமற்ற என்னிடம் பேச மறுத்துவிட்டால்... எனப் பல எண்ணங்கள் மனதினுள் அலைபாய்கின்றன. அவரது கைகளைப் பற்றிக்கொள்ளவேண்டும் என மனம் அவதியுறுகிறது. அதற்குள் பரிசளிப்புவிழா முடிவுற்று, யாழ்ப்பாணத்தைப் பிடிக்கும் அவதியில் நாங்கள் கலைகிறோம். நல்வாய்ப்பைத் தவறவிட்ட துயரோடு நான் வீடு திரும்புகிறேன்.

அவர்தான் எழுத்துலகில் நன்கு அறியப்பட்ட தாமரைச்செல்வி அக்கா. அன்றைய விழாவில் நானும் அவரும் சிறுகதைகளுக்காக பரிசு வாங்கியிருந்தோம். பின்னர் பல ஆண்டுகளின் பின்னர் உயரிய,

தாமரைச்செல்வியின் எழுத்துநடைத் தடங்கள்

■ ஆதிலட்சுமி சிவகுமார் ■

உன்னதமான கைகளாலும் பரிசுகளை நாம் பெற்றிருக்கிறோம். பிற்காலத்தில், கலைஞர்கள் கொண்டாடப்பட்ட எம் மண்ணில் மூத்த பெண்படைப்பாளிகள் என்கின்ற மதிப்பளிப்பு நான், தாமரைச்செல்வி அக்கா உட்பட மூவருக்குக் கிடைத்ததை இங்கே நான் பதிவுசெய்ய விரும்புகிறேன்.

தாமரைச்செல்வி அக்கா இப்போது எழுத்துத் துறையில் ஐம்பது ஆண்டுகளை நெருங்கிக்கொண்டிருப்பவர். தொடங்கிய அதே வேகத்திலேயே இன்னமும் இயங்கிக் கொண்டிருப்பவர். அவரைப் போலவே அவரது எழுத்துகளும் மாறா இளமையுடன் திகழ்பவை.

அவரது எழுத்து எப்போதும் எம் தாய்நிலத்தில் விளையும் புதுநெல்லைப் போலக் கமகமக்கும். எங்களின் நிலத்துச் சிற்றாறுகள் போல சலசலத்து நகரும். காட்டு மல்லிகையைப் போல நெடுந்தூரம் மணம் பரப்பும், உழைப்பே வாழ்வென உழலும் வெள்ளாந்தி மனிதர்களின் சிரிப்பாய் கலகலக்கும். கோடைகாலப் பெருமழையாய் மனதைக்குளிர வைக்கும். உடல்மறைத்த குயிலின் குரலாய் இனிமை சிந்தும்.

அவர் தம் எழுத்தின் உயிர்நாடியாய் தன்னால் உணரப்பட்ட மனிதர்களையே முன்நிறுத்துவதாக நான் உணர்கிறேன். அவர் தம் எழுத்தினூடாக வாசிப்பாளருக்கு காண்பிக்கும் அவரது மனிதர்கள் இயல்பு வாழ்க்கையிலிருந்து தெரிந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள். மிக அற்புதமாகவும் இலகுவாகவும் தன் கதைமாந்தர்களை தேர்ந்தெடுத்துப் படைப்பதில் தாமரைச்செல்வி அக்கா முதன்மையானவர்.

தாமரைச்செல்வி அக்கா தன்னுடைய படைப்பு களுக்கான மொழியை வேறெந்தப் புற உலகிலும் தேடாமல், தன்னுடைய நிலத்தின் மக்களின் பேச்சிலிருந்தே கண்டெடுக்கிறார். இந்தச் சிறப்பான மொழிவளத்தினூடாவே அவர் தன்னுடைய நிலத்தின் வாழ்வையும், வளத்தையும், வலியையும் இப்போது வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்களுக்கும் இனி எழுச்சியுறப் போகும் தலைமுறையினருக்கும் உணர்த்துகிறார். இவற்றையே தன் தேட்டமாகத் தேடிவைக்கிறார்.

தமிழ்மக்கள் எதிர்கொண்ட, எதிர்கொள்கின்ற சமூக அடக்குமுறைகளையும் இன ஒடுக்குமுறைகளையும் அவரது எழுதுகோல் இந்த உலகம் முழுவதும் எடுத்துச்சென்றிருக்கிறது. எடுத்துச் சென்றுகொண்டிருக்கிறது. அவர் ஒருபோதும் வலிந்து அரசியற் கருத்துகளைப் புகுத்தி எழுதுபவரல்ல. கஞ்சிக்குள் தெரியும் பயற்றுப் பருக்கைகளைப்போல அவை தெரியும். ஆனால் அவை ஆழமானவையாக மிளிரும்.

அதேபோன்று, நுண்ணிய பெண்ணுணர்வுகளைப் புரிந்துகொண்டு, பெண்களின் பாலியற் சமநிலை அவசியம் குறித்தும், அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் குடும்ப வன்முறைகள் குறித்தும், பெண்களைத் தாழ்த்துகின்ற சமூகநோய் குறித்தும் எந்தவிதமான ஆர்ப்பரிப்பும் இல்லாமல் அன்றுதொட்டு எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார். தேனீக்களைப் போல, ஏறும்புகளைப் போல ஓய்வற்ற சுறுசுறுப்புடன் இயங்கும் தன்மை கொண்டிருக்கிறார் தாமரைச்செல்வி அக்கா.

அவரைப் போலவே அவரது கதைமாந்தர்களும் மென்மையும் உறுதியும் கொண்டவர்களாகவே இருப்பார்கள், அவரின் படைப்புகள் மண்ணின் வளத்தையும் மனிதர்களின் வலிகளையும் மென்மையாகத் தொட்டுச் செல்லும் தன்மை கொண்டவை. தாய்நிலத்தையும் புலம்பெயர் வாழ்வையும் பிணைத்துக் காட்டுபவை.

அவரது உயிர்வாசம் நாவல் ஈழத்தமிழர்களின் புலம்பெயர் இலக்கியத்தில் ஓர் மைல்கல்லாக நிலைத்து நிற்கிறது. தம்முயிர்களைத் தற்காத்துக்கொள்ளவும் தம் முறவுகளை வாழவைப்பதற்காகவும் பேராபத்துநிறைந்த கடலில் படகேறி, அகதிகளாக அவலப்படும் எம்மின உறவுகளின் கதை. புலம்பெயர்தல் என்பது எவ்வளவு ஆழமான வடுக்களைத் தாங்கிய குறியீடு என்பதை மிக இயல்பாக அழுத்தமாகப் உயிர்வாசமாகப் பதிவு செய்திருக்கிறார். இந்த மனித அவலத்தை அழகுற ஆவணப் படுத்தியமைக்காக நாம் எவ்வளவு நன்றியையும் தாமரைச்செல்வி அக்காவிற்கு செலுத்தலாம். அவர் மண்ணின் பூர்வீகம் தெரிந்த பெண். இப்படியான ஒரு படைப்பாளர் எம்முடன் இருப்பது எமக்குப் பெரும் வலிமை என்றே கருதவேண்டும்.

எல்லோரையும் போலவே அவருக்கும் இயல்பான வாழ்வின் கடமைகள் இருக்கின்றன. குடும்பத்தின் சுமைகள் அவரது தோள்களிலும் உள்ளன. நேரமும் காலமும் விரைந்துகொண்டிருக்கின்றன. இந்தச் சூழலிலும் தன் எழுத்துக்களை நேரம் ஒதுக்கி எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார் அவர். போர்ச்சூழல் காரணமாகப் பலதடவைகள் இடம்பெயர்ந்து, புலம்பெயர்ந்த போதும், தான்வாழும் இடங்களில் தான் காணும் மனிதர்களின் வாழ்வுகுறித்து பதிவு செய்துகொண்டிருப்பவர் அவர்.

எம் மண்ணில் இருந்தபோது, தாமரைச்செல்வி யக்காவுடன் பழகிய, பகிர்ந்துகொண்ட நினைவுகள் நெஞ்சுள் எழுகின்றன. “பணியுமாம் என்றும் பெருமை” என்பதற்கமைவாக எப்போதும் மென்போக்கு கொண்டியங்குபவர் அவர்.

1974 இல் வீரகேசரியில் ஒரு “கோபுரம் சரிகிறது” என்கின்ற சிறுகதைமூலம் அறிமுகமாகி, உயிர்வாசம் வரை பரந்து விரிந்து நிமிர்ந்து நிற்கிறது அவரது எழுத்துப்பணி. இலங்கையில், தமிழ்நாட்டில், வெளி நாடுகளில் என உலகின் எல்லாத்தளங்களிலும் இவரின் எழுத்துகள் பதிந்திருக்கின்றன. இருநூற்றுக்கும் அதிகமான சிறுகதைகள், ஏழு நாவல்கள், மூன்று குறுநாவல்கள் என அவரின் படைப்புகள் பதிப்புகள் வியப்பூட்டி நிற்கின்றன.

தன்முன்னால் நிகழும் எல்லாவற்றிலும் மூச்சடக்கி முக்குளித்து, அதிலிருந்து வடித்தெடுத்த கதைகளை தனக்கே உரிய இயல்புடன் படைப்பாக வெளிக்கொண்டுவருவது அவரது சிறப்பும் தனித் தன்மையுமாக உள்ளன. அவர் தொட்டுத்துலக்காத கருக்களே இல்லை என்று எண்ணுமளவிற்கு மனித வாழ்வின் எல்லாநிலைகளையும் எல்லாவற்றையும் தன்படைப்புகளுக்குள் கொண்டுவந்திருக்கிறார்.

மென்போக்குத் தன்மையுடனான மிக ஆழமான உணர்வுடன் நடப்பு அரசியலையும், மனிதர்கள் மீதான

வன்முறைகளையும், பெண்களின் சிக்கல்களையும், உழைக்கும் மனிதர்களின் நிலைமைகளையும், குழந்தைகள் மீதான பரிவையும் அவரது படைப்புகளில் காணமுடியும். எனினும் தன்னுடைய கருத்தையோ அன்றி எண்ணங்களையோ வாசிப்பாளர்களிடம் எந்நிலையிலும் திணிக்காத தாமரைச்செல்வி அக்காவின் பெருந்தன்மை அவரதுபடைப்புகளின் வெற்றிக்கும் வெகுசனத் தன்மைக்கும் முதுகெலும்பாக இருக்கிறது.

எந்தவிதமான ஆர்ப்பாட்டங்களோ வெகுண்டெழுதலோ சூளுரைப்புகளோ இல்லாமல் படைப்புகளில் சொல்லவேண்டியவற்றை சொல்லிக்கொண்டே போகும் அவரின் எழுத்துகள் காலங்கடந்தும் நின்று நிலைக்கும் வல்லமை கொண்டவையாகத் திகழ்கின்றன. அவரது ஒவ்வொரு படைப்பும் எமது மண்ணையும் மண்ணின் மனிதர்களின் வாழ்வையும் பேசுபவை.

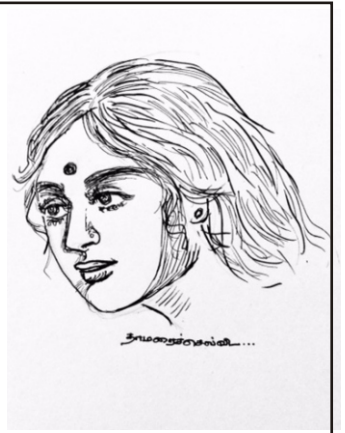
இதனால்தான் பரிசுகளும் விருதுகளும் மதிப்பளிப்புகளும் இவரைத்தேடி வருகின்றன. இவருக்குக் கிடைக்கின்ற அத்தனை உயர்வும் உன்னதமும் அவரோடு உள்ள அத்தனைபேருக்கும் மகிழ்ச்சியையும் பெருமையையும் தருவனவாக இருக்கின்றன.

அவர் வெறுமனே படைப்புகளில் மட்டும் ஆழ்ந்துவிடுபவரல்ல. ஆழமான வாசிப்புப்பழக்கமும் கொண்டிருப்பவர். தான் வாசித்த ஒருபடைப்பைப் பற்றி அல்லது இளைய படைப்பாளிகளிடம் தான்காணும் சிறப்பைப் பற்றி அவர் வெளிப்படுத்தும்போது அவரிடம் அவ்வளவு மகிழ்ச்சி பொங்கிவழிவதை நான் உணர்ந்திருக்கிறேன். இளம் படைப்பாளிகளானாலும்

சரி வாசிப்பாளர்களானாலும் சரி அவர்களைத் தாய்மை உணர்வோடு தோளணைத்துத் தட்டிக்கொடுக்கும் உயர்ந்த பண்பை அவரிடம் பலநூறுமுறை நான்கண்ணுற்றிருக்கிறேன். அவர் தன்னுடைய உடன் பிறப்புகளுக்கு மட்டுமன்றித் தன்னுடன் இருப்பவர்களுக்கும் ஒரு மூத்த சகோதரியாக தெரிபவர். மனது கனக்கும் வேளைகளில் தொடர்புகொண்டால் ஒரு தாயைப்போல் ஆறுதல் தருபவர். தான்வாசித்த நூல்களையும், நேசித்த நூல்களையும் அதனதன் சுவைகுன்றாது பேசுபவர். தான் வாசித்த நல்ல விடயங்களைச் சுட்டிக்காட்டி, இன்றும் கூட வாசிப்பை ஊக்கப்படுத்துபவர்.

இவரது படைப்புகள் ஆங்கிலத்தில், ஜேர்மன் மொழியில், சிங்களத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. பல சிறுகதைகள் குறும்படங்களாகத் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளன. விருதுகளையும் பரிசுகளையும் பெற்றிருக்கின்றன. இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களின் 9 மாணவர்கள் அவரது படைப்புகளைத் தம் பட்டப்படிப்பின் பகுதியாக ஆய்வுசெய்திரக்கிறார்கள். அவரது பசி என்கிற சிறுகதை தமிழ்நாடு கல்வி அமைச்சினால் பாடத்திட்டத்தில் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. அவரது இன்னொருபக்கம் சிறுகதை இலங்கை கல்வி அமைச்சின் பாடத்திட்டத்திலும் இணைக்கப்பட்டுள்ளது.

இத்தனை பெருமைகளுக்கும் சிறப்புகளுக்கும் உரிய தாமரைச்செல்வி அக்கா அவர்கள் இன்னுமின்னும் நீண்ட நிறைந்த காலம் எங்களுடனிருந்து, இன்னுமின்னும் பல படைப்புகளைத் தருவதற்கு வாழ்த்துகிறேன்.

இப்படி நிலமை இறுகிக்கொண்டே வரும் என்று யாரும் நினைத்துக்கூடப் பார்த்ததில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் பதட்டத்துடனும் திகிலுடனும் கழிந்து போகிறது. மனதுக்குள் நிரம்பியிருக்கும் கேள்விகள் செல்வத்தை மிகவும் பயமுறுத்தின. முதுகை எரித்த சூட்டைக்கூட பொருட்படுத்தத் தோன்றவில்லை.

சூரியன் உச்சிக்கு ஏறியிருந்தது. வெயிலோ மழையோ வரிசையை விட்டு விலக முடியாது. இந்த ஆனி மாதத்தில் வெய்யிலும் எறிக்கிறது, மழையும் பொழிகிறது. எது வந்தாலும் இதே இடத்தில் நிற்கவேண்டியதுதான். சுற்றுப்புறம் பல விதமான சத்தங்களினால் அதிர்ந்து கொண்டிருந்தது. வாகனங்களும் மனிதர்களுமாய் நீண்ட வரிசை... கூடிக்கூடிப் பேசும் கவலை கொண்ட மனிதர்கள்.

சந்தியிலிருந்த எரிபொருள் நிரப்பும் நிலையத்திலிருந்து எதிரே உள்ள வீதி தாண்டி திரும்பும் மற்ற வீதி வரை வரிசை நீண்டு போயிருந்தது. திரும்பி நின்ற வீதியிலும் எத்தனை வாகனங்கள் நிற்கின்றனவோ தெரியவில்லை. மூன்று நாட்களாக இங்கே காவல் இருக்கிறார்கள். இன்று எப்படியும் தந்துவிடுவார்கள் என்று ஒருவருக்கொருவர் பேசி மனதைத் தேற்றிக்

கொண்டார்கள். ஓட்டோக்களுடன் நின்ற மோட்டர்சைக்கிள்கள் அருகே பெண்களும் வரிசையில் நிற்பதைப் பார்க்க முடிந்தது. அவர்களில் ஒரு நிறைமாத கர்ப்பிணிப் பெண்ணும் நிற்பதைப் பார்க்க பாவமாக இருந்தது. வேர்த்த முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டு நின்றாள்.

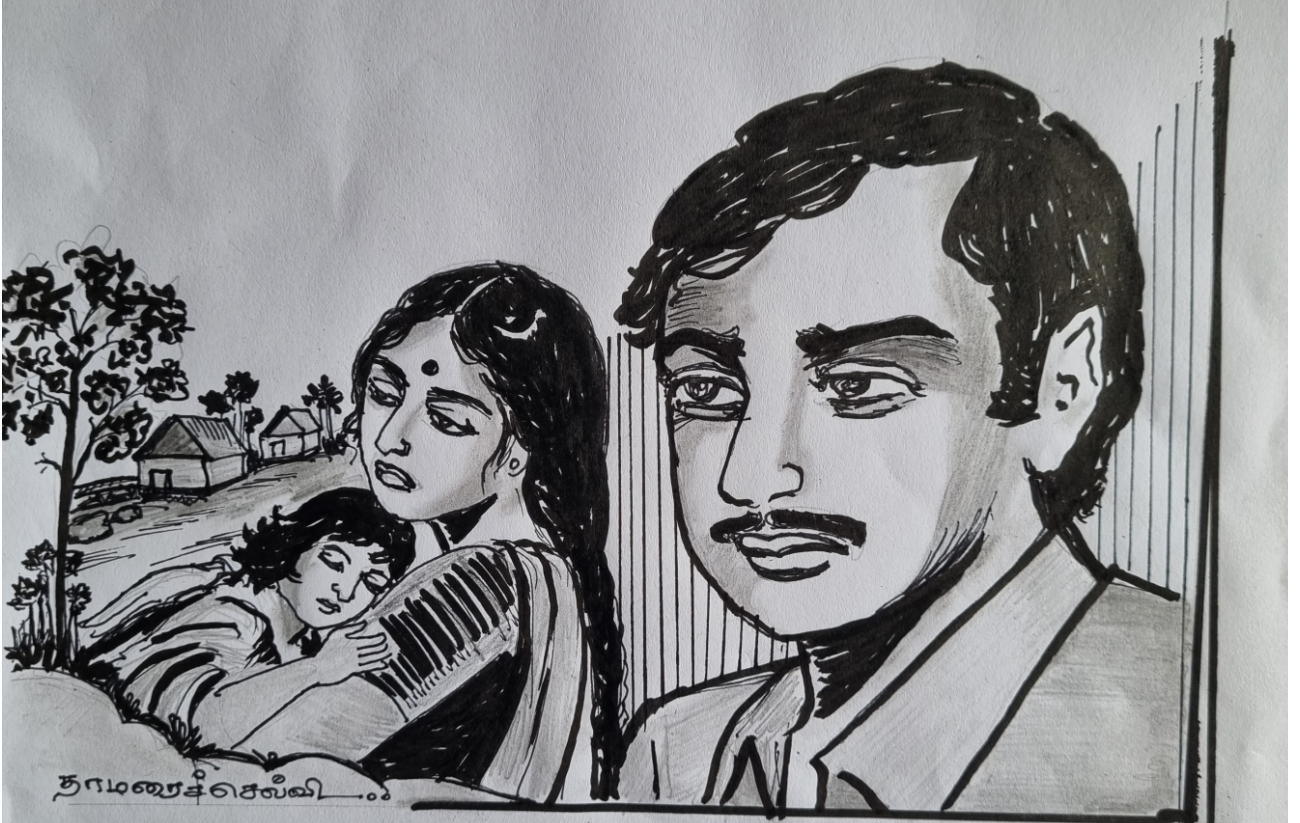
வெள்ளவத்தைக்குள் ஓடித்திரிந்த ஓட்டோக் காரர் பலரை இங்கே பார்க்க முடிந்தது. அதைவிட வழக்கத்துக்கும் மாறாக இன்று அதிகமான பொலிஸ் காரர்களும் நின்ற கொண்டிருந்தார்கள். அது வேறு பதட்டத்தைத் தந்தது.

செல்வத்தின் ஓட்டோவில் சுத்தமாய் பெற்றோல் இல்லை. ஹம்டன் வீதியிலிருந்து இங்கு வரை ஓட்டோவை தள்ளிக்கொண்டுதான் வந்திருந்தான். இன்றைக்கு என்றாலும் பெற்றோல் கிடைத்துவிட வேண்டும். போனதடவை வரிசை நகர்ந்து அருகே போனபோது “இல்லை. அடுத்த தரம் வாருங்கள்” என்று கையை விரித்துவிட்டார்கள். நாலு நாளாய் காத்திருந்தது வீணாகப் போய்விட்டது. இன்றைக்கும் அப்படி நடந்துவிடுமோ என்று பயமாக இருந்தது.

இப்போது வீட்டு நிலைமையும் சரியில்லை. ஓட்டோ ஓடினால்தான் ஏதும் வருமானம் வரும். கஞ்சி யென்றாலும் குடிக்க வழி

வாழ்தல் என்பது...

தாமரைச்செல்வி

கிடைக்கும். இல்லா விட்டால் பட்டினிதான். போகிற போக்கைப்பார்த்தால் அந்த நிலை கூட வந்துவிடும் போலிருக்கிறது. வெள்ளவத்தை யில் சந்தையோ வீதியோரக்கடைகளோ நடக்கத்தான் செய்கின்றன. எல்லாமே நான்கு மடங்கு விலை. நூறு ரூபா விற்ற மரக்கறிவகைகள் நானூறு வரை விற்கின்றன.

அதை விடப் பெரும் கவலை அவன் மனதுக்குள் இருந்து வாட்டியது. அவன் முந்தநாள் இங்கு வரும்போதே சுதாக்குட்டிக்கு மெல்லிய காய்ச்சல் இருந்தது. இன்று காலையில் அமுதா போன் பண்ணி சுதாவுக்கு காய்ச்சல் இன்னும் விடவில்லை என்று கூறியது மனதை வருத்திக்கொண்டே இருந்தது. வீட்டிலும் ஒரு பொருள் இல்லை. பெற்றோல் வாங்க காசும் வேணும். அமுதாவின் மூக்குத்தியை அடைவு வைத்து ஆயிரத்தினானூறு ரூபா வாங்கி அதில் பனடோலும் வாங்கி, முன்பு என்பது ரூபா விற்ற பிஸ்கற் பெட்டியை இருநூற்று இருபது ரூபா கொடுத்து வாங்கியும் சுதாவுக்காக கொடுத்துவிட்டு வந்திருந்தான். ஐஞ்சு வயசுப்பிள்ளை கண்மூடிப் படுத்திருந்த கோலம் நினைக்கும் தோறும் மனதை பதை பதைக்க வைத்தது.

செல்வம் நின்று எதிரே பார்த்தான். சனங்களின் தலைக்கு மேலாக தூர எரிபொருள் நிரப்பும் நிலையம் தெரிந்தது. அங்கே ஏதோ சத்தங்களும் கேட்டன. முன்புறம் தனது ஓட்டோவுடன் நின்ற பியதாசவைப் பார்த்தான் செல்வம். பியதாசவும் வெள்ளவத்தையில்தான் இருக்கிறான். ஏற்கனவே பழக்கம் உண்டு.

“என்ன அங்க ஏதும் பிரச்சனையா?”

சினங்களத்தில் கேட்டான்.

“அது சனங்கள் நெரிசலில் தள்ளப்பட்டதில் பொலிஸ் வந்து இரண்டு மூன்று பேருக்கு அடிச்சுப் போட்டாங்களாம். அதுதான் சனங்கள் குவிஞ்சு நிண்டு கத்திக்கொண்டிருக்கிறாங்கள்.”

“அட கடவுளே...”

அதற்குள் வரிசை குழம்பி சனங்கள் கூட்ட மாய் நின்று எதிரே பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்கள். செல்வம் அவர்களை விலக்கிக் கொஞ்சத்தூரம் போய்ப்பார்த்தான். குழந்து நின்ற ஆட்களின் பெருங் குரல்கள்... சினங்களத்தில் ஆவேசத்துடன் கத்துவது உச்ச சத்தத்தில் கேட்டது. எல்லாம் வயிற்றுக் கொதிப்பின் குரல்கள். பக்கங்களில்நின்ற வாகனங்களிலிருந்து மேலதிக காவல்துறையினர் தொப் தொப்பென்று குதித்தார்கள். அதைப் பார்க்க ஏதும் பிரச்சனைகள் வந்து விடுமோ என்றும் பயமாய் இருந்தது. செல்வம் மிரண்டு போய் தன் இடத்துக்கு வந்தான்.

வேறு வேறு இடங்களில் இப்படி வரிசையில் நின்று நெரிபட்டு ஏழெட்டுப் பேர் இறந்து போனது நினைவுக்கு வந்தது. அது போதாது என்று வரிசையில் நிற்பவர்களால் கூட பிரச்சனைகளும் வருவதை செல்வம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறான். காலிமுகத்திடலில் சனங்கள் சேர்ந்து போராட்டம் செய்கிறார்களாம் என்ற விஷயம் பற்றி வரிசையில் நிற்பவர்கள் கூடி நின்று கதைக்கும் வேளையில் களவாக அவர்களின் ஓட்டோவில் இருக்கும் பெற்றோலை குழாய் வைத்து திருடிய சம்பவங்களும் வேறு வேறு இடங்களில்

நடந்ததாக அறிந்திருக்கிறான். ஆனால் தன்னுடன் வரிசையில் நிற்கும் ஆட்கள் அப்படியான திருட்டு வேலை செய்பவர்களாக இருக்கமாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கை அவனுக்கு இருக்கிறது.

தூரத்தில் மறுபடி சனங்களின் கோபக் குரல்கள். சினங்களத்திலும் தமிழிலும் மூச்சு விடாமல் கத்தும் குரல்கள். இப்போது எதற்கு கத்துகிறார்களோ...

குழப்பமும் பதட்டமுமாக மறுபடி வரிசை கலைந்து கூட்டம் சேர்ந்தது.

“வரிசையில் நின்று பெற்றோலை வாங்கி அந்தப்பக்கம் போய் எடுத்து வைத்து விட்டு மறுபடி வந்து வரிசையில் நிற்கிறது. பிறகு அதை இரண்டாயிரம் மூவாயிரம் என்று கூடுதலாய் விற்கிறது. அந்த மாதிரி செய்கின்ற ஆட்களைத்தான் பிடித்து வைத்துக்கொண்டு சனம் கத்துறாங்கள்.”

பியதாச எரிச்சலோடு சொன்னான்.

“சனங்களினர் பயன்பாட்டுக்கெண்டுதான் பெற்றோலைத் தருகினம். அதை கொஞ்சப்பேர் வியாபாரமாக்கிப் போட்டாங்கள். இவங்களால் எங்கள் எல்லாருக்கும்தான் கெட்ட பேர்”

செல்வம் நொந்த குரலில் சொன்னான்.

“இங்க நிற்கிறவங்களில் நம்மை மாதிரியே உழைச்ச வாழ்வவங்கதான் அதிகம் பேரு. இதுக்குள்ள சுயநலமா யோசிக்கிற கொஞ்சப்பேரும் இருக்கத்தான் செய்யறாங்க. நாங்க என்ன பண்ணலாம்... விடுங்க.”

இன்றைக்கு என்ன நடக்கப்போகிறதோ....

மனம் கலவரப்பட்டது.

பூக்களின் வாசனை காற்றில் மிதந்து பரவியது. அவன் நின்ற இடத்துக்குப் பக்கத்தே வரிசையாக சின்னச் சின்னக் கடைகள். பக்கத்தில் கோவில் இருந்த தால் பூமாலைகள் கட்டித் தொங்க விடப்பட்டிருந்த பூக்கடைகள்... வாழைக்குலைகளுடன் கீழ்த் தட்டில் பழ வகைகள் பரவியிருந்த பழக்கடைகள்... கண்ணாடிப் பெட்டிக்குள் சிறிய தொகையிலான வடைகள், வாய்ப்பண்கள், மிக்ஸர் பொதிகள் அடுக்கி வைக்கப் பட்ட சிறிய தேனீர்க்கடைகள்.

பசித்தாலும் வாய்ப்பணையோ வடையையோ சாப்பிட முடியாது. மூன்று மடங்கு விலை. பசித்தால் இரண்டு வாழைப்பழமும் தண்ணீரும்தான்.

திரும்பவும் எதிரே பார்வையை ஓடவிட்டான். இப்போது குரல்கள் அடங்கி கொஞ்சம் அமைதி தெரிந்தது. அங்கும் இங்குமாய் அலைந்துவிட்டு வந்த பியதாச

“நாலு மணிக்குத்தான் எண்ணை வாகனம் வருமாம். அதுக்குப் பிறகுதான் கொடுப்பார்களாம்.” என்றான்.

“அப்போதாவது வந்து விடுமா.. கட்டாயம் கொடுப்பார்களா.” செல்வம் யோசனையோடு கேட்டான். பியதாச கையை விரித்து தோளைக் குலுக்கினான்.

இன்றைக்கு பெற்றோல் கிடைத்தே தீர் வேண்டும். வெளியே விற்கும் அதிக விலைக்கு ஒரு போதும் வாங்க முடியாது. இங்கே மூன்று நாளாக கால் வீங்க நின்று வீணாய் போய்விடுமா...

அம்மாளைச்சி...தாயே...

எதிர்ப்புறம் தெரிந்த கோவில் பார்த்து

கும்பிட்டுக் கொண்டான்.

அவனுக்கு பின்புறம் ஓட்டோவில் சாய்ந்து நின்று கொண்டு யோசனையில் இருந்தவனைப் பார்த்து

“அண்ணை.. பெற்றோல் இண்டைக்கு கிடைக்குமா கிடைக்காதா எண்டு ஒரே கவலையாய் இருக்கு. இல்லை எண்டு கையை விரிச்சால் என்ன செய்யிறது.” என்று ஆற்றாமையோடு கேட்டான்.

அவனுக்கு நாற்பது வயது இருக்கும். முன் நெற்றியில் லேசாய் நரை விழுந்திருந்தது. சிறிது பருமனான உயரமான தோற்றம். பரந்த முகத்தில் அடர்த்தியான மீசை. அவன் அதிகம் யாருடனும் பேசுவதில்லை. எந்நேரமும் யோசனையும் விரக்தியுமாக இறுகிப்போன முகத்துடன் இருப்பான். அவனின் பெயர் தெய்வேந்திரன் என்றும் வெள்ளவத்தை மல்லிகா வீதியில் இருப்பவன் என்றும் நேற்றுத்தான் பேசும்போது தெரிந்து கொண்டான். வெள்ளவத்தை வீதிகளில் எங்கேனும் அவனைப் பார்த்திருக்கக்கூடும். ஏதோ பரிச்சயமான முகம் போலத்தான் இருந்தது.

“அவங்கள் தந்தால் சரி, இல்லாட்டி என்ன செய்யிறது...முன்னுக்கு கொஞ்ச சனம் பிரச்சனைப் பட்டு கத்துகினம்தானே. அப்பிடித்தான் எல்லாரும் கத்திற நிலை வரப் போகுது. நடக்கிறதைப் பார்க்க வேண்டியதுதான்.”

இந்த நெருக்கடியில் யாரும் இப்படித்தான் பேசுவார்கள். ஆனாலும் அவனின் பேச்சில் அதிகம் விரக்தி இருப்பது போல் செல்வத்துக்குத் தோன்றியது. பாவம், வீட்டிலும் என்னென்ன கஷ்டங்களோ... சீவியத்தைக் கொண்டு நடத்த தன்னை மாதிரியே அவனுக்கும் நிறைய பிரச்சனைகள் இருக்கக்கூடும்.

செல்வம் தனது ஓட்டோவுக்கு அருகில் வந்து நின்றுகொண்டான்.

இன்றைக்கு பெற்றோல் தந்தால் கொஞ்ச நாளைக்கு ஓட்டம் இருக்கும். கையில் காசு வரும். கணபதியண்ணையின் கடைக் கடனைக் கொடுத்து விட்டு ஏதேனும் பொருட்களை வாங்கிக் கொள்ளலாம்.

நல்ல சாப்பாடு என்று சாப்பிட்டு எத்தனை நாளாயிற்று.

செல்வத்துக்கு சுதாக்குட்டியின் நினைவு வந்தது.

இப்ப பிள்ளைக்கு எப்படி இருக்கோ... காய்ச்சல் விட்டதா இல்லையா... அமுதா ஏதும் சமைத்தாளா இல்லையா...

ஒருக்கா எடுத்து அமுதாவிடம் கேட்கலாமா என்று நினைத்தபோது கைபேசி ஒலித்தது. அமுதா தான் அழைக்கிறாள். பதட்டத்துடன் எடுத்து “அமுதா...” என்றான்.

மறு பக்கத்தில் அவளின் அழகைக்குரல் கேட்டது.

“சுதாவுக்கு வலிப்பு வந்திட்டுது. சரியான காய்ச்சல். மேல் எல்லாம் கொதிக்குது. எனக்குப் பயமாய் இருக்கு. உடன வாங்கோ.”

“ஐயோ... என்ன சொல்லுறாய்.”

செல்வத்தின் கத்தல் கேட்டு பியதாசவும் தெய்வேந்திரனும் அருகே ஓடி வந்தார்கள்.

“ஐயோ..என்ர பிள்ளைக்கு காய்ச்சல் கூடி வலிப்பு வந்திட்டுதாம்.”

“சரி...சரி...உடன வாறன் எண்டு சொல்லு.” என்று சொன்ன தெய்வேந்திரனைப்பார்த்து

“நான் இப்ப என்னெண்டு போறது.” என்றான் குரல் அடைக்க.

“ஏன் ...”

“ஓட்டோவில் ஒரு சொட்டு பெற்றோல் இல்லை அண்ணை. வீட்டில இருந்து ஓட்டோவை தள்ளிக் கொண்டுதான் இங்க வந்தனான். எப்பிடியும் பெற்றோல் தருவாங்கள் எண்ட நம்பிக்கையில் நிற்கிறன்.”

“சரி. உன்ர ஓட்டோ இங்க நிற்கட்டும். எங்க உன்ர வீடு?”

தெய்வேந்திரன் கேட்டான்.

“இங்கதான் ஹம்டன் லேன் கடந்து போக வரும்”

“சரி வா. என்ர ஓட்டோவில் போகலாம்”

“பெற்றோல் இருக்கா உங்களிட்ட. இல்லா விட்டால் நான் என்ர ஓட்டோவில் கூட்டிப்போறேன்.” என்றான் பியதாச.

“பரவாயில்லை. ஓட்டோவில் பெற்றோல் இருக்கு. நான் கூட்டிப்போறன். ஏறு கெதியாய் போவம். மெனக்கெடாத.”

செல்வம் தயங்கினான்.

“நீங்கள் இந்த அளவு கஷ்டப்பட்டு வரிசையில நிண்டு போட்டு வரப்போறீங்களே அண்ணை”

அதற்குள் அங்கு வந்து சூழ்ந்து நின்றவடிகள் “நீங்கள் கெதியாய்ப் போங்கோ..உங்கட இடத்தை நாங்கள் பார்த்துக் கொள்ளுறம்.”

என்றார்கள்.

செல்வம் தெய்வேந்திரனின் ஓட்டோவில் ஏறிக்கொள்ள ஓட்டோ சனங்களை விலத்தி பின்பக்கமாக வளைந்து திரும்பி வீதியில் சீறிக்கொண்டு ஓடியது.

“இந்தா வந்திட்டன் அமுதா.யோசிக்காத.உடன ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போயிடலாம். பிள்ளையைப் பார்த்துக்கொள்.”

செல்வம் கைபேசியில் சொல்லிக்கொண்டே வந்தான்.

“கவலைப்படாத..போயிடலாம். எங்க கொண்டு போறது...”

“களுபோவில் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போவம் அண்ணை. பிறைவேற்றாய் காட்ட வசதி இல்லை.”

“சரி ..சரி ..அங்கயே போகலாம். அவையனை ஆயத்தமாய் இருக்கச்சொல்லு”

“அமுதா...ஹலோ, அமுதா...அழாத.. இன்னும் பத்து நிமிஷத்தில வந்திடுவம். ஆயத்தமாய் இரு. உடனும் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போயிடலாம்.” என்று கைபேசியை அணைத்தான்.

“அமுதா சரியாய் அழுகுது. எங்கட ஒரே பிள்ளை. கொஞ்ச நாளாய் ஆன சாப்பாடும் இல்லாமல் போச்சு. நான் என்ன செய்ய அண்ணை... இப்பிடியும் இந்த கடவுள் சோதிக்குதே.உழைப்பு பிழைப்பு இல்லாமல் எத்தினை நாளைக்கு இப்பிடி இருக்கிறது.”

செல்வம் அழகையில் குலுங்கினான்.

தெய்வேந்திரன் ஒரு தடவை திரும்பி அவனைப் பார்த்து விட்டு

“கவலைப்படாத.. டபிள்யூ. ஏ. டி. சில்வா மாவத்தை வந்தாச்சு. அந்த சந்தியில திரும்பினால் ஹம்டன் லேன்தானே.. இந்தா போயிடலாம்.”

தெருக்கள் இந்த மத்தியானப் பொழுதில் வாகன ஓட்டம் அதிகமின்றி வெறிச்சிட்டுத்தான் கிடக்கின்றன. ஏதாவது ஒரு நேரத்தில்தான் காரோ, வானோ தென்படுகிறது. அவ்வப்போது ஓட்டோக்களும் கண்ணில் படுகின்றன. மற்றும்படி பேருந்துகள் தான் ஆட்களை நிறைத்துக்கொண்டு ஓடித்திரிகிறது. மூச்சு முட்ட அடைந்து நின்று பிரயாணம் செய்யும் மனிதர்களைப் பார்க்க பசீரென்கிறது.

வீதியின் இரு பக்கங்களிலுமுள்ள கடைகளிலும் சரி தெருவோர மரக்கறிக்கடைகளிலும் சரி ஆட்கள் நிறைந்து நிற்கத்தான் செய்கிறார்கள். கவலையோடும் விலையேற்றம் பற்றிய மலைப்பு களோடும் நடந்து நடந்தே அலுவல்களை முடித்துக் கொள்பவர்கள். வேறு பாடில்லாமல் எல்லா மனிதர்களையும் அலைக்கழித்துக் கொண்டிருக்கும் நெருக்கடிகள். இதற்குள் வருத்தமும் வந்தால்....

ஹம்டன் வீதி நீளம் போய் ஒரு இறங்கு பாதையில் திரும்பியது ஓட்டோ.

“இதால நேர கொஞ்ச தூரம் போங்கோ”

அந்தப் பாதையில் ஒரு பக்கம் பாலமும் அதன் கீழே ஓடும் தண்ணீருமாய் காணப்பட மறுபக்கம் வரிசையாய் வெள்ளை நிற பச்சை நிற பூச்சுக்கள் பூசிய சின்னச் சின்ன ஒற்றை அறை வீடுகள். தெருவோரம் இருந்த குழாயில் குடம் வைத்து தண்ணீர் எடுத்துக் கொண்டிருக்கும் பெண்கள்.

“அந்தா... அந்தப்பக்கம் பச்சை நிற பெயிண்ட் அடிச்ச வீடுதான் அண்ணை.”

ஓட்டோ போய் அந்த வீட்டு வாசலில் நின்றது. மிகவும் சிறிய வீடு. ஒற்றை அறையின் முன்புறம் பலகையால் இழுத்து சதுர விறாந்தையாய் ஆக்கப்பட்டிருந்தது. வாசலில் கிடந்த மெலிந்த நாய் ஒன்று ஓட்டோ சத்தம் கேட்டு ஓடி வந்தது. முற்றத்தில் நாலைந்து பேர் பதட்டத்துடன் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

செல்வம் இறங்க சுதாவைத் தூக்கிக்கொண்டு அமுதா ஓடிவந்தாள்.

“வலிப்பு நிண்டிட்டுது, ஆனா வாயில நுரை வந்து கொண்டிருக்கு. பிள்ளை மயங்கிப் போச்சு. ..என்ற கடவுளே...”

அமுதா கொண்டே வந்த அமுதாவிடமிருந்து செல்வம் குழந்தையை வாங்கிக்கொண்டான். பக்கத்து வீட்டு கண்மணி அக்கா ஒரு சாக்கு நிறப் பையை எடுத்துக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்.

“கெதியாய் ஏறுங்கோ... மெனக்கெட வேண்டாம்.” தெய்வேந்திரன் அவசரப் படுத்தினான்.

குழந்தையுடன் அவர்கள் ஏறியதும் ஓட்டோ களுபோவில நோக்கி ஓடியது. மடியில் துவண்டு கிடந்த மகளை பரிதவிப்போடு செல்வம் தடவிக் கொடுத்தான். வாயின் ஓரம் மெலிதான வெள்ளை நுரை ஈரலிப்பாய் இருந்தது. அமுதா அமுது

கொண்டே துணியால் துடைத்து விட்டாள்.

“ஒன்றும் ஆகாது. பயப்பட வேண்டாம். ஆஸ்பத்திரிக்கு இப்ப போயிடலாம்.”

தெய்வேந்திரன் ஆறுதலாக சொன்னாலும் அவன் குரலிலும் ஒரு பதட்டம் இருக்கத்தான் செய்தது.

இருபது நிமிஷத்தில் ஓட்டோ களுபோவில ஆஸ்பத்திரி வாசலில் நின்றது. அவசரமாக இறங்கினார்கள்.

“நீங்கள் பிள்ளையைக் கொண்டு போங்கோ. ஓட்டோவை அங்க விட்டிட்டு நானும் வாறன். கெதியாய்ப் போங்கோ.”

அவர்கள் நிறைந்து போய் நின்ற ஆட்களுக்குள் வழிதேடி உள்ளே போனார்கள். விபரங்களைப் பதியும் நடைமுறைகளை செய்து கொண்டிருக்கும் போதே மயங்கிக் கிடந்த குழந்தையை தாதிகள் வந்து பொறுப்பெடுத்துக் கொண்டு உள்ளே போனார்கள்.

“அமுதா நீ அவையளோட போ. நான் இந்தா வாறன்.”

என்று சொல்லி அமுதாவை அவர்களுடன் அனுப்பிவிட்டு வாசலுக்கு வந்தான். கையில் அவர்களின் பையை எடுத்துக்கொண்டு உள்ளே வந்த தெய்வேந்திரனைக் கண்டு விட்டு ஆட்களை விலத்தி ஓடி வந்தான்.

பையை வாங்கிக்கொண்டு அவன் இரு கைகளையும் பிடித்து

“அண்ணை” என்றபோது கண்கள் நிரம்பி வழிந்தது.

“பயப்பிடாத. பிள்ளைக்கு சரியாகிவிடும்.”

“உங்களினர் உதவியை எப்பவும் மறக்க மாட்டன். ஓட்டோக் காசு எவ்வளவு அண்ணை”

“இப்ப அதை ஆர் கேட்டது... நீ பெற்றோல் அடிக்க வைச்சிருக்கிற காசு. வைச்சுக்கொள். பிள்ளைக்கு சுகம் வந்தால் போதும்.”

சொன்னவனின் குரல் அடைத்துக் கொள்ள செல்வம் நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

“அண்ணை...”

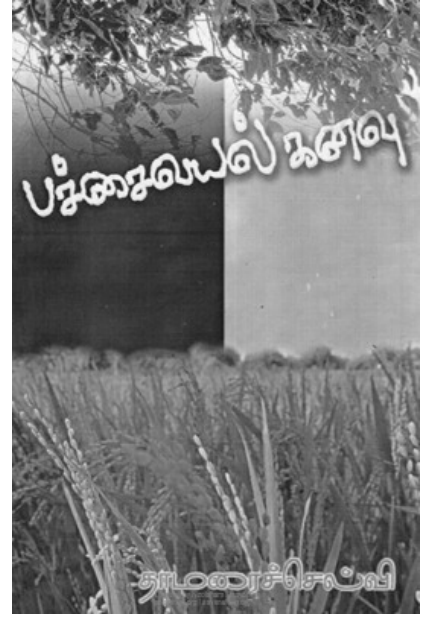
“ஒரு மாதத்துக்கு முந்தி பெற்றோலுக்காக நாலு நாளாய் நான் கியூவில நிண்டனான். வீட்டில என்ர பிள்ளைக்கு இழுப்பு வந்து மூச்சு எடுக்க ஏலாமல் கஷ்டப்பட மனிசி எனக்கு போன் பண்ணியிருக்கு. அந்த சன சந்தடியில உடன நான் கவனிக்கேலை. பிறகு பார்த்திட்டு ஓடிப்போய் பிள்ளையை ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போனம். பலனில்லாமல் போச்சு. கொஞ்சம் முதல் கொண்டு வந்திருந்தால் காப்பாற்றியிருக்கலாம். இவ்வளவு நேரமாய் என்ன செய்தனீங்கள் எண்டு டொக்டர் பேசிப்போட்டார். பத்து வயதுப் பிள்ளையை பறிகொடுத்திட்டு நிற்கிறன். உன்ர பிள்ளைக்கு வருத்தம் எண்ட உடன பதறிப் போயிட்டன். நீ பயப்பிடாத.. போய் பிள்ளையை வடிவாய் கவனிச்சுக்கொள்ளு. காசு என்ன காசு...”

எப்போதும் இறுகிப் போயிருக்கும் தெய்வேந்திரன் முகத்தில் மெல்லிய நெகிழ்வு.... கண்களில் லேசாய் நீரின் திரை.... குரலில் கொப்பளித்த துயர்...

தெய்வேந்திரன் வாசல் கடந்து வெளியே நடந்து போவதை செல்வம் விக்ரித்துப் போய் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

வரலாற்றில் என்றும் பசுமையாய் வாழும் தாமரைச்செல்வியின் பச்சைவயல் கனவு

சிவ.ஆருரன்

கிளிநொச்சி மண்ணைப் பகைப்புலமாகக் கொண்டு ஆக்க இலக்கியம் படைப்பவரில் முதன்மையாகவும் முன்னோடியாகவும் திகழ்பவர் தாமரைச்செல்வி அம்மா தனது இருபதாவது அகவையில் 1973 இல் வானொலிக்கு எழுத ஆரம்பித்து, 1974 இல் “ஒரு கோபுரம் சரிகிறது” என்ற சிறுகதை வீரகேசரியில் வெளியாகிய போது இலக்கிய வானில் சிறகடிக்கத் தொடங்கிய இந்த இலக்கியப் பறவை இக் கட்டுரை வரையப்படும் தருணம் வரை ஓய்வின்றி சோர்வின்றி வானில் பறந்தபடியே இருக்கின்றது.

எம் மண்ணின் நெற் களஞ்சியம் என வர்ணிக்கப்படும் கிளிநொச்சி இப்படியே எமக்குத் தானமாகக் கிடைத்ததல்ல. யானைகள், கரடிகள், பாம்புகள், நுளம்புகள் செறிந்து வாழும் அடர் காட்டுப் பகுதியாக இருந்த கிளிநொச்சியை தேசத்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்து இங்கு வந்து குடியேறிய மக்கள் தம் உழைப்பைக் கொட்டி, கிளிநொச்சியை தனி நிர்வாக மாவட்டம் என்ற தகுதிக்கு உயர்த்தினர். தொழில் நுட்ப வசதிகள் குறைந்த காலத்தில் காடுவெட்டிக் கழனியாக்குவது அத்தனை இலகுவான காரியமல்ல. ஆயினும் சிறப்பாகச் செய்தனர். நெல்லை விதைத்தால் பொன்னை விளைவித்துக்கொடுத்து இந்த மண்ணும் மக்களுக்கு ஒத்துழைத்தது. இடையில் குறுக்கிட்ட போர்களினால் வீழ்ச்சியடைவதும் பின்னர் நிமிர்ந்து கொள்வதும் இந்த மண்ணின் பண்பு. “வீழ்வேன் என்று நினைத்தாயோ” என என்றென்றும் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கும். எரிந்த

சாம்பல் மேட்டிலிருந்து புதிதாகப் பிறப்பெடுக்கும் ஃபீனிக்ஸ் பறவை என்பது கற்பனை; ஆனால் கிளிநொச்சி மண் நிஜம்.

இந்தக் காடு எப்படிக் கழனி யாகி நகரானது என்பதற்கு விளக்கங் கூறுகிறது இந்த பச்சை வயல் கனவு நாவல். “தென்மராட்சியின் ஒரு மூலைக் கிராமத்திலிருந்து ஒரு மழை நாளில் வந்து இந்த மண்ணில் கால் பதித்தவர் என் தந்தை உழைத்து முன்னேறலாம் என்ற கனவோடும் நம்பிக்கை யோடும் அவரின் மூத்த சகோதரர் களால் கூட்டிவரப்பட்டவர். வெறுங் கைகளோடு வந்த இவர்கள் தமது உழைப்பின் மூலம் நல்ல வாழ்வை அமைத்துக் கொண்டதை சின்ன வயதிலிருந்து பார்த்து வளர்ந்திருக்கிறேன்...” என ஆசிரியர் தன் முன்னுரையில் வாக்குமூலமளிக்கிறார்.

இந்நாவல் 2004 இல் இவரது எட்டாவது நூலாக வெளிவந்திருக்கிறது. இதற்கு அரச இலக்கிய விருதும் கிடைத்திருக்கிறது. 2013 இல் இந்நாவல் சிறையில் என் கைக்குக் கிடைத்தது. ஒரே மூச்சில் படித்து முடித்தேன் அன்றைய கிளிநொச்சி மண்ணை என் கண் முன்னே கொண்டு வந்து நிறுத்தியிருந்தார். நானும் சிலகாலம் உலவிய மண் என்பதால் நெஞ்சுக்கு நெருக்கமாக இருந்தது. அன்றிலிருந்து படைப்பாளி அம்மாவைத் தொடர்ந்து வருகிறேன். அவரின் படைப்பின் ஊடாக அவரோடு ஊடாடிக் கொள்கிறேன். அவரின் அனைத்து ஆக்கங்களும் இதுவரை என் கைகளுக்கு எட்டவில்லை.

காரணம் : என் கைகள் எட்டும் தூரம் மிகக் குறுகியது.

கதை

சிறுபகுதி யாழ்.தென்மராட்சியிலும் பெரும் பகுதி கிளிநொச்சியிலுமாகக் கதை நகர்கிறது. கிளி நொச்சியின் பரந்தன் சந்தியிலிருந்து பூநகரி செல்லும் வீதியிலும் அதற்குச் சம்பமாகவுள்ள குமரபுரம், குஞ்சுப் பரந்தன், ஓவசியர் கடைச்சந்தி, பொறிக்கடவை அம்மன் கோயில், பண்டாகமம், ஐந்தாம் வாய்க்கால் போன்றவை கதைக்களமாகப் பெரிதும் காணப்படுகின்றன. முதன்மைப் பாத்திரமாக சிவப்பிரகாசமும் அடுத்த நிலைப் பாத்திரமாக வேலாயுதமும் காணப்படுகின்றனர். இவர்களின் வாழ்வினூடு கதை பின்னப் பட்டிருக்கிறது. தென்மராட்சியில் ஒரு விவசாயக் குடும்பத்தில் வேலாயுதம், சிவப்பிரகாசம், அன்னம் மூவரும் சகோதரர்கள் வேலாயுதம் கிளிநொச்சியில் வயல் செய்யவென ஏலவே வந்துவிடுகிறார். அவரின் வற்புறுத்தலில் சிவப்பிரகாசம் தனது இருபதாவது அகவையில் கிளிநொச்சிக்கு வந்து சேர்ந்து, காடு வெட்டிக் கழனியாக்கி உழைத்து முன்னேறி, திருமணம், குழந்தை குட்டி, பேரப்பிள்ளைகள் கண்டு வயோதிகம் அடைகிறார். இவர்களின் வாழ்க்கையும் கிளிநொச்சி மண்ணின் வளர்ச்சியையும் ஆசிரியர் வரலாற்றோடு இணைத்துப் புனைந்திருக்கிறார். அருமையான பாத்திர வார்ப்புகள்; சிறந்த கதைப் பின்னல்.

1948 இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற ஆண்டு தான் சிவம் கிளிநொச்சி வருகிறார். அப்போது ஆணையிறவில் சந்தை தான் இருக்கிறது. வேலாயுதம், சிவம் போன்றோரோடு பண்டா, அருநோச போன்ற சிங்கள விவசாயிகள் ஐக்கியமாக உறவாடுகின்றனர். சிவத்திற்குக் காய்ச்சல் ஏற்படும் போது பண்டாவின் மனைவி நந்தாவதி மல்லித் தண்ணீர் வைத்துக் கொடுக்கிறார். 1958 கலவரத்தோடு நிலைமை மாறி விடுகிறது. சிங்கள விவசாயிகள் தம் காணிகளை விற்றுவிட்டுச் சென்றுவிடுகின்றனர். தென் பகுதித் தமிழர்கள் கிளிநொச்சியில் குடியேறத் தொடங்குகின்றனர். வீதிகள், தபால் நிலையம், நெற்களஞ்சிய சாலை, சந்தைக் கட்டடத் தொகுதி, திரையரங்கு, வைத்தியசாலை, பாடசாலை, கோயில் என நகர் வளர்கிறது. கூடவே ஆணையிறவு கடத்தலைத் தடுக்கும் தடை முகாம் என்ற நிலையிலிருந்து பரிணாம வளர்ச்சி பெற்று கூட்டுப்படைத் தளமாகி கிளிநொச்சியின் துயராகிறது. குமரபுரம் கிராமம் ஆணையிறவின் கோடிக்குள் கிடந்து உழல்வதை உணர்வு பூர்வாக ஆசிரியர் சித்தரிக்கிறார். 1971இல் சேகுவேரா கிளர்ச்சி பற்றியே அறியாது இருந்த மக்கள் எவ்வாறு அரசியலுக்குள் இழுத்துவரப்படுகின்றனர் என்பதைக் கதையின் போக்கில் இலாவகமாக உணர்த்துகிறார். 1977, 1983 கலவரம் கிளிநொச்சி மண்ணில் ஏற்படுத்திய விளைவுகளையும், விரட்டியடிக்கப்பட்ட தென்பகுதித் தமிழர்களை கிளிநொச்சி மண் உள்வாங்கியதையும் பதிவு செய்கிறார். போராளிகளுக்கும் மக்களிற்கும் இடையிலான ஊடாட்டத்தை சிறப்பாக வெளிப்படுத்துகிறார். உத்தியோகத்தர்கள் பெருமளவு காணிகளை வளைத்துப் போடும் ஊழலைக் கண்டிக்கிறார். இரணை மடுக்குளம் அமைப்பதற்கு இந்தியாவிலிருந்து கொண்டு

வரப்பட்ட மக்களின் அவல நிலைக்கு வருந்துகிறார். வெள்ளப் பெருக்கினால் ஏற்படும் அழிவுகளை உயிர்ப் போடு பதிவு செய்கிறார்.

போரினால் ஏற்பட்ட துயரங்களை ஆசிரியர் அப்பட்டமாகப் பதிவு செய்கிறாரே ஒழிய எங்கும் புலம்பவில்லை; அநுதாபம் கோரவில்லை. ஆசிரியர் நாவலை நிறைவு செய்த விதம் அலாதியானது. ஆணையிறவு படைத்தளம் அழிக்கப்பட்டு விட்டது. இடம் பெயர்ந்து ஸ்கந்தபுரத்தில் வாழ்ந்து வரும் முதியவர் சிவம் தன் ஊரைக்காண ஆவலோடு வருகிறார். கட்டடங்கள் இடிந்து கிடக்கின்றன. எங்கும் காடு பற்றிக்கிடக்கிறது. சோலையாக நின்ற பயன்தரு மரங்கள் எதுவுமில்லை. அவரின் வீட்டை (கற்குவியல்) அடைகிறார். மிதிவெடி அபாயம் காரணமாக வளவில் இறங்கவில்லை. ஓரமாக நின்று நிலத்தில் கைகளை ஊன்றிக் கொண்டு துயருறுகிறார். அவர்படும் துயரத்தைச் சிறப்பாக விவரிக்கிறார். ஆசிரியர். “வடுவாசல் கட்டடங்கள் வாழ்வு வளம் எல்லாம் அழிந்து போய் விட்டது. ஆனாலும் இந்த மண் மட்டும் திரும்பவும் எங்களிடமே வந்துவிட்டது. இந்த மண்ணிலிருந்து தான் எல்லாமே வந்தது. வாழ்வு வளம் சந்தோசம் எல்லாமே... இனியும் வரும். இந்த மண் மறுபடி எல்லாவற்றையும் தரும்.” (பக் 303) இந்த இடத்தில் எல்லோர் மனமும் விம்மும். நாவலோ எழுச்சி இலக்கியத் தகுதியைப் பெற்று விடுகிறது.

1. சிவப்பிரகாசம் என்ற பாத்திரப் படைப்பு

நாவல் தொடங்கும் போதே சிவம் ஒரு வயோதிபர் என்ற உணர்வு வாசகர் மனதில் ஏற்பட்டு விடும். “யாருடைய வயலோ, எவருடைய பயிரோ” (பக் 01) என கண்டு இரசிப்பதால் அவர் ஒரு விவசாயி எனக் காட்டப்படுகிறார். எந்தவொரு பயிரைக் காணும் போது ஏற்படும் பரவசம் சகல விவசாயிகளுக்கும் இருக்கும். பின்னோக்கிப் பார்க்கும் உத்தியில் இளைஞன் சிவம் வருகிறான். விடந்தையில் மாட்டுச்சவாரிவிடும், கிளித் தட்டு மறிப்பதில் விண்ணான வலிமையுள்ள, பொறுப்புணரா இளைஞனாகக் காட்டப்படுகிறான். தமையனோடு கிளிநொச்சிக்கு அரைமனதோடு வருகிறான். தமையனுக்குச் சகாயமாக நிற்கிறான். “நெல்லுக்கும் புல்லுக்கும் வித்தியாசம் தெரிந்தது” (பக் 93) சிவத்தின் வளர்ச்சியை ஆசிரியர் நயமாகக் கூறுகிறார். சிவத்திற்கு குமரபுரத்தில் ஒரு ஏக்கர் வீட்டுக்காணி, கிராம எல்லையில் மூன்று ஏக்கர் வயற்காணி கிடைக்கிறது. “காடு இப்போது வசீகரமாகத் தெரிந்தது” (பக் 102) மண்ணோடு இயைவதை இவ்வாறு ஆசிரியர் கூறுகிறார். பிறகு சிவம் ரைக்கர் வாங்குகிறார். பண்டாவின் காணியையும் வாங்கு கிறார். உற்பத்திச் சாதனங்களை பெருக்க ஆரம்பிக்கிறார். மேலும் பலரின் காணிகளையும் வாங்கி, குத்தகைக்கு முரசு மோட்டையிலும் நிலம் பெற்று நூறு ஏக்கராகப் பெருக்கி நிலவுடமையாளர் தரத்திற்கு வளர்கிறார். நட்பு என்ற நிலையில் நிலவுடமையாளர் கார்த்திகேசு இருக்க ஏனையோர் இவரின் இரக்கத்திற்கு உரியவராகின்றனர். எடுத்துக்காட்டாக, கூத்துக் கலைஞர் விநாசிக்கு கலை கைகொடுக்க வில்லை. அவரின் குடும்பம் வறுமையில் வீழ் அவரின் மகன் செல்வம் பதின்மூன்றாம் வயதில் கல்வியைக் கைவிட்டு விட்டு வயற்கூலியாகிறான். (பக் 150) சிவம் செல்வத்தை

தன் ரைக்ரர் சாரதியாக்கிக் கொண்டு தொழில் பழக்குகிறார். பிறகு விநாசியின் வயலை செல்வம் செய்வதற்கு உதவி செய்கிறார். போர்ச்சுமூலில் செல்வம் கொல்லப்பட அவனின் தம்பி மகேசனை ரைக்ரர் சாரதியாக்குகிறார். மேலும் மரியக்கண்டு, கறுப்பன், ஆறுமுகம், இராமசாமி போன்றவர் மீதும் சிவம் இரக்கங் காட்டுவதை கதையின் போக்கில் ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

2. வேலாயுதம் என்ற பாத்திரப் படைப்பு

பிரயாசை உடையவராகக் கதையில் காட்டப் படுகிறார். கடைத்தொகுதி, அரிசி ஆலை, தியேட்டர் கட்டி கிளிநொச்சியின் குறுநில மன்னர் என்ற தகுதிக்கு உயர்ந்து விடுகிறார். (பக் 156) போரில் சொத்தழிவு ஏற்படுகிறது. மனத்துயர் கொண்டு ஒரு நிலையில் இறந்தும் விடுகிறார். அவரின் மகன் பாலச்சந்திரன் கல்வி கற்றுவிட்டு தந்தையின் நிறுவனங்களின் முகாமையாளனாகிறான்.

3. நாவலில் சகோதரர்களுக்கு இடையிலான உறவு

வேலாயுதம் சிவமும் கிளிநொச்சியில் இவ்வாறு வளம் பெற்றிருக்க அன்னம் பிறந்தவூரிலே ஆக்கங்குன்றி வாழ்கிறார். அவரின் கணவர் சின்னயன் மாட்டு வண்டியில் எருவும் குழையும் ஏற்றிப் பிழைத்தார்; அவரின் பிள்ளைகள் ரைக்ரரில் ஏற்றிப் பிழைக்கின்றனர். வேலாயுதம் பணம் மாத்திரம் தங்கைக்கு அனுப்புகிறார். சிவம் இடைசுகம் நேரில் சென்று உறவாடிப் பணம் கொடுக்கிறார். சகோதரர் மூவரும் உறவுக்குள் அக மணம் புரிந்தவர்கள். வேலாயுதத்தின் மனைவி (கனகம் மச்சான்) நெருங்கிய உறவு. சின்னயனும் பராசத்தியும் தூரத்து உறவுகள். வேலாயுதம் - சிவத்தின் வாழ்வு வளம் பெற்று பிள்ளைகளும் உயர் கல்வி பெற்று வளர்ந்ததும் அன்னத்தின் குடும்பம் கணிப்பிழப்பதும் அகமண உறவு தவிர்த்து விடப்படுவதும் கதையின் போக்கில் உணர்த்தப்படுகிறது. “நீ கவலைப்படாதையடி. செந்திருவுக்கு கலியாணம் எண்டா நானும் காச தாறன். எங்கையாவது பார். நான் வரட்டே” (பக் 253) என்கிறார் சிவம் மருமகளின் திருமண விடயத்தில் அன்னத்தின் துயரில் வருந்தும் அண்ணனாகவே அன்னம் இறக்கும் வரையில் இருக்கிறார். ஆயினும் அவர்களின் உறவை அடுத்த கட்டத்திற்கு எடுத்துச் செல்ல இயலவில்லை. மிக யதார்த்தமாக ஆசிரியர் தந்திருக்கிறார்.

4. மரியக்கண்டு என்ற பாத்திரப் படைப்பு

நாவலில் பரிதாபத்திற்குரிய பாத்திரம் இது. இந்தியாவிலிருந்து களவாக இங்கு பிழைக்க வந்து அரசினால் அங்கீகரிக்கப்படாத குடிமகன்; கள்ளத் தோணி வயல் கூலியாக இறுதிவரை இருப்பவர். வேலாயுதம், சிவம் போன்றவரின் வயலில் ஐம்பது ஆண்டுகளாக வேலை செய்பவர். அவரின் வஞ்சகமற்ற உழைப்பு, விசுவாசம் பற்றி நாவலில் கூறப்படுகிறது (பக் 77) மனைவி பிள்ளை இந்தியாவில் இங்கிருந்து பணம் மாத்திரம் அனுப்புகிறார். ஒருகட்டத்தில் முதிய மரியக்கண்டுவைக் கூட்டிப் போக மகன் வருகிறான். “ஒரு உரப்பைக்குள் அடக்கப்பட்ட உடைமைகளோடு மரியக்கண்டு புறப்பட ஆயத்தமாய் நின்றான்” (பக் 258).

சிவம் முதலாளியாகி விட்டார். மரியக்கண்டு அதே கூலிக்காரன் தான். அண்ணை, ஐயா என அவரை அழைப்பார் யாருமில்லை. அவருக்கு வயது மட்டும் கூடியதே ஒழிய மதிப்புக் கூடவில்லை. அடுத்த தலைமுறையில் வரும் பாலச்சந்திரன் கூறுகையில் “மரியக்கண்டு சொன்னது” என அஃதிணையில் குறிப்பிடு கிறான். உரையாடலில் ஆண்பால் விசுவதியில் வருவது அந்தந்தப் பாத்திரப் படைப்பிற்குரியது. விவரணத்திலும் மதிப்பிற்கும் செய்யப்படுவதற்கு ஆசிரியரே பொறுப்பு.

5. நாவலில் பெண் பாத்திரங்கள்

வீச்சான பெண் பாத்திரங்கள் இல்லை. ஆணின் வெற்றிக்குப் பின்னால் உள்ள பெண் என்ற போலி மரியாதையோடு உலாவுகின்றனர். எடுத்துக் காட்டாக, சிவத்தின் மனைவி கணவரின் முன்னேற்றத்திற்கு ஒத்துழைப்பாக இருக்கிறார். பராசத்தி மூதாட்டியாகிய பிறகும் பெண்பால் விசுவதியில், ஒருமையில் விளிக்கப்படுகிறார். மூப்பு அடிப்படையில் ஆண் பாத்திரங்கள் மதிப்பளிக்கப்படுவதாயின் பெண் பாத்திரங்களும் மதிப்பளிக்கப்பட வேண்டும். இதுவே நீதி. இது எம் தாய்மொழியிலிருக்கும் தந்தை ஆதிக்கம். இதுவும் ஆசிரியரின் பொறுப்பு.

ஒரு குடும்ப நாவலாக பூரணமடைந்திருக்கும் பச்சைவயல் கனவு, ஒரு வரலாற்று நாவலாக போதாமை உள்ளது. போரிழப்பு அனைவருக்கும் பொதுவானது. அதற்கு அப்பால் முதலாளி வேலாயுதம், நிலவுடைமை யாளர் சிவப்பிரகாசம் போன்ற வகை மாதிரிப் பாத்திரங்கள் அங்குள்ள மக்களின் முழுவரலாறு ஆகாது. வயற் கூலியாக வாழ்பவரின் குடும்பம் மைய நிலையில் வைக்கப்பட்டால் வேறொரு வரலாறு வரும். குமர புரத்தின் வரலாறு கிளிநொச்சியில் வரலாறாகக் கருத முடியாது. இங்கு பல புரங்கள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு புரத்திற்கும் ஒவ்வொரு வரலாறு உண்டு. இவ்வளவும் இவ்விடத்தில் போதும். தேசிய எழுச்சியை மையப் படுத்தி 2003 இல் வெள்ளிநாத்தில் 34 வாரங்கள் தொடராக வெளிவந்த நாவல் என்பதால் அதற்கு ஏற்றாற் போல எழுதப்பட்டது என அமைதி கொள்ளலாம்.

கிளிநொச்சி மண்ணின் வரலாற்றில் 1970 இன் பின்னரே இலக்கிய நூலாகக் முயற்சிகள் இடம் பெறுகின்றன. அப்போதே தாமரைச்செல்வி அம்மாவும் அதனுள் நுழைந்து விடுகிறார். இம் மண்ணில் செடியாய்த் தழைத்து பெருமரமாய் நிழல் பரப்பி நிற்கும் படைப்பாளி அம்மாவிற்கு இரத்தமும் சதையுமாக அவர் வாழ்ந்த மண் பற்றி எழுதும் தகமை பெற்றிருப்பதோடு உயிர்ப் போடு எழுதும் வல்லமையும் கொண்டிருப்பது வியப்பல்ல. இந்நாவலை மண்வாசனையோடு உணர்வு பூர்வமாக எளிய மொழிநடையில் எமக்கு அளித்திருக்கிறார்.

கிளிநொச்சி மண்ணின் வரலாற்றில் ஓவசியர் கடைச்சந்தி, லேவையர் கடைச்சந்தி, காக்கா கடைச்சந்தி, கோவிந்தன் கடைச்சந்தி போன்றன இன்றும் நில அடையாளங்களாக இருக்கின்றன. இதேபோல இம் மண்ணின் இலக்கிய வரலாற்றில் தாமரைச்செல்வி அம்மாவும் ஓர் அடையாளமாகி என்றும் நீங்காதிருப்பார். அவர் நீடுழி வாழ்ந்து இன்னும் பல அரிய படைப்புகளை இலக்கிய வெளிக்கு அளிக்க வேண்டு மென உளங்கொள்கிறேன். அவரை வாழ்த்துவதற்கு நான் மிகவும் இளையவன் என்பதால் அம்மாவிடமிருந்து ஆசி வேண்டுகிறேன்.

ஒரு மழைக்கால இரவு

தாமரைச் செல்வி

போர்க்கால வன்மத்தின் பிரதிவிம்பமாக “ஒரு மழைக்கால இரவு”

ஈழத்துப் புனைகதைப்பரப்பில் தனித்துவமான ஆளுமையாளராக தாமரைச்செல்வி திகழ்கின்றார். எனது அகவையினை விட அவரது புனைகதை அனுபவத்திற்கு அகவை அதிகம் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அமர்க்கால அவலங்களை எழுத்திலே மிகச்சிறப்பாக வெளிப்படுத்தி யவர்களில் விதந்துரைக்கத்தக்கவர். யுத்தத்தின் பாதிப்பு களை நுண்ணியதரிசனத்தோடு பதிவு செய்து வந்துள்ளார். தனக்கேயுரித்தான கதை சொல் முறைமையால் வாசகரை ஈர்க்கும் வகையில் அவரது படைப்புகள் காணப்படுகின்றன. ஒரு தடவை வாசித்தால் நினைவிற் கல்வெட்டாகப் பதிந்துவிடுகின்ற வல்லமை இவரது கதைகளுக்கு உள்ளது. நடப்பியலோடு பொருந்திப் போகாத நிகழ்வுகளையோ, பாத்திரங்களையோ, நிகழ்களத்தையோ இவரது கதைகளில் காணமுடியாது. நேர்கோட்டுப்பாங்கான கதைசொல்லியாக அமைந்தாலும், எளிய நுட்பங்களின் வழியே கதைக்கட்டு மானத்தை வேறொரு தளத்திற்கு நகர்த்த முற்படு கின்றார். இயல்பான மொழியாட்சியால் வாசகனை கட்டிப் போடுகின்றார். போதுமான அளவுக்கு வருணனை அமைகின்றமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. யதார்த்தத்தை விட்டுப் புறம் போகாத வகையிலே பாத்திரங்களை வடிவமைக்கத் தவறுவதில்லை.

“ஒரு மழைக்கால இரவு” என்ற சிறுகதைத் தொகுதியானது 1998ம் ஆண்டு தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையும் சுப்ரம் பிரசுராலயம் இணைந்து பதிப்பித்த நூலாக அமைந்துள்ளது. வீழ்த்தப்பட்ட இன மொன்றின் கடந்த காலத்தின் வலியை எழுத்தின் வழியே கடத்துகின்ற கதைகளைக் கொண்டுள்ளது. வன்ம நிகழ்வுகளின் ஆவணமாக, அமர்க்காலமொன்றின் எழுத்தாதாரமாக, நெருக்கடிகளின் அனுபவத் தொற்றலாக இக்கதைகளை இனங்காண முடியும். “சொந்த மண்ணிலேயே இருப்பிடம் இழந்து அகதியாகி குண்டுகளின் அதிர்வும் கந்தகநெடியும் ஒருபுறம் துரத்த

உயிருக்கு உத்தரவாதமற்ற இந்த நிலையில் பதுங்கு குழியின் பக்கத்துணையுடன் வாழ்கின்ற மக்களின் நடுவே ஒருத்தியாக வாழ்ந்து கொண்டே தான் இச்சிறுகதைத் தொகுதியை தொகுக்க முனைகின்றேன்” என்று தனது தொகுப்பு அனுபத்தினையும் முன்னுரையில் பதிவு செய்துள்ளார். “ஒரு மழைக்கால இரவு” தொகுதியில் பதினைந்து கதைகள் உள்ளன. அனைத்தும் போர்க்காலக் காயங்களைக் குருதியும் சீழுமாக, அப்பட்டமாக இனங்காட்டும் பண்போடு அமைகின்றது. ஈழத்து மண்ணில் இத்தகையதோர் வாழ்வு இருந்துள்ளதா? என எதிர்கால சந்ததி வியக்கலாம். எத்தனை அவல வாழ்வினை முன்னோர் அனுபவித்துள்ளார்கள் என அருவறுக்கலாம். பயங்கொள்ளலாம். கோபங்கொள்ளலாம். வீரம் விழு தெறியலாம். மண்மீது காதல் முகிழ்க்கலாம். வெட்கப்படலாம். கருணை மேவலாம். அங்கதம் எழலாம். அனைத்து உணர்ச்சிகளுக்குமான ஆதார சுருதியை தாமரைச்செல்வியின் கதைகள் கொண்டுள்ளன.

ஒரு யுத்தத்தின் ஆரம்பம், இங்கேயும் சில இழப்புகள், அவன் அவன் ஒரு சம்பவம், எங்கேயும் எப்போதும், விடை இதுதான், பாலம், சாம்பல்மேடு, வாழ்க்கை, பசி, ஊனம், ரூனா, ஒரு மழைக்கால இரவு, நியாயங்களும் மாறும், பகிர்வு, இடைவெளி என்ற தலைப்புகளில் அமைந்த பதினைந்து கதைகள் தொகுப்பிலே காணப்படுகின்றன. அனைத்துக்கதைகளும் போர் உருவாக்கிய இடப்பெயர்வு, ஏழ்மை, வன்மம் என்பன குறித்தே பேசுகின்றன. யுத்தத்தின் பன்முகத் தோற்றங்களையும் கண்டுணர முடிகிறது. தமிழ்த்தேசியத்தின் பக்கம் நின்று கதாசிரியர் கதைகளைக் கட்டமைத்துள்ளார். போர்க்காலத்திலே சிதைகின்ற அறத்தினையும், ஆழவேருன்றும் தேசப்பற்றினையும் ஆங்காங்கே சிறப்பாகப் பதிவு செய்துள்ளார். இடப்பெயர்வு என்ற நாரிலே தொகுக்கப்பட்ட மாலையாகவே அநேக கதைகள் அமைகின்றன.

அமர்க்காலத்தில் நிகழும் அறப்பிறழ்வினை இனங்காட்டி, மக்களுக்கான நீதிப்போரை முன்னெடுக்கத் துடிக்கும் நாயகனை “ஒரு யுத்தத்தின் ஆரம்பம் கதையிலே காண்கிறோம். மக்களுக்காக அனுப்பப்படுகின்ற போர்வை, பால்மா, பாத்திரங்களை தமதாக்கிக் கொள்ளும் ஊழல் மனிதர்களுக்கும் கொடுத்து உதவ முடிவெடுக்கும் நாயகத்தனத்தோடு கதை நிறைவு பெறுகிறது.

வறுமை, முதுமையின் அவலம் போன்றவற்றையும் யுத்தத்தின் பின்னணியோடு வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இடம் பெயர்ந்த குடும்பத் தலைவன் சொந்த வீட்டுக்கு சென்று பொருட்களை எடுக்க எத்தனிக்கும் போது, தோட்டக்காணியொன்றின் வேலியோரமாகக் கிடக்கும் மரவள்ளிக் கிழங்கினை மகனின் வேட்கை யால் எடுக்க முயன்று “திருடன்” என்ற பட்டத்தோடு அடியும் வாங்குவதை” நியாயங்களும் மாறும்” கதையில் இனங்காணலாம். “இனிப்பசி எண்டு கேட்க மாட்டேன்” என்று சிறுவன் கூறும் போது உணர்ச்சி மேலீட்

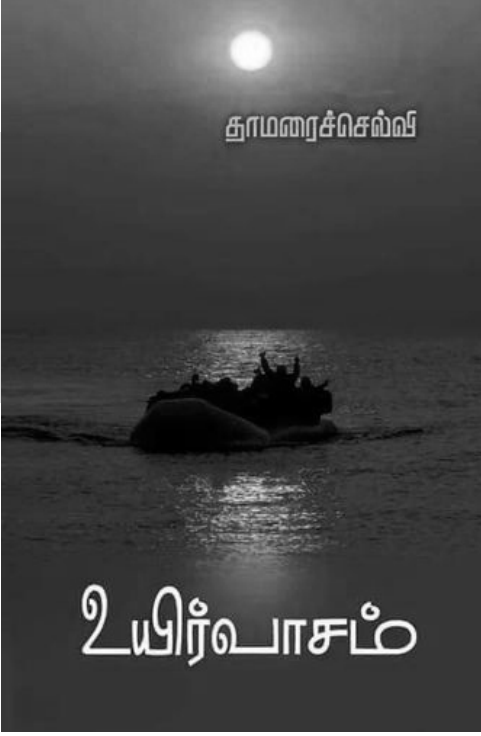
டால் கண்கள் ஈரமாகின்றன. வறுமையின் அவலத்தை யுத்தப் பின்னணியோடு அற்புதமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். “பசி” என்ற சிறுகதையிலும் வறுமையின் உச்சத்தினைக்காண முடிகின்றது. வீட்டிலே உணவற்ற நிலையில் பாடசாலைக்குச் செல்லும் சிறுவன் ஒருவன், குண்டு வீச்சு விமானச்சத்தம் கேட்டு உணவை எறிந்துவிட்டுச் சென்ற பிறிதொருவனின் உணவை உண்ணும் இழிநிலையைக் காண்கிறோம். உயிரச்சத்தினை விட பசியின் கோரம் துன்பப்படுத்தும் பண்பினை மாறுபட்ட விதத்திலே கதையாக்கியுள்ளார். “இடைவெளி” கதையானது முதுமையின் அவலத்தை வெளிக்கொணர்ந்துள்ளது. தலைமுறை இடைவெளியால் அனைவரது வெறுப்பிற்கும் உள்ளாகும் நல்ல மனங்கொண்ட முதியவரை “இடைவெளி”யில் இனங்காண்கிறோம்.

யுத்தகாலப் பயண அனுபவங்களின் துன்பியலையும் சில கதைகளில் உணர்வுச் செறிவோடு எழுதிச் செல்கிறார். “ஒரு மழைக்கால இரவு” கதையானது யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து இடம் பெயர்ந்து சென்ற நந்தினியை, கணவரான நித்தியானந்தன் தேடுவதை அடிப்படையாகக் கொண்டது. “நாவற்குழியில் விளிப்பற்ற கிணற்றுக்குள் நந்தினியும் குழந்தையும் விழுந்த செய்தி” இறுதி முடிச்சாக அவிழ்கின்ற தருணம் அவலச்சுவையினைத் தொற்ற வைக்கிறது. “அவள் அவள் ஒரு சம்பவம்” என்ற கதையானது யுத்த காலப் பயணமொன்றினை வெகு சிறப்பாக வெளிப்படுத்துகின்றது. ரவி - திவ்யா என்ற காதலர்கள் கொழும்பு நோக்கிய பயணத்திலே எதிர்கொள்ளும் அநாகரிகத்தினையும், அவலத்தினையும் இனங்காட்டுகின்றது. கிளிநொச்சி பஸ் நிலையத்திலிருந்து யாழ்ப்பாணம் நோக்கிப் புறப்பட்டபோது, யாழ்நகரத்திலே எதிர்கொள்ளும் துன்பியலை “இங்கேயும் சில இழப்புகள்” என்ற கதை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. கணவன் சவுதியிலிருந்து வந்திருந்த போதும், பாடசாலை நோக்கிப் பயணிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்குள்ளான ஆசிரியை, பயணத்தின் போது மரணமடைவதை

“எங்கேயும் எப்போதும்” கதை உணர்த்துகின்றது.

திருமண ஒப்பந்தத்தினைப் பின்னணியாகக் கொண்டும் சில கதைகள் அமைகின்றன. அந்தவகையில் பகிர்வு, வாழ்க்கை, ஊனம், விடை போன்ற கதைகள் குறிப்பிடத்தக்கன. போரிலே கணவனை இழந்த விதவைப் பெண்ணை இரண்டாந்தாரமாக ஏற்கும் மனநிலை கொண்ட நாயகனை “விடை இது தான்” கதை இனங்காட்டுகிறது. சகோதரியின் திருமணத்திலே அக்கறை கொண்டுள்ள இரு சகோதரர்களின் மாறுபட்ட கோணத்தை “வாழ்க்கை” கதையிலே தரிசிக்க முடிகிறது. போராட்டத்திலே காலை இழந்தவனை இனப்பற்றின் காரணமாகத் திருமணம் செய்யச் சம்மதிக்கின்ற நிர்மலா என்ற பெண்ணின் உளநிலையினை “ஊனம்” முன்னிறுத்துகின்றது. யுத்த பூமியில் நிகழ்கின்ற விளைவுகளுக்கு ஒவ்வொருவரும் பொறுப்பாளிகளே என்ற கருத்தினை “பகிர்வு” சிறுகதை வெளிப்படுத்துகின்றது.

பாலம், ருனா என்பன மாறுபட்ட அனுபவத் தொற்றலை ஏற்படுகின்ற கதைகளாக அமைந்துள்ளன. ஒருவனது பன்முக அனுபவங்களின் வடிவமாகத் திகழும் பாலத்தை, அவனே வெடி வைத்துத் தகர்க்கும் யுத்த சூழலைப் “பாலம்” கதை இனங்காட்டுகின்றது. காதலனின் தாய்நிலத்தின் மீதான பாசத்தினை வெளிப்படுத்தும் அந்நியதேசத்துக் காதலியின் பரிசுத்தமான இதயத்தை “ருனா” கதை வெளிப்படுத்துகின்றது. போரின் அவலத்தைப் பன்முக தரிசனங்களில் “ஒரு மழைக்கால இரவு” சிறுகதைத் தொகுப்பு மிகச் சிறப்பாகப் பதிவு செய்துள்ளது. தனது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பிலேயே ஆளுமையான கதை சொல்லி என்பதை தாமரைச்செல்வி நிரூபித்துள்ளார். அமர்க்காலத்தின் சாட்சியமாக, அர்த்தம் செறிந்த ஆவணமாகத் திகழ்கின்ற இக்கதைகள் வாசகனுக்கு மாறுபட்ட அனுபவத்தை வழங்கும் இயல்போடு அமைந்துள்ளன. காலங்கடந்தும் நீட்சி பெற்று, பூரண ஜீவத்தோடு நின்று நிலவும் தகுதி இக்கதைகளுக்கு உண்டு. நயாதீதமான கலானுபவத்தைச் சுவற்செய்த தாமரைச்செல்வி என்ற படைப்பாளனுமையைப் பாராட்டி நிறைவு செய்கிறேன்.

எங்கும் பரவும் உயிர் வாசம்

உயிர்வாசம் நாவல் மூலம் சொல்லி உள்ளார்கள்.

மனிதர்களுக்கு பொதுவாக மூன்றுவிதமான நோய்கள் ஏற்படும் அவையாவன உடல் நோய்கள், உள நோய்கள், உயிர் நோய்கள். சிலருக்கு உடல் நோய் வரும். சிலருக்கு உள நோய்வரும், சிலருக்கு உயிர்நோய் வரும் சிலருக்கு இதில் ஏதாவது இரண்டு சேர்ந்து வரும் சில சந்தர்ப்பங்களில் மூன்றும் சேர்ந்துவரும் அது தவிர்க்க முடியாதது. ஆனால் இலங்கையில் முப்பது வருடங்களுக்கும் மேலாக நடந்த போரானது இந்த மூன்று நோய்களையும் ஒருங்குசேர பல்லாயிரம் தமிழர்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டது. இந்த நோய்களின் வலிகளை அவை ஏற்படுத்திய வடுக்களை அந்தவலிகளை வெல்ல மாந்தர்கள் மேற்கொண்ட முயற்சிகளை அந்த வலிகளோடு அந்த மாந்தர்கள் வாழ எடுத்த முயற்சிகளை எல்லாம் தாமரைச்செல்வி பல்வேறு சிறுகதைகளில் நாவல்களில் எல்லாம் படம் பிடித்துக்காட்டி உள்ளார்.

அவற்றின் தொடர்ச்சியாக படகு மனிதர்களின் (தமிழர்களின்) கதையை உயிர்வாசம் என்ற இந்த நாவலில் சொல்ல வந்த தாமரைச்செல்வி மறக்காமல் யுத்தத்தின் போது முள்ளிவாய்க்கால் வரை மரண பயத்துடன் இழப்புகளினூடாக மெல்ல மெல்ல ஊர்ந்த போது பட்ட வலிகளை வேதனைகளை மனித அவலங்களை காயம்பட்டவர்களையும் காணாமல் போனவர்களையும் காலஞ்சென்றவர்களையும் கைவிட்டபின் உயிர் காக்க ஓடி கம்பி வேலிகளிற்குப் பின் பட்ட அவமானங்களையும் அவலங்களையும் பின் மீள்குடியேறிகள் பட்ட துயர்களையும் துன்பங்களையும் தனது பாணியில் படம் பிடித்துக்காட்டுகிறார். மண்ணையும் தம்மோடு பழகிய மனிதர்களையும் பிரிகின்றபோது ஏற்படுகின்ற ஆற்றாமைகளை படகில் பயணிக்கிறபோது ஏற்படுகின்ற வாழ்தலுக்கும் சாதலுக்கும் இடைப்பட்ட பயங்கர அனுபவங்களை பசியோடும் பயத்தோடும் தாகத்தோடும் பிணியோடும் ஏற்பட்ட மரணபயங்களை அவுஸ்திரேலியாவிற்குப் போனபின்பு அங்கு ஏற்படுகின்ற எதிர்பாராத அவமதிப்புகள் வாழ்வியல் இடையூறுகள் எல்லாம் உயிர்வாசமாக வாசகர்களின் உள்ளங்களில் பரவுகின்றது அந்த படகு மனிதர்களுக்காக (தமிழர்களுக்காக) கழிவிரக்கப்படத் தூண்டுகின்றது.

சுருக்கமாகச் சொல்வதானால் உயிர்வாசம்

எழுபதுகளின் பிற்பகுதியில் பரந்தனில் குமரபுரம் என்ற பகுதில் இருந்து ஈழத்து எழுத்துலகிற்கு வந்த தாமரைச்செல்வி என்ற எழுத்தாளமையின் சிறந்த நாவலாக உயிர்வாசம் வெளிவந்துள்ளது. போருக்கு முன், போரின்போது, போரின்பின் என்ற மூன்று வேறு பட்ட காலங்களில் வன்னியில் நிலவிய சமூக, அரசியல் பொருளாதார, பண்பாட்டியல், ஆன்மீகவியல், வாழ்வியல் அம்சங்களை எல்லாம் எழுத்தோவியங்களாகக் கொண்டு வந்த தாமரைச்செல்வி தான் பிறந்து வளர்ந்த வன்னியையும் தான் தற்போது வாழுகின்ற அவுஸ்திரேலியாவையும் இணைத்து உயிர் வாசத்தினை தனது ஜனரஞ்சகமான எழுத்துக்களில் கொண்டு வந்துள்ளார்.

போர் நடந்த காலத்தில் போர் அவலம் உள் நாட்டு இடம்பெயர்வை மட்டும் அல்லாது புலம் பெயர்வையும் கொண்டு வந்தது. எண்பதுகளில் புலம் பெயர்தமிழர் என்று அறியப்பட்டவர்களில் பெரும்பாலானோர் பொருளாதார அகதிகள் என்றாலும் சில அரசியல் அகதிகளும் இருக்கத்தான் செய்தார்கள். இவர்கள் பெரும்பாலும் விமானப் பயணங்கள் மூலம் தாங்கள் செல்லவேண்டிய இடங்களிற்குச் சென்றார்கள். ஆயினும் யுத்தம் முடிவிற்கு வந்தபின்னர் யுத்த காலத்தில் இருந்த அரசியல் பொருளாதார சமூக இராணுவ நெருக்கடிகள் வேறுவடிவங்களை எடுத்து பல்வேறு நெருக்கடிகளையும் மீள்குடியேறிகளுக்கு கொடுத்து வந்தபடியினால் அது இன்னொருவகை புலம் பெயர் குழுக்களை உருவாக்கியது. இவர்கள் முந்தியவர்களைப் போல் அமெரிக்க ஐரோப்பிய தேசங்களை நோக்கி விமானங்கள் மூலம் பெயராது அவுஸ்திரேலியாவை நோக்கி படகுகள் மூலம் பெயர்ந்தார்கள். இதனால் இவர்கள் படகு மனிதர்கள் என்று நாமகரணம் சூட்டப் பட்டார்கள். இந்தப் படகு மனிதர்களின் வாழ்க்கையையே தாமரைச்செல்வி தனது

நிலத்துக்கும் புலத்துக்கும் இடையில் உறவுப்பாலமாக அமைந்து சமூகவியல், பொருளியல், அரசியல், பண்பாட்டியல் தளங்களில் வேறுபட்டு நிற்கும் இந்த இரு நேரெதிர் மையங்களுக்கிடையில் இந்தப் படகு மனிதர்கள் (தமிழர்கள்) படும் அவதிகள் அந்தரங்கங்கள் எல்லாவற்றையும் எடுத்துச் சொல்கிறது. எதற்கு எடுத்தாலும் ஆத்திரப்படுகின்ற உணர்ச்சிவசப்படுகின்ற காந்தன் என்ற பாத்திரத்தினூடாகவும் இதற்கு நேர்மாறாக எதனையும் பொறுமையுடன் அணுகும் மதி என்ற பாத்திரத்தினூடாகவும் தாமரைச் செல்வி கதையினை நகர்த்திச் செல்கிறார். படகுப் பயணம் ஆபத்து என்று தெரிந்தும் இந்தப் படகு மனிதர்கள் (தமிழர்கள்) ஏன் அந்த ஆபத்தான பயணத்தை மேற்கொள்ளத் துணிந்தார்கள் என்பதற்கான காரணகாரியங்களை இந்தப் பாத்திரங்களினூடாக விளக்கும் தாமரைச் செல்வி அவுஸ்திரேலிய அரசும் அங்குள்ள புலம்பெயர் தமிழ்ச் சமூகமும் எவ்வாறு இந்தப்படகு மனிதர்களை (தமிழர்களை) அணுகினை என்பதையும் இப்பாத்திரங்களினூடாக விளக்குகிறார்.

என்பதுகளில் அவுஸ்திரேலியா சென்று அங்கே தங்களை சமூகவியல் பொருளியல் ரீதியில் நிலைநிறுத்திக் கொண்டுவிட்ட தங்களை மேட்டுக் குடிகள் என்று நினைத்து இந்தப்படகுத் தமிழர்களை இரண்டாந்தரப் பிரிவைகளாக நோக்குகின்றவர்களின் மனப்பாங்கினையும் அதேவேளை நிலத்தின் வாழ்தலுக்கான மரணவலிகளை உணர்ந்து கொண்ட காரணத்தினால் இனம் மீது மண் மீது கொண்ட பற்றுக் காரணமாக இந்தப் படகுத்தமிழர்களுக்கு எங்கட பெடியன் என்று உதவுகின்ற உண்மைத்தமிழர்களின் மனப்பாங்கினையும் குகதாசன் பாரதி போன்ற பாத்திரங்களினூடாகக் காட்டுகின்ற தாமரைச்செல்வி அவுஸ்திரேலிய அரசு படகு மனிதர்களை எவ்வாறு நடாத்துகின்றது அதற்கான சமூக அரசியல் பொருளாதார உளவியல் சட்டவியல் ஏதுக்கள் என்ன என்பதனையும் சொல்லத் தவறவில்லை.

இவ்வளவு வலிகளையும் தாங்கிவந்தபின்பு தாங்கள் வந்த பாதையை மறந்து விட்டு தங்கள் குடும்பத்தவர்களின் ஆசைகளை எல்லாம் நிராசைகளாக்கிவிட்டு தங்களுக்கும் வீட்டுக்கும் உதவாமல் கெட்டுக் குட்டிச்சுவராகிப்போனவர்களையும் இவர்களை எல்லாம் அவுஸ்திரேலியாவிற்கு அனுப்பிவிட்டு ஏக்கங்களுடனும் எதிர்பார்ப்புகளுடனும் இருக்கும் குடும்பங்களையும் அவர்களின் உணர்வலைகளையும் அதேவேளை அவுஸ்திரேலியாவில், கிடைக்கும் எந்த வேலையையும் ஊண் உறக்கமின்றி செய்து கிடைக்கும் பணத்தை ஊருக்கு அனுப்பினால் உழைப்பின் வலிகளை விளங்கிக் கொள்ளாமல் அந்த பணத்தினை ஊதாரித்தனமாக செலவு செய்பவர் களைப் பற்றியும் அதனால் குடும்பத் திற்குள் ஏற்படும் சச்சரவுகளையும் சொல்லிய தாமரைச்செல்வி அவுஸ் திரேலியாவில் கொஞ்சம் காலூன்றிய படியினால் தமிழர்களின் பண்பாட்டியலையும் பழக்கவழக்கங்களையும்

ஒரு மூலையில் தூக்கிப் போட்டுவிட்டு இரவல் பண்பாட்டுப் போர்வையைப் போர்த்துக்கொண்டு பதுங்கி வாழும் தமிழ்ப் பெயர் தாங்கிகளையும் அவர்களின் வரட்டுக் கௌரவங்களையும் போலித்தனங்களையும் அம்பலப்படுத்துகின்றார். இதன்மூலம் தாமரைச் செல்வி நிலத்தில் உள்ளவர்களுக்கும் புலத்தில் உள்ளவர்களுக்கும் அதேபோன்று புலத்தில் உள்ளவர்களில் காலத்தால் முந்தியவர்களுக்கும் பிந்தியவர்களுக்கும் இடையே உள்ள சிந்தனை வேறுபாடுகளை அணுகுமுறை வேறுபாடுகளை எல்லாம் மிவும் நுட்பமாகப் பதிவு செய்து உள்ளார்.

படகேறிய அனுபவம் இல்லாதபோதும் கொக்கோஸ் தீவு கிறிஸ்மஸ் தீவு டார்வின் போன்ற இடங்களில் உள்ள முகாம்களில் வசிக்காத போதும் கூட படகில் பயணித்தவர்களினதும் முகாம்களில் வாழ்ந்தவர்களினதும் அனுபவங்களை உள்வாங்கி, போரிடரின்போது வன்னியில் தான் வாழ்ந்தபோது பெற்ற அனுபவங்களையும் தனது தற்போதைய வாழ்விடமாகிய அவுஸ்திரேலியாவில் தான் பெற்ற அனுபவங்களையும் ஒன்று திரட்டி வழக்கம்போல தனது எளிய இலகு தமிழில் மிகவும் நுட்பமாக கலை உணர்வுடன் வாசகனைச் சோர்வடைய வைக்காது அவனின் விரல் பிடித்து மெல்ல மெல்ல நடத்திச் சென்று உயிர்வாசத்தினை அவன் உள்ளம் எல்லாம் பரவச் செய்ததில் தாமரைச்செல்வி முழு வெற்றி பெற்றுவிட்டார்.

சுமார் நாற்பத்தியேழு வருட அனுபவம் கொண்ட ஈழத்தின் சிறந்த கதைசொல்லிகளில் ஒருவராகிய சாகித்திய விருதுகள் உட்படப் பலவிருதுகளைப் பெற்ற தாமரைச்செல்வி என்கின்ற ரதிதேவி கந்தசாமி இதுவரை தான் பெற்ற கதைசொல்லும் அனுபவங்களை எல்லாம் ஒன்று திரட்டி மொத்தம் ஐநூற்றி நாற்பத்தியொன்பது பக்கங்களில் முப்பத்தாறு அத்தியாயங்களில் குமாரபுரம், பரந்தனில் உள்ள தனது தந்தை (சுப்பிரமணியம்) தாய் (இராசம்மா) ஆகியோரின் பெயர்களின் சுருக்கமாக அமைந்த சுப்ரம் பிரசுராலயத்தின் வெளியீடாக வந்த தனது ஏழாவது நாவலாகிய உயிர்வாசத்தில் தந்திருக்கிறார் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

உயிரைக் காக்கவும் பொருளீட்டவும் படகேறிய படகு தமிழர்களின் வாழ்வியலை முதன் முதலாகப் பேசும் நாவல் என்ற பெருமையைப் பெறும் உயிர்வாசம் ஈழத்து மற்றும் புலம்பெயர் தமிழ் இலக்கியத்தின் முக்கிய அங்கம் என்பதில் மாற்றுக்கருத்தில்லை. எனினும் தாமரைச் செல்வியை பலவருடங்களாப் படித்து வரும் வாசகர்களுக்கு உயிர்வாசத்தினைப் படிக்கும் போது ஏலவே பலமுறை தனது நாவல்களிலும் சிறுகதை களிலும் சொல்லிய போரியல் அனுபவங்களை மீண்டும் ஒருமுறை படிப்பது போலத் தோன்றுவது தவிர்க்க முடியாததாக இருக்கக்கூடும். ஆயினும் எங்கள் போரியல் அனுபவங்களை எத்தனை முறை வேண்டுமானாலும் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக்கொண்டு இருக்கலாம். அது அத்தகைய நீண்ட ஆழ்ந்த அகன்ற பரிமாணங்களை உடையது. “உயிர்வாசம் எங்களின் உயிர் வசம்”

“கருபொருள் என்ற மையத்தை வைத்து அதைச் சுற்றி எழுதப்படும் கதைகளை தட்டையான கதைகள் என்கின்றோம். இம்முறை பழைமை அனது. தாமரைச் செல்வியின் “அழுவதற்கு நேரமில்லை” தொகுப்பில் உள்ள சிலகதை களில் அவற்றிலிருந்து விடுபட்ட நவீன போக்கினைக் காண முடிகின்றது.”

- மு.பொன்னம்பலம் -

தாமரைச்செல்வியின் வன்னியாச்சி

இயல்பாக மாறிவிடுகின்றன. அதுவும் இந்தியத் தமிழ் வாசனையின்றி முழுக்க முழுக்க யாழ்ப்பாணத் தமிழ் சொற்களாக இருப்பது நம்பமுடியாமலிருக்கிறது” என்கிறார் அ.முத்துலிங்கம் (இணையம்). ஈழத்தமிழ் சமூகத்தின் பிரச்சினைகளை பாடுபொருளாக கொண்டு எழுதப்பட்டதே “நொறுங்குண்ட இருதயம்” என்ற நாவலாகும். பேராசிரியர் நா. சுப்பிரமணியம் “ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியம்” (1978) என்ற ஆய்வில் “சமுதாய சீர்திருத்தக் காலம் என்ற காலகட்டத்தின் முதல்வராக அமைவது இவரின் நாவல்களின் பெருமையாகும்” என்று எழுதியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இப்பிரதியைத் தொடர்ந்து எழுதத்தொடங்கிய ஈழத்து பெண் எழுத்தாளர்கள் தம் படைப்புகளுக்கு உரிப்பொருளாக தம் வாழ்வியல் நிலத்துக்குரிய பிரச்சினைகளையே மையப்படுத்திக் கொண்டனர். அரை நூற்றாண்டு காலமாக தொடர்ச்சியாக எழுத்துலகில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் தாமரைச் செல்வியின் புனைவுகள் இதற்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக அமைந்துள்ளன. பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி, “...இங்குள்ளவர்கள், தங்கள் வாழ்வியலின் நெருக்கடிகளைச் சிறுகதை, நாவல்களில் பதிவு செய்தனர். இத்தகைய எழுத்தாளர்களுள் தாமரைச் செல்வி, செங்கை ஆழியான் முக்கியமாக எடுத்துப் பேசப்பட வேண்டியவர்கள்” (ஈழத்து தமிழிலக்கியத் தடம் 1980-2000; 2000: 74) என்று குறிப்பிட்டதை அவதானத்திற்கு உட்படுத்தி, இங்கு தாமரைச்செல்வியின் “வன்னியாச்சி” (2005) ஐ “எடுத்துப் பேச” முற்படுகின்றேன்.

ஈழத்து தமிழ் பெண் புனைக்கதை எழுத்துக்கு இன்று (2022) வயது 108. தெல்லிப்பழையை பிறப்பிடமாகக் கொண்ட மங்களநாயகம் தம்மையா 1914 எழுதிய “நொறுங்குண்ட இருதயம்” என்ற நாவலுடன் பெண் எழுத்தாளர்களின் புனைக்கதை வரலாறு தோற்றம் பெறுகின்றது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இவர் புகழ் பெற்ற புனைக்கதையாளராக விளங்கியிருக்கிறார் என்பதற்கு பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பியின் பின்வரும் கூற்று அத்தாட்சியாகிறது: “இக் காலகட்டத்திலே இலங்கையில் தமிழ் நாவல் இலக்கியம் நிலைபெறுடைய இலக்கியம் உயரத் தொடங்கும் உண்மையையும் நாம் இங்கு அவதானிக்கவேண்டும் மங்களநாயகம் தம்பையா வின் நொறுங்குண்ட இதயம்(1914) வே.திருஞான சம்பந்தபிள்ளையின் காசிநாதன் நேசமலர்(1924) கோபால நேசரத்தினம்(1928) முதலியன முக்கியமானவையாகும்”. “சிலப்பதிகாரம் எப்படி இரண்டு பெண்களின் கதையை சொல்கிறதோ அப்படித்தான் இந்த நாவலும். கண்மணி, பொன்மணி என்ற இரண்டு பெண்களின் கதையை சொல்கிறது. நாவலில் வரும் வர்ணனைகள் 100 வருடத்திற்கு முந்திய யாழ்ப்பாண நிலத்தையும் அதன் மாந்தரையும் கண்முன்னே கொண்டுவருகின்றன. கதைமாந்தர்களின் செயல்களை வைத்தே அவர்களைப் பற்றிய ஓர் உருவம் மனதில் படிந்துவிடுகிறது. கண்மணி மீது அனுதாபமும் பொன்மணிமீது மரியாதையும் ஏற்படுகிறது. ஒரு நூறு பெண்களில் இந்த இரண்டு பெண்களை கலந்து விட்டால் வாசகர் இவர்களை அடையாளம் கண்டு பிடித்துவிடலாம். அப்படி ஒரு தெளிவான உருவம் கிடைக்கிறது. நூறுவருடத்துக்கு முன்னர் நாவலாசிரியர் இப்படி எழுதியிருக்கிறாரே என்று அடிக்கடி வியக்கத் தோன்றுகிறது. கதை மாந்தர்கள் பேசும் போது சொற்கள் எழுத்து வழக்கிலிருந்து பேச்சு வழக்குக்கு

ஈழத்துப் புனைக்கதைஞர்களில் ஐந்தாம் தலைமுறை எழுத்தாளரான ரதிதேவி கந்தசாமி என்ற தாமரைச் செல்வி, ஆகஸ்ட் 04, 1953 அன்று விவசாயக் கிராமமான பரந்தனில் உள்ள குமாரசுரத்தில் பிறந்தவர். நீண்டகாலம் அந்த மருத மண்ணின் மணத்தில் வாழ்ந்தவர் (“தாமரைச்செல்வியின் கதைகளில் நெல்லின் வாசனையை, வயல் நிலத்தின் மணத்தை, விவசாயக் குடும்பங்களின் விருப்பங்களை, அவர்களின் தேவைகளை, அவர்களுடைய பிரச்சினைகளை, அந்தக் குடும்பங்களின் சந்தோசங்கள், துக்கங்களை எல்லாம் காணமுடியும் என்று செம்பியன் செல்வன் அடிக்கடி சொல்வார். இது மிகச் சரியான கூற்றே. தாமரைச் செல்வியின் குடும்பமும் ஒரு விவசாயக் குடும்பமே.

அவருடைய வாழ்க்கை அனுபவங்கள் முழுவதும் அந்த விவசாயக் குடும்பச் சூழலில் பெற்றுக் கொண்டவையே. ஆக, அவருடைய பெரும்பாலான கதைகளும் தன்னனுபவத்தை அடிப்படையாகவும் ஆதாரமாகவும் கொண்டவையே” என்று கருணாகரன் குறிப்பிட்டுள்ளார்; எதுவரை இணைய இதழ் 3 பெப்ரவரி - மார்ச் 2010). கொடிய இறுதி யுத்தத்தின் நிறைவில் கொழும்பில் வாழ்ந்த அவர், தற்போது பிள்ளை களுடன் புலம்பெயர்ந்து அவுஸ்திரேலியாவில் வாழ்ந்து வருகிறார். 1973இல் வீரகேசரியில் பிரசுரமான சிறுகதையுடன் எழுத்துலக வாழ்வை தொடங்கியவர். தாமரைச்செல்வி சுமைகள் (1977), விண்ணில் அல்ல விடிவெள்ளி (1992), தாகம் (1993) (சுதந்திர இலக்கிய பேரவையின் பாராட்டுப் பெற்றது), வீதியெல்லாம் தோரணங்கள் (2003) வடக்கு கிழக்கு மாகாண சபையின் விருது பெற்றது), பச்சை வயல் கனவு (2004) (அரச சாகித்திய விருது பெற்றது), உயிர்வாசம் (2019) ஆகிய நாவல்களையும், வேள்வித்தீ (1994) குறு நாவலையும் (“முரசொலி” பத்திரிகையின் முதற் பரிசு பெற்றது), ஒரு மழைக்கால இரவு (1998) (வடக்கு கிழக்கு மாகாண விருது பெற்றது), அழுவதற்கு நேர மில்லை (2002), வன்னியாச்சி (2005) (“வன்னியாச்சி” என்ற இதே மகுடத்தில் காலச்சுவடு பதிப்பகம் 2017 ஆம் ஆண்டு இவரது 37 சிறுகதைகளைக் கொண்ட பெரும் தொகுப்பை 335 பக்கங்களில் வெளியிட்டுள்ளது) ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகளையும் வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார். இன்னுமொரு தொகுப்பு விரைவில் வெளிவர உள்ளதாக கவிஞர் கருணாகரன் முகநூலில் பதிவு செய்துள்ளார். தாமரைச்செல்வி 200 சிறுகதைகள் எழுதியிருப்பதாக அறியமுடிகின்றது. யுத்த நெருப்பில் அவற்றின் பல பிரதிகள் சாம்பலாகி விட்டமையை தாமரைச் செல்வியே பல இடங்களில் பதிவு செய்திருக்கிறார். இவருடைய பல சிறுகதைகள் (“உதிரிப்பூக்கள்” மகேந்திரன் இவரது “இடைவெளி” சிறுகதையை “1996” என குறும்படமாக்கியுள்ளார். அவரது மகன் ஜோன் மகேந்திரன் “பாதணி” சிறுகதையையும் இமயவர்மன் “பசி” சிறுகதையையும் குறும் படங்களாக எடுத்துள்ளனர்) குறும்படங்களாக்கப்பட்டுள்ளன. “தாமரைச் செல்வியின் கதைகள் திரைப்படங்களுக்குரிய கட்டமைப்பையும் கதை கூறு முறையையும் கொண்டுள்ளன. அவருடைய சித்திரிப்பு முறை முக்கியமானது. பாத்திரங்களையும் சூழலையும் இணைத்து கதையை உருவாக்குவதில் தாமரைச்செல்விகையாளும் உத்தி ஒரு திரைக் கதையாசிரியருக்கு நிகரானது. இந்த மாதிரி நிறையக் கதைகளை மலையாளத்திலேயே அதிகமாகக் காணமுடியும். தாமரைச்செல்வியின் “பாதை”, “பாலம்” போன்ற கதைகள் திரைக்கதைக்குரிய கூடுதல் அமைவைக் கொண்டவை” என்று மகேந்திரன் சொன்னதாக கருணாகரன் எழுதியுள்ளார் (எதுவரை இணைய இதழ் 3 பெப்ரவரி - மார்ச் 201). தாமரைச் செல்வியின் ஒன்பதாவது நூலான “வன்னியாச்சி”(மீரா பதிப்பகம்; கொழும்பு; டிசம்பர் 2005) தொகுப்பிலுள்ள பத்து சிறுகதைகளையும் வாசிக்கையில் அவை கலைத்துவம் மிகுந்த குறும் படங்களாகவே மனத்திரையில் விரிகின்றன.

“உலக இலக்கியப் பரப்பில் இன்னொரு வித்தியாசமான புனைவுகள்” என தாமரைச் செல்வியின் சிறுகதைகளைப் பரிந்துரை செய்து, “வீடற்றவர்களின் கதைகள்” என காலச்சுவடு வெளியிட்ட “வன்னியாச்சி” என்ற பெரும் தொகுப்புக்கு பேராசிரியர் அ.ராமசாமி எழுதிய முன்னுரை இந்நூலுக்கும் பொருந்துகிறது. ஏனெனில், இக்கதைகளும் அத்தொகுப்பில் அடங்கியுள்ளன. “ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பு என்பது போர்க்கள இலக்கியம் என்பதாகவும் புலம்பெயர் துயரப் பதிவுகள் என்பதாகவும் அறியப்படும் நிலையில் இன்னொரு போக்கும் கவனிக்கவேண்டிய ஒன்றாக - சொந்த நிலப்பரப்பிற்குள் இடம்பெயர்ந்தவர்களின் வாழ்க்கைப்பதிவுகளாக இருந்தன என்பதையும் கவனிக்க வேண்டும் என்கின்றன இக்கதைகள். அதனைக் கவனிக்கின்ற போதே காணியழிப்புகளும் காணாமல் போனவர்களும் கவனிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதைச் சொல்லாமல் சொல்கிறார் தாமரைச் செல்வி. எந்தப் பாத்திரங்களும் குரலை உயர்த்திப்பேசும் தொனியில் எழுதப்படாமல், வாழ்க்கையை எல்லா வலிகளோடும் இருப்புகளோடும் எதிர்கொள்ளும் மனிதர்களை எழுதிக் காட்டும் நடப்பியல் எழுத்துப்பாணியின் தீவிரத் தனத்தை இக்கதைகளில் நான் வாசித்தேன்.” அ.ராமசாமி குறிப்பதைப் போலவே, தாமரைச் செல்வியின் முதன்மையான கதைப்பொருளாக யுத்த அடாவடித்தனங்களும் இடப்பெயர்வுகளும் அதன் காணமான துயரங்களுமே இக்கதைகளில் பதிவாகியுள்ளன. போர்கால வலையில் சிக்கிச்சிதறிய கிளிநொச்சிப் பிரதேச மக்கள் முகம் கொடுத்த கொடுமைகளையும் துயரங்களையும் ஆவண மாக்கியிருக்கிறார். தான் வாழ்ந்த நிலத்தின் அதாவது அந்த வன்னி மக்களின் உயிர்மூச்சோடும் உணர்வுகளோடும் வலியோடும் கண்ணீரோடும் ஒன்றித்து “நடப்பியலின் தீவிரத்தனத்தை; படைப்பாக்கியிருக்கிறார். இதனை ஒரு நேர்காணலில் (“கலைமுகம்” இதழ் 69) பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

கே : வன்னி மண்ணின் வாழ்வியலையும், அதைத் தடம் புரட்டிய இடப்பெயர்வையும் உங்கள் கதைகள் அதிகம் பேசியுள்ளன. பொதுமைப்பட்ட வாழ்வனுபவங்களாக அக்கதைகள் கட்ட விழ்ந்துள்ளன. பல எழுத்தாளர்கள் இருந்தும் எல்லோரும் இதனைப் பதிவு செய்யவில்லை. இவற்றைப் பதிவு செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏன் ஏற்பட்டது?

ப : என்னைச் சுற்றியுள்ள உலகத்தை அடையாளம் காட்டவே விரும்பினேன். என்னைச் சுற்றி நடப்பவைகளையும், அதனால் ஏற்படுகின்ற பாதிப்புக்களையுந்தான் என்னால் எழுதமுடியும். போரும் இடப்பெயர்வுமாக அலைந்துதிரிந்த மக்கள் கூட்டத்தின் நடுவேதான் நானும் வாழ்ந்தேன். ஒரு சமூகத்தின் அலைக்கழிப்பில், அந்த அலைக்கழிப்பில் தானும் ஒருவராக எழுத்தாளர் ஆகும் போது அந்த எழுத்துக்கள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. வன்னியின் வாசல்கள் அடைக்கப்பட்டிருந்த காலத்தின் வாழ்வியலை இத்தகைய எழுத்துக்கள்தான் சுமந்துகொண்டுசென்று சேர்ப்பித்தது.

“இத்தொகுதியில் இடம் பெற்ற பத்து கதைகளும் எமது மண்ணின் மனிதர்களைப் பற்றியும் அவர்களின் வாழ்வு பற்றியும் பேசுகின்றன. அவரவர்

வாழ்வுக்கு அவரவரே பொறுப்பு என்பதை உணர்ந்தவர்களாய் தமது வாழ்வோடு போராடியவர்கள். இவர்கள் எந்தத் துன்பம் வந்தாலும் தளர்ந்து வீழ்ந்து படாமல் நிமிர நினைத்தவர்கள். இந்த நினைப்புத்தான் இவர்களை இயங்க வைத்தது. வாழ வைத்தது” என்று “வன்னியாச்சி” என்னுரையிலும் எழுதியுள்ளார் (vi). ஆனையிறவுத் தாக்குதல் மற்றும் அதனைத் தொடர்ந்த காலகட்டங்களே வன்னியாச்சி, அம்மா, சுவர், காணிக்கை, பார்வை, விழிப்பு, முகமற்றவர்கள், இன்னொரு பக்கம் போன்ற புனைவுகளுக்கு பின்புலமாக அமைந்துள்ளன. நீடித்த போரினால் “வலி” என்ற சிலுவையை சுமந்த மக்களின் துயர்ப் படிமங்களே கதைகளாகியுள்ளன.

“என்ற எண்பத்திரெண்டு வயது வரைக்கும் இப்படியான வெடிச்சத்தத்தை நான் கேட்டதே இல்லை.

என்ற அம்மாச்சி..... சதிரம் எல்லாம் பதறுது.

நெஞ்சு படக்கு படக்கெண்டு இடிக்குது.... கிழவி எண்டாப் போல பயப்படாமல் இருக்க ஏலுமே....

இந்தச் சத்தங்கள் கொஞ்ச நாளாய் கூடுதலாய் கேக்குது. காடெல்லாம் அதிருது. மரத்தில இருக்கிற இலையள் கூட நடுங்குது. இப்ப இருக்கிற மாதிரி பயமும் பதட்டமும் முந்தி ஒருக்காலும் இருக்கேலை.” (பக்.44)

“வன்னியாச்சி” கதையின் ஆரம்பமே போர் சூழலின் கோரமுகத்தை ஒரு ஆச்சியின் பேச்சுக்கூடாக கண்முன்னால் நிறுத்துகிறது. வன்னிநாச்சியார் (என்ற அப்பு எனக்கு வைச்சு பேர்) என்ற வன்னியாச்சி (இப்ப நான் எல்லாருக்கும் வன்னியாச்சி எண்டு ஆகிப் போனன்) போரின் அதிர்வுகளை நோக்கியவளாய் தன் முந்தைய பசிய வன்னி நிலத்தையும் அதன் வசந்த காலத்தையும் அசைபோடுகிறாள். நனவோடை உத்திக் கூடாக ஆச்சியின் கடந்த காலத்தின் உன்னத வாழ்வினை படம் பிடித்துக்காட்டி, அதனை நிகழ்கால போரியல் வாழ்வின் அவஸ்தைகளுடன் ஒப்பிட்டு நிகழ்வுகளை விபரிக்கும் முறைமை ஒரு திரைஓவியம் போல் அமைந்திருக்கிறது. ஆச்சி தன் “ராசாத்தி” வாழ்க்கை பற்றி இப்படிச் சொல்கிறாள்:

“அப்பு இருக்கேக்க என்னைச் சீமாட்டி மாதிரி வைச்சிருந்தவர். நாச்சியார் நாச்சியார் எண்டு எத்தினை அருமையாய் வளர்த்தவர். வீட்டில ஒரு குறை இல்லை. மூட்டை மூட்டையாய் நெல்லு இருக்கும். அப்பு விட்ட வந்து வைத்தியம் பார்த்திட்டு சனம் தேனும் நெய்யும் மரக்கிறியு மெண்டு கொண்டு வந்து தருங்கள். இந்த வன்னிக்காடு தவிர எனக்கு வேற ஊர் தெரியாது. இங்க வந்து போற சனம் தவிர வேற முகம் தெரியாது. என்ற உலகமே இந்த வன்னிவிளாங் குளத்துக்குள்ளயே அடங்கிப் போயிட்டுது. ஆனாலும் நான் ராசாத்தி மாதிரி இருந்தனான். என்ற அப்புவோட இருக்கிற போது இருந்த அதே செல்வாக்கு என்ற மனிசனர் காலத்திலயும் இருந்தது. அதிர்ந்து கதைக்க மாட்டுது. அப்படி ஒரு அப்பிராணி மனிசன். நல்ல உழைப்பாளி. ஒரு பக்கம் வயல் விதைப்பு. மற்றப் பக்கம் வேற தொழிலும்... என்ற மனிசன் உழைக்கிற காசை என்னிட்ட தந்திடும். அதில மிச்சம் பிடிச்சு எத்தினை

நகை நட்டு செய்து வைச்சிருந்தனான்” (47, 48).

தன்னுடைய “அப்பிராணி மனிசனை; யுத்தம் படுகொலை செய்த கொடுரத்தை ஆச்சி கண்ணீருடன் இவ்வாறு விபரிக்கிறார்: “வண்டியில் மனிசன் விறகு ஏத்திக்கொண்டு போன நேரம் காட்டுக் கரையில் வைச்ச இந்தியன் ஆமி சுட்டுப்போட்டுது. என்ன ஏதெண்டு ஒரு கேள்வியில்லை. வயது போன மனுசன் எண்டும் பார்க்கேலை. கட்டையில போவாங்கள் ஒரு நிமிசத்தில் சரிச்சுப் போட்டாங்கள். என்ற அம்மாளே.... அண்டைக்கு அலறியடிச்சுக் கொண்டு ஓடிப்போய் விழுந்து குளறினது நேற்றுப்போல கிடக்கு. அந்தச் சீமானையும் நாங்கள் வாழ்ந்த வாழ்க்கையையும் நினைச்சு நினைச்சு இண்டை வரைக்கும் அழுது கொண்டிருக்கிறேன்” (48).

வன்னி ஆச்சியின் பெருமூச்சையே தாமரைச் செல்வி கதையாக சித்தரிக்கின்றார். அந்த பெருமூச்சு ஒரு அழகிய கிராமத்தின் பழைய நினைவுகளையும் நிகழ்கால போர்குழலையும் ஒப்பிட்டுப் பேசுகின்றது. “வன்னி விளாங் குளத்துக்குள்ளயே அடங்கிப்” போன ஆச்சியை போர் அங்கிருந்து தூக்கி வீசுகிறது. இடம்பெயர்தலின் எல்லா அவஸ்தைகளையும் உள, உடல் ரீதியாக அனுபவிக்கிறாள். “வன்னியாச்சி” (அம்மா, சுவர், விழிப்பு, காணிக்கை, முகமற்றவர்கள்) என்ற ஒற்றைச் சொல்லை தலைப்பாகக் கொண்டு, அதன் மூலம் கதை பேச விரும்பியதை நேரடியாகச் சொல்வதை உறுதி செய்கிறார் கதாசிரியர். அ.ராமசாமி குறிப்பிடுவது போல, “போர்க் களத்தை எழுதாமல், போரினால் ஏற்பட்ட இடப் பெயர்வையே” இக்கதைக்கும் மற்றைய கதைகளுக்கும் உரிப்பொருளாக்கியிருக்கிறார். இடம்பெயர்வின் அதிர்வில் தன்னிடமிருந்த நூறு ரூபாவை வீட்டில் தவறவிடுகிறாள். “உன்ற வீடு செல்பட்டு அப்படியே எரிஞ்சு சாம்லாய்ப் போய்கிடக்கு” என்ற சேதி கேட்டு ஏங்கிப்போன வன்னியாச்சி பொருமுவது திரைப்பட மொன்றின் இறுதி உறைகாட்சிபோல உணர்வுகளில் உறைந்து நிற்கிறது.

“என்ற நூறுரூபாக் காசு.... அய்யோ.... அதுவும் வீட்டோட எரிஞ்சிருக்கும். நூறுரூபாக்கும் இப்ப பத்துறாத்தல் பாண் வாங்கலாமே? ரெண்டு நாளைக்கு எங்கட பசியை தீர்த்திருக்குமே..

என்ற அம்மாச்சி... என்ற காசு.....”

இதே தாய்மை உணர்வுதான் “அம்மா” சிறுகதையின் முடிவிலும் எதிரொலிக்கிறது:

“அன்றைய மதிய உணவு வடை பாயாசத்தோடு விசேடமாக இருந்தது. எடுத்து வாயில் வைக்க அம்மாவுக்கு அழுகை வந்தது.

அங்க என்ற குஞ்சுகள் என்ன சாப்பிடுது களோ...?”

யார் இந்த அம்மா?

“நீங்கள் எந்த ஊர் அம்மா?

அச்சுவேலி”

இங்க இடம் பெயர்ந்து வந்தனீங்களோ..”

ஓம் அச்சுவேலியிலிருந்து கோப்பாயில வந்து இருந்து பிறகு தொண்ணூற்றி ஐஞ்சு இடப்பெயர்வோட இங்க வன்னிக்கு வந்தனான்.

உங்களுக்கு மனிசன் இல்லையே அம்மா? பிள்ளைகளும் இல்லையே...?

“இல்லை” என்று தலை அசைக்கும் போது

தாங்கமுடியாத துயரம் வந்து தொண்டைக்குள் அடைக்கும்.

ஒன்று பொய். ஒன்று உண்மை. ஏன் அப்படிச் சொல்லத் தோன்றியது...?”

“தாமரைச் செல்வி அழகாக கிராமத்துக் கொலோக்கியலில் இந்தக் கதையை நகர்த்துகிறார்” என்று நவஜோதி ஜோகரடனம் குறிப்பிடுகிறார். கிடுகளினால் வேயப்பட்ட நீளமான மண்டபமாக அமைந்துள்ள முதியோர் இல்லமே இந்த கதையின் இருப்பிடம். இங்கு எண்பத்திரண்டு முதியவர்கள் இருக்கிறார்கள். வாழ்வின் எல்லை வரை வந்து நிற்பவர்கள். கருகிப்போன முகங்களும் வரண்டு போன மனங்களுமாக... “நாலு பிள்ளை பெத்தன். கஷ்டப் பட்டு வளர்த்தன் நடுத்தெருவில் விட்டிட்டு போயிட்ட டாங்களே..” என்ற மாதிரியான திட்டல்களை கேட்கையில் அம்மாவுக்கு அழும் அந்த பெண்கள் மீது அனுதாபம் ஏற்படும். ஆனால் அவள் அவ்வாறு திட்டலில்லை. இடப்பெயர்வின் அல்லல் அனைத்தையும் மொத்தமாய் அனுபவித்து, வறுமையில் உழன்று, நோயின் விளிம்பில் நிற்கும், விறகு வெட்டியான அவளது மகன், அம்மாவைப் பார்த்துக் கொள்ள வழியற்று, அவளாவது மூன்று வேளையும் சாப்பிட்டும் என்று நினைத்து இங்குகொண்டு சேர்த்திருக்கிறான். தன் பிள்ளையையும் கடந்தகால வாழ்வையும் எண்ணி ஏங்கும் அம்மாவின் ஏக்கத்தையே கதாசிரியர் சொல்லியிருக்கிறார். “கதைக்கரு எந்த இடத்திலும் வரக்கூடும் எந்த நேரத்திலும் வரக்கூடும். ஊசி குத்துவது போல் சுருக்கென்று தைக்கக்கூடயது அது” என்ற கோ.கேசவனின் (“தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் உருவம்”; 1988: 50) கூற்றுக்கு ஏற்ப, யுத்த சூழலில் வாழும் புற உலக வாழ்க்கையை அக உலக வாழ்க்கையோடு சாகவதப்படுத்தி மிக நுட்பமாக வெளிப்படுத்தும் திறன் மிக்கவராய் தாமரைச் செல்வி காணப்படுகின்றார். இதற்கு அம்மா, வன்னியாச்சி போன்ற கதைகளே உரத்த உதாரணமாகின்றன.

அறியாத வயதில் நினைவு தெரியத் தொடங்கிய நாட்களிலிருந்தே அம்மாவின் மனம் வதைப்படதொடங்கிவிட்டது. குடித்துவிட்டு அப்பு வந்து அம்மாவுக்கு அடிப்பதையும் உதைப்பதையும் பார்த்துப் பார்த்து வளர்ந்தவள் அவள். இருபது வயதில் அவளை கைபிடித்தவனும் பட்ட குடிக்காரன். அம்மாவின் மெலிந்த தேகம் எத்தனை அடி உதைகளைத் தாங்கியிருக்கிறது. அவன் இறந்தபோது நடந்தவைகளை தாமரைச் செல்வி இப்படி விபரிக்கிறார்:

“பத்து வருடங்களுக்கு முன் அவனுக்கு மரணம் நேடந்தபோது, அழவே தோன்றவில்லை. அழுகை வரவில்லை. அப்படா என்ற அறுதல்தான் மனம் எல்லாம் நிரம்பியிருந்தது... அவனைப் பாதையில் வைத்து சுடலைக்குத் தூக்கிக் கொண்டு போனபோது மெல்லிய சந்தோஷம் கூடஅலை அலையாய் பரவியதே...” இவ்வரிகளை (38ஆம் பக்க வரிகள் அனைத்தையும்) தொடர்ச்சியாய் பல முறை வாசித்தேன். உடைந்த மனதின் உயர்ப்பொளியாய் அவ்வரிகள்... இதுதான் பெண்ணிய மொழியா?

பெண்ணிய சிறுகதையாக குறிப்பிடப்படுகின்ற “சில நிமிட மௌனம்” என்ற சிறுகதையின் முடிவும்

இந்த வரிகளை ஒத்து அமைந்திருக்கிறது. “... குடி போதையில் கிணற்றடியில் நின்று அவளோடு சண்டை போட்டு அவளை காலால் உதைய எத்தனித்த போதே அவன் கிணற்றுக்குள் தடுமாறி விழுந்தான். அவன் தடுமாறி விழநேர்ந்த அந்தக் கணம் அவள் முயன்றிருந்தால் எட்டி அவன் கையைப் பிடித்து காப்பாற்றியிருக்கலாம் அல்லது கிணற்றுக்குள் விழுந்த உடனாவது சத்தம் போட்டு ஊரைக் கூட்டி அவனை தூக்கச் செய்திருக்கலாம். இதில் எதையும் செய்யாமல் மனம் இறுகிப்போக நின்று கொண்டிருந்த அந்த சில நிமிட நேர அமைதி பற்றி அவளால் எப்போதுமே யாருடனும் பேச முடியாது” (82). பெண்மையின் உள்ளுணர்வுகளை உயிரோட்டத்துடன் தாமரைச் செல்வி சொல்லியிருக்கிறார். இத்தகைய பெண்ணிய உள்ளுணர்வுகளை ஆண்களால் பிரக்ஞைபூர்வமாக சித்திரிக்க முடியாது. பெண்ணிய எழுத்தாளரான தாமரைச் செல்வி இதனை பிரக்ஞைபூர்வமாகவே எழுதியிருக்கிறார்.

“சில நிமிட மௌனம்” கதை நேர்காணல் அமைப்பில் புனையப்பட்டிருக்கிறது. குடித்துவிட்டு வந்து தன் மனைவியரை துன்புறுத்தும் ஆணவர்க்கத்தை எச்சரிக்கும் அல்லது உணர்வைக்கும் முறைமையில் இக்கதையை தாமரைச் செல்வி ஆக்கியிருக்கிறார். பெண்ணியம் சார்ந்த கதையாக இதனை கொள்ளமுடியுமெனினும் இக்கதை இன்னும் செழுமையாக்கப் பட்டிருக்க வேண்டும்.

போரின் விளைவு சாவு மட்டுமல்ல; போரின் மிகப் பெரிய பாதிப்பு - உள்நாட்டு இடப்பெயர்வுகள். “இடப்பெயர்வு என்பது மனித சமூகத்தில் ஏற்படுத்தும் பாதிப்பு விபரித்துச் சொல்ல முடியாத ஒரு நீண்ட துயரப்படலம்” என்கிறார் தீபச்செல்வன். மக்களின் வாழ்விடங்கள் மீதான தொடர்ந்த விமான தாக்குதல்கள், எறிகணை வீச்சுகள், இவற்றின் காரணமாக கையில் பச்சிளம் குழந்தைகளுடன் வெயில், மழை பாராது உயிருக்கு அஞ்சி ஊர் விட்டு ஊர் ஓடும் கொடுமை அது. ஒரு முறை அல்ல, இரு முறை அல்ல, பல முறை தங்கள் இருப்பிடங்களை மாற்றிக் கொண்டேயிருக்க வேண்டிய கட்டாயம். இதனால் ஏற்படும் சமூக, பொருளாதார, உளவியல் சிக்கல்கள், பாதுகாப்பின்மை என, அம்மக்கள் அன்றாடம் படும் வேதனைகள் கற்பனைக்கு எட்டாதவை. என்றாவது ஒரு நாள் நமக்கு விடிவு வரும். நமது ஊர்களுக்குத் திரும்பி இயல்பாக வாழலாம் என்ற ஒற்றை நம்பிக்கையோடு, வன்னி மக்கள் ஓடிக்கொண்டே இருந்தார்கள். அந்த ஓட்டத்தை தன்னுடைய சிறுகதைகளில் தாமரைச் செல்வி மிகத்தகுநுபமாக சித்திரித்திருக்கிறார். கிளிநொச்சி போர் காலத்தில் “உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு இடம்பெயர்ந்து... இடம்பெயர்ந்து ஓடிய மக்கள் திரளில் தாமரைச் செல்வியின் குடும்பமும் இணைந்திருந்தது”; என்று முருகபூபதி பதிவு செய்திருக்கிறார். எனவேதான் அவரது பல சிறுகதைகளில் இடப்பெயர்வின் அலைதலும் உலைதலும் உயிரோட்டத்துடனும் உணர்வோட்டத்துடனும் உள்வாங்கப்பட்டுள்ளன. “சுவர்” என்ற சிறுகதையில் இதனை துல்லியமாக காணலாம்.

“கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை பார்வையைச் செலுத்திய மனோன்மணிக்கு நெஞ்சுக்குள் “திக்க” கென்றது. என்னமாய் இருந்த பிரதேசம். இப்போது ஆள்

அரவமின்றி வெறிச்சோடிக்கிடந்தது. பளிச்சென்று பசுமையாய்க் கிடந்த நிலம். எல்லாம் காய்ந்து பற்றைகளும் முட்செடிகளும் காய்ந்து பிடத்துக்கிடந்தது. தொண்ணூறு யூன் சண்டைக்குப் பிறகு இங்கு இருக்க முடியாமல் வீடு வாசலை விட்டுப்போன பிறகு இன்றுதான் அவள் இங்கு வந்திருக்கிறாள். இந்த மூன்றரை வருஷங்களாக எத்தனையோ இடங்களில் இருந்தாகிவிட்டது. திருவையாறு தோட்டப்பக்கத்தில் ஒரு வருஷம். கனகபுரத்தில் ஆறு மாதம்... குஞ்சுப் பரந்தனில் ஒரு வருஷம் என்று அலைந்து திரிந்து கடைசியாக ஐந்தாம் வாய்க்கால் ஓவசியர் சந்தியில் இப்போது ஒரு வருஷமாக இருக்கிறார்கள்” (9).

இப்படி அலைந்து உலைந்த பிறகு மீண்டும் சொந்த இடத்துக்கு வந்து, மனோன்மணி தன்னிடமிருந்த ஒரே ஒரு நகையான ஒன்றரைப்பவுண் சங்கிலியை கணவனிடம் கொடுத்து விற்று, ஒரு மண் வீட்டை கட்டிக்கொண்டிருக்கையில், “ஆணையிறவு காம்பிலயிருந்து அவங்கள் அடிச்ச ஷெல் வீட்டுக்கு மேல விழுந்திட்டுது”. “வீடு இடிஞ்ச போயிட்டுது.... என்ற கை போயிட்டுது எண்டு நினைச்ச அமுறாய் மணி. ஆனா நான் உயிரோடதானே இருக்கிறன். அது எவ்வளவு பெரிய விஷயம்” (15). தாமரைச் செல்வியின் பெரும்பாலான சிறுகதைகளின் முடிவுகள் இப்படித்தான் அமைந்திருக்கின்றன. போரின் அடிகள் இதுவாக இருக்க தாமரைச் செல்வி என் செய்வார்? யதார்த்தத்தின் வெளிப்பாடுகள் தானே அவர் கதைகள்.

“காணிக்கை” சிறுகதை மருத நிலத்தையும் விவசாய குடும்பமொன்றின் (கோபாலன் + மனோன்மணி-தேவன்) வாழ்க்கையையும் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. அந்த விவசாய குடும்பத்தாரின் வீட்டில் இடம்பெயர்ந்து வந்த ஒரு குடும்பமும் (சிவரூபன்+ ரேவதி -, கதன்) குடியிருக்கிறது.

“இப்ப இளனி நல்ல விலைதானே. இளனியும் தட்டுப்பாடு குடுக்கலாமே?” - சிவரூபன்

“இல்லையண்ணை அது முதல் போட்ட குலை. கோயிலுக்கு நேர்ந்து இருக்கு. அதால ஒருத்தருக்கும் குடுக்க ஏலாது”. - கோபாலன்

“இதுகள் இன்னமும் எந்தக் காலத்தில் இருக்குதுகள் எண்டு விளங்கேலை.” - ரேவதி

கதையிடையில் இவ்வாறு அமைந்த உரையாடல், முடிவில் பின்வருமாறு எதிரொலிக்கிறது:

“டொக்டர் கதனுக்கு நிறைய செவ்விளனி குடுக்கச் சொன்னவர். வரேக்க ரவுணிலை செவ்விளனி கிடைக்கேலை. அதுதான் திருவையாறுப் பக்கம் பாப்பம் எண்டு போறன்.” - சிவரூபன்

“நீங்கள் ஓரிடமும் அலைய வேண்டாம் அண்ணை. இந்த முத்தத்து இளனிக்குலையை வெட்டித்தாறன்.” - கோபாலன்

“அது நேர்த்திக்கு...” - சிவரூபன்

“பரவாயில்லை அண்ணை. மனோன்மணி அந்தக் கத்தியைத்தா.” - கோபாலன்

இதுவே கதைக்கருவினதும் தலைப்பினதும் சாரம். இந்த “சாரத்தில்” உட்பொதிந்திருப்பது கிராமிய விவசாய குடும்பமொன்றின் இரக்க சுபாமும் மனித நேயமும். கோயில் நேர்த்தியை விட, மனிதநேய தேவைக்கே முதலிடம் என்கிறது “காணிக்கை” கதை.

“பார்வை”யின் பிம்பங்களை துலக்கிக் காட்டுவதாய் அமைந்திருக்கிறது “பார்வை” சிறுகதை. மையப்பாத்திரமே கதைசொல்லி. தன் மனைவியின் செயற்பாடுகளையும் நண்பனின் மனைவியின் செயற்பாடுகளையும் ஒப்பாய்வு செய்துக்கொண்டிருக்கும் இக்கதையின் மையப்பாத்திரமான அவன், நண்பனின் மனைவி போல தன் மனைவி இல்லையே என்ற ஏக்க உணர்வோடு காலத்தைக் கடத்துகிறான். ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் நண்பனின் மனைவியின் கோரமுகத்தையும் தன் மனைவியின் இயல்பான நன்முகத்தையும் தரிசித்து தன் பார்வையின் அறியாமையை உணர்கின்றான். போரின் கொடூரங்களை மிக லாவகமாக இக்கதைக்குள் சித்திரித்துக்காட்டும் நுட்பம் தனித்துவமானது.

“விழிப்பு” சிறுகதை கடித பாணியில் எழுதப் பட்டிருக்கிறது. நான்கு கடிதங்கள். ஒவ்வொரு கடித்திற்கு பின்பும் ஜேர்மனியில் இருக்கும் மகனுக்கு பெற்றோட மணமகளைத்தேடும் படலம் காட்டப்படுகின்றது. இதனை வாசிக்க சுவையாக இருக்கிறது. யுத்த நிலவரங்கள், அடாவடித்தனங்கள், அழிவுகள், இடப்பெயர்வுகள், புலப்பெயர்வுகள், ஊரின் விவகாரங்கள் அனைத்தையும், ஜேர்மனியில் இருக்கும் நந்தகுமாரும் யாழ்ப்பாணத்திலிருக்கும் குணாவும் கடித மூலமாக

“எவ்வளவுதான் யுத்த நெருக்கடிகள் இடப்பெயர்வுகள் என்பன வன்னி மக்களின் வாழ்வைச் சிதறடித்தாலும் யுத்தத்திற்கு முன்னர் கொண்டிருந்த அதே மனப்பான்மையையே தொடர்ந்தும் கொண்டிருப்பதை தாமரைச்செல்வியின் கதைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.”
- தோழர் வேலு -

பேசிக்கொள்கின்றனர். நந்தகுமார் நாடு திரும்புகையில் பெற்றோர் அவனுக்கு பணக்கார வீட்டில் பெண் பார்த்தாயிற்று. “அன்று அவன் வந்தபோது ஊரின் தொடக்கத்தில் இருந்த மதில் சுவரில் குணாவின் படத்துடன் பெரிய போஸ்டர் ஒட்டப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்தான். ஆறாம் மாத நினைவஞ்சலி. அவன் கண்களில் நீர் படந்தது; (26). நந்தகுமார் நண்பன் குணாவின் தங்கையை மணந்ததாக கதை முடிகிறது.

போரின் கொடூரங்கள் அத்தனையையும் ஆவணமாக்கியிருக்கின்ற கதை “முகமற்றவர்கள்”. விவசாய குடும்பமொன்று போரின் கோரப்பிடயில் சின்னாபின்னமாகி அழிவதையும் அழுவதையும் யதார்த்த பூர்வமாக மனதை நெகிழவைக்கும் மொழியில் தாமரைச் செல்வி எழுதியிருக்கிறார். அக்கராயன் வைத்தியசாலை சுடர் சிறப்பு மலரில் 2002 ஆம் ஆண்டு தாமரைச் செல்வி எழுதிய கதையே “இன்னொரு பக்கம்”. போர்க்கால வைத்தியசாலை சூழல் இக்கதையில் துலாம்பரமாக வெளிக்கொணரப்பட்டுள்ளது. இறுதிக் கதையான “தூரத்து மேகங்கள்” போரின் பாதிப்பில் அல்லறும் மக்களை சுனாமி எவ்வாறு அழித்தொழித்து என்பதை அழியா ஓவியமாக்கியிருக்கிறது. சுனாமியால் அனாதையாக்கப்பட்ட பதினொரு வயது சிறுவனுக்கு உதவிக்கரம் நீட்டுகிறாள் கனடாவில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் ஈழத்துப்பெண். தாமரைச் செல்வியின் சொற்

களில் சொன்னால், “இந்து அன்றி எண்டு. அவ கனடாவில் இருக்கிறா. அவதான் இதெல்லாம் வாங்கித் தந்திருக்கிறா. நல்லாப் படிச்சால் பிள்ளைக்கு தொடர்ந்தும் படிக்கிறதுக்கு காசு அனுப்புவா...” (93).

தாமரைச்செல்வியின் சிறுகதைக்குரிய பாத்திரங்கள் உண்மை உலகிலிருந்து வந்தவர்கள். தான் வாழ்ந்த நிலத்தின் உயிர் மூச்சை சுவாசித்தவர்கள். தன்னுடன் வாழ்ந்த மக்களையும் அவர்களது இருப்பையும் முன்னிறுத்தியிருக்கிறார். “சிறுகதையில் பாத்திரங்கள் வளர்க்கப்படுவதில்லை, வார்க்கப்படுகின்றன. அதாவது வார்த்தை பாத்திரங்களின் இயக்க நிலையில் தோன்றும் ஓர் உண்மை தான் சிறுகதையின் கருவாக அமையும்” என்ற பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி அவர்களின் (தமிழ்ச் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்) கருத்துக்கு ஏற்ப, தாமரைச் செல்வி யதார்த்த பிரக்ஞையுடன் சிறுகதைக்குரிய அணுகுமுறையில் பாத்திரங்களைப் படைத்து கதைக்கருவை தத்துவ ரூபமாக பின்னியுள்ளார் என்பதை “வன்னியாச்சி” தொகுப்பு துல்லியமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளது. நேர்காணல் (“ஊடறு” இணையம் - 2015) ஒன்றில் தாமரைச் செல்வி முன்வைத்த கருத்து தொன்று இங்கு நோக்கத் தக்கது: “நான் வாழ்ந்த சமூகச் சூழலில் நான் காண நேர்ந்த... என்னால் உணர் முடிந்த எம் நாட்டின் ஏழை மக்களின் பிரச்சினைகளே எனது படைப்புகளில் கருக்களாகின்றன. கடந்த போர்காலச் சூழலுக்கு முகம் கொடுத்து வாழ்ந்த மக்களின் பல்வேறு உணர்வுகளையும் அவலங்களையும் எனது எழுத்துக்கள் சித்திரிக்கின்றன. எமது மண்ணில் நடந்த உண்மை நிகழ்வுகளின் தொகுப்பாகவும் கருதலாம். எமது மண்ணின் நிகழ்வுகளை ஆவணப்படுத்துவது காலத்தின் தேவையாகும். அப்போது தான் மக்களின் உண்மையான பிரச்சினைகளையும் பல வருடங்கள் பல நெருக்கடிகளுக்கு முகம்கொடுத்து வாழ்ந்த மக்களின் உணர்வுகளையும் மற்றைய மக்களும் நாளைய சந்ததியினரும் அறிந்து கொள்ள முடியும். சொந்த மண்ணிலேயே இருப்பிடம் இழந்து அகதியாகி கண்டுகளின் அதிர்வும் கந்தக நெடியும் ஒருபுறம் துரத்த உயிருக்கு உத்தரவாமற்ற நிலையில் பதுங்குபுகழிகள் பக்கத்துணையுடன் வாழ்ந்த மக்களின் நடுவில் ஒருத்தியாக வாழ்ந்துக்கொண்டே தான் இப்படைப்புக்களை எழுதி தொகுப்பாக்க முனைந்தேன்.”

சித்திரிப்பு மொழி வழியாக யுத்த சூழலில் மனிதர்கள் பட்ட பெரும்பாடுகளை அவர் ஆவணப்படுத்தியிருக்கிறார். தாமரைச்செல்வியின் மொழி அலங்காரங்கள் அற்றது; அப்பட்டமானது. மிக எளிமையானது. கதைகளைத் திருத்தமான உண்மை சம்பவங்களைக் கொண்டு உருவாக்குகின்றார். கதைகள் பெரும்பாலும் வன்னி பிரதேசத்தைக் களமாகக் கொண்டவை. பெரும்பாலான படைப்புகள் போதுமான உரையாடல்களால் ஆகியிருக்கின்றன. மொழியி

யல் பேச்சு மொழியை உயிருள்ள மொழி என்கிறது. வன்னிப் பிரதேச உயிருள்ள பேச்சுமொழியை அவர் தன் கதைகளில் உயிர்ப்பாக கையாண்டுள்ளார். அவரது விபரிப்பு மொழியில் வாசகனை மிரட்டும் சொற்பிரயோகங்கள் இல்லை.

பிரெஞ்சு புரட்சிக்குப்பின், பிரான்சை மையமாகக் கொண்டு உருவான இயக்கமே யதார்த்தவாதம் (Realism). அதுவரை, கலை வெளிப்பாடு என்பது, வாழ்க்கை எப்படி இருக்கவேண்டும் என்ற கற்பனையும் இலட்சியவாதத்தையும் முன்வைத்ததென்றால், யதார்த்தவாதம் வாழ்வின் யதார்த்தங்களை உள்ளது உள்ளபடியே கலையில் காட்ட முனைந்தது. கற்பனா வாதத்தின் கூறுகளான மிகைப்படுத்தப்பட்ட உணர்வு நிலைகள், நாடகீயத்தருணங்கள், மிகை அலங்காரங்கள், அகவயமான பார்வை போன்றவற்றை மறுத்தது. சாமானியனின் வாழ்வு என்பது, பெரும்நிகழ்களால், அதிர்வைக்கும் திருப்பங்களால், தொடர் அவலங்களாலும் ஆனது அல்ல, எனவே படைப்பும் அந்தக் கூறுகளைக் கொண்டிருக்கவேண்டியதில்லை என்பதே யதார்த்தவாத எழுத்தின் சாராம்சம். இந்த சாராம்சமே தாமரைச் செல்வியின் கதைகளுக்கு மையமாகின்றன. யதார்த்தத்தை அவர் ஒரு கோட்பாடாக அல்ல, இயல்பாகவே ஆக்கிவிடுவதுதான் அவரது கதைகளின் அரிய குணாம்சமாகும். தாரைச் செல்வியின் கதைகளில் பெண்ணிய கருத்தியல்கள் பிரக்ஞைப்பூர்வமாக துளிர்க்கின்றன. அதற்காக அவர் அதனை தூக்கிப்பிடித்து கொண்டாடுவதில்லை. இப்படித்தான் யதார்த்தவாதமும் எவ்வித ஒப்பனையுமின்றி அவரின் கதைகளில் துலங்குகின்றன. “என்னுடைய கதைகள் அன்று தொட்டு அதே யாதார்த்தவாதப் பண்போடுதான் இருப்பதை ஒத்துக் கொள்கிறேன். என்னால் இந்த விதமாகத்தான் எழுத முடிகிறது. அதுவே எனக்குப்பிடித்தமானதும்” என்கிறார் தாமரைச்செல்வி. “இனி வரும் நாட்களிலும் அவர் யதார்த்தவாதத்தில் இன்னும் செழுமையான கதைகளை எழுதக்கூடும் என்றே” கருணாகரணைப் போல நானும் நம்புகின்றேன்.

வேள்வித் தீ கடந்து போன வாழ்வியலின் தகிப்புத்தணியாத பதிவு

■ கே. எம். செல்வதாஸ்

இலக்கியங்கள் காலத்தின் உற்பத்திகளாகக் காணப்படுகின்ற அதேவேளை குறித்த காலத்தினைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்து அக்கால வாழ்வியல்ப் போக்குகளையும் வரலாறுகளையும் பதிவு செய்வனவாகக் காணப்படுகின்றன. காலத்தில் நடந்தவற்றை இவ் இலக்கியப் பிரதிகளின் வாயிலாக எதிர்கால சந்ததிகள் அறிந்துகொள்ள வாய்ப்பாகின்றது. இத்தகைய பின்னணியில் ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில் 1973 முதல் சிறுகதைகளையும் நாவல்களையும் எழுதிவருகின்ற தாமரைச்செல்வியின் ஆரம்பகால எழுத்துக்கள் தொழிலாளர்களின் அன்றாட வாழ்வியல்ப் பிரச்சினைகளை மையமாகக் கொண்டனவாகவே அமையப் பெற்றிருந்தன. காலவோட்டத்தில் நாட்டு நிலைமைகளின் மாற்றங்களால் அவரது எழுத்துக்களின் பாடு பொருள்களும் மாற்றம் கண்டன. குறிப்பாக போர்க்கால வாழ்வியலையும் அவ்வாழ்வில் மக்கள்பட்ட

இன்னல்களையும் தனது எழுத்துக்களின் வாயிலாக உலகுக்கு உரத்துச் சொன்ன ஆளுமையாக காணப்படுகின்றார். இத்தகு போர்க்கால வாழ்வியலை அதன் தகிப்புத் தணியாது பதிவு செய்த பிரதியாக வேள்வித்தீ எனும் குறுநாவல் காணப்படுகின்றது.

பாத்திர உருவாக்கங்களும் கதைப் பின்னல்களும் தமிழர்தம் வாழ்வு சங்ககால தொடக்கம் சமகாலம் வரைக்கும் பல்வகைப் போராட்டப் பின்னணியிலேயே அமையப் பெற்றிருக்கின்றது. அத்தகு போரியல் வாழ்விற்கு தம்மையே அர்ப்பணம் செய்தவர்கள் பலர். ஒவ்வொருவரும் தம் இயலுமைக்குள் நின்று கொண்டு தமது பங்களிப்புக்களை வழங்கியிருக்கின்றார்கள். அத்தகைய பின்னணியில் வைத்து நோக்கத்தக்கவனாக நாவலின் பிரதான பாத்திரமாக விளங்கும் மனோ காணப்படுகின்றான். மனோவின் நினைவுகளால் ஜீவா கதையில் அறிமுகமாகின்றான்.

தெளிந்த அறிவோடு கொள்கைப் பற்றும் மண்மீதான பிடிப்புமுடைய அவன், தன் வீடு போல பிறந்த மண்ணையும் மக்களையும் நேசித்தான். அநீதிகண்டு பொறுத்துக்கொள்ள முடியாது, சராசரி மனிதர்களிலிருந்து வேறுபட்டு இலட்சியப்பணிக்காக ஜீவா தன்னையே தியாகம் செய்கின்றான். தன்னை நேசிக்கின்ற தன்னால் நேசிக்கப்படுகின்ற பெண்ணின் நலனைக் காட்டிலும் மண்ணின் நலனும் மேலானது எனக் கொண்டு தன் உணர்வுகளை அடக்கி உரிமைக்காக போராடப் புறப்பட்ட அவனது அகவயப் போராட்டங்களையும் நாவலில் தாமரைச்செல்வி அவர்கள் அழுத்தமாகப் பதிவு செய்துள்ளார்.

போரியல் வாழ்வில் தன்னை முழுமையாக அர்ப்பணித்தாலும் தன்னை நேசித்தவளுக்காகவேனும் தான் உயிர்வாழ வேண்டும் என வேண்டிக் கொள்ளும் உன்னதமான மனிதனாக ஜீவா படைக்கப்பட்டுள்ளான்.

“கொஞ்சம் பொறு மனோ இன்னும் காலம் இருக்கு. ஒவ்வொரு தடவையும் எதிரியோட சண்டை பிடிக்கிற போதும் எனக்காக ஒருத்தி காத்திருக்கிறாள், நான் அவளுக்காக உயிரோட மீளவேணும் என்கிற உணர்வு ஒவ்வொரு விநாடியும் என் மனதில இருக்கும் அதனால் எத்தனை வெறியோட போராடினாலும் ஒரு கவன உணர்வு இருக்கும்”

எனும் விபரிப்புக்கள் வலுச்சேர்த்து நிற்கின்றன. இங்கு ஜீவாவின் ஆத்மார்த்தமான உணர்வுகளைக் கண்டுகொள்ள முடிகின்றது.

இத்தகைய உன்னதமான மனம் படைத்த ஜீவாவின் எதிர்பாராத இழப்புக்குப் பின்னர் அவன் நினைவுகளோடு வாழத்தலைப்பட்ட மனோவின் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களை உணர்வு கலந்த மொழியில் தாமரைச்செல்வி அவர்கள் படைத்திருப்பது கவனத்துக்குரியது.

கடந்துபோன காலத்தில் அவனுக்கும் தனக்கும் - தனது குடும்ப அங்கத்தவர்களுக்கும் இடையிலான ஊடாட்டங்களை மனோவின் நினைவலைகள் பதிவு செய்து நிற்கின்றன.

“பேசிப் பேசியே அடியோடு அப்பாவை மாற்றியது அவன் தான். அவனது நேரடியான பேச்சும் தெளிந்த அறிவும் அப்பாவுக்கு அவன்மீதுபெருமதிப்புக்கொள்ளவைத்துவிட்டது. எதையுமே அவன் நேரடியாய்ப் பேசுவான்...”

இத்தகைய கதையோட்டத்தில் ஜீவாவின் இழப்புக்குப் பின்னதாக மனோவின் உணர்வுகளைப் புரிந்து கொண்டு அவளுக்கு ஆதரவுக்கரம் நீட்டும் புரிதல் மிகு பாத்திரமாகவும் மனிதத்துவத்தைப் போற்றும் மனிதனாகவும் எல்லோரையும் அரவணைத்துச் செல்லும் இயல்புக்குச் சொந்தக்கரராகவும் தந்தை கதையில் படைக்கப்பட்டுள்ளார். இந்நிலையில் தனது மகளும் பிறரைப் போல வாழ வேண்டும் என ஆசை கொள்ளும் தாய், கடந்த கால வாழ்விலிருந்து மகள் மீண்டுவர வேண்டும் என ஆசை கொள்ளும் சராசரித் தாயாகி கதையில் உலாவருகின்றார்.

“இப்பிடி அழுது கொண்டே இருந்ததால் எப்பிடி... அவன் தான் போயிட்டான். நீ வாழ வேண்டாமே செத்தவனோட எல்லாரும் செத்துப் போக ஏலுமே... அவனை மறந்திட்டு மனதைத் தேற்றிக்கொள்ஊடி. உன்னைப் பார்க்க என்ரவயிறு பத்தி எரியுது”

கண்களில் கொஞ்சம் கண்ணீரோடு அம்மா தழுதழுத்தாள்.

ஒரு விதத்தில் அம்மாவும் பாவம் அவளும் தனக்கு எதிரி அல்ல. தனக்கு அறியாயம் செய்யும் மனதுள்ளவளும் இல்லை என்பது மனோவுக்குத் தெரியும். அவளது இயல்பு அது. மகளின் வாழ்வு இப்படியாகியதே என்ற தவிப்பு...

யதார்த்தமாய் யோசித்தால் சராசரி தாய் மனம்... அந்தச் சராசரி மனத்தில் சிலவேளைகளில் வார்த்தைகள் கருமையாய் வரும், அவ்வளவு தான் அவளுக்கு இப்போது அம்மா மீது கோபமே வரவில்லை...”

என்றும் விபரிப்புக்கள் சான்று பகருகின்றன. இத்தகைய பாத்திரங்களோடு உதிரிகளாக ஏனைய பாத்திரங்களும் கதையிலே அமையப் பெற்று கதையோட்டத்திற்கு வலுச்சேர்த்து நிற்கின்றன.

மொழிக்கையாளுகையும் உத்திகளும்

ஒரு படைப்பின் வெற்றி அதனது மொழிக்கையாளுகையிலேயே தங்கியுள்ளது. படைப்பாளி தன் எண்ணத்தில் தோன்றிய கருத்தியல்களை மொழியின் வாயிலாக வாசகனிடத்துக் கொண்டு சேர்க்கின்றான் வேள்வித் தீ ஓர் உணர்வு கலந்த பிரதி. அத்தகு பிரதிக்கு ஏற்றாற் போன்ற மொழிக் கையாளுகையினை தாமரைச் செல்வி கையாண்டிருக்கின்றார்.

குறிப்பாக அன்றாட நடப்பியல் வாழ்வில் பயன்படுத்தப்படும் சொல்லாடல்கள் மொழி நடைக்கு வலுச்சேர்த்திருக்கின்றன.

“பெடியன், எழும்பிட்டியா, எண்டு, இண்டைக்கு, உதில, செய்யிற, இப்ப, கேட்கினம்...”

போன்ற சொல்லாடல்கள் சான்றாகின்றன. கருவிற்கும் - கதைக்களத்திற்கும் - பாத்திரங்களுக்கும் ஏற்றாற் போன்ற மொழிப் பிரயோகங்களை கையாண்டுள்ளார். அத்தோடு கருத்தோட்டத்திற்கு தேவையான சொற்களையும் சொற்றொடர்களையும் அவற்றின் அமைப்பில் மாற்றங்களைச் செய்யாது உள்ளதை உள்ளவாறே கையாண்டிருப்பது நோக்கத்

தக்கது.

“அந்தப் பெடியனில் இந்தப் பிள்ளை உயிரையே வைச்சிருந்தது. இனி என்ன செய்யப்போகுதோ. பாவம்...”

“யாருடைய வார்த்தைகளையும் கவனிக்க வில்லை மனோ. யந்திர உணர்வோடு இறுகிப் போனாள்...”

“அவள் தலையை இரண்டு கைகளாலும் தாங்கிக் கொண்டாள். நெஞ்சுக்குள் வலித்தது. தொண்டைக்குள் துயர் பந்தாக வந்து அடைத்தது...”

எனும் அடிகள் சான்றாகின்றன.

நிறைவுரை

கடந்து போன காலமொன்றில் வாழ்ந்த மனிதர்களின் வாழ்வியல் போராட்டங்களை கொதி நிலை குன்றாது உணர்வு பூர்வமாக சித்திரித்துக் காட்டும் காலப் பிரதியாக தாமரைச் செல்வியின் “வேள்வித் தீ குறுநாவல் அமையப்பெற்றிருக்கின்றது.

ஒருகாலகட்ட வன்னி மண்ணின் வாழ்வியல் பேசும் தாமரைச்செல்வியின் விண்ணில் அல்ல விடிவெள்ளி நாவல் ஒரு வாசகநிலை நோக்கு

■ புலோலியூர் வேல் நந்தகுமார்

ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியத்தில் தடம் பதித்த பெண்படைப்பாளிகளை ஒருவராய் தலைமுறைகள் தந்த வன்னியாச்சி தாமரைச்செல்வி அவர்கள். தாமரைச்செல்வி என்பது புனைவிலக்கியத் துக்காக அவர் புனைந்து கொண்ட பெயர். களங்களும் தளங்களும் மாறி இன்றும் உயிர்வாசமாய் படைப் பிலக்கிய நேசத்துடன் பல படைப்புக்களை தந்து கொண்டிருப்பவர் இவர். தற்போது அவுஸ்ரேலியாவில் இவர் வசித்தாலும் இவரது கதைகளின் நிலைக்களம் வன்னி மண் தான் அதிலும் குறிப்பாக போர்க்கால வாழ்வியலை வன்னி மண்ணின் வாழ்வியலோடு கலந்து அழகியலோடும் யதார்த்தத்துடன் இவர் தந்த படைப்புக்களே அதிகம் எனலாம். அவை ரத்தமும்

சதையுமாக வாசகராகிய எம்மையும் அந்தந்த காலங் களுக்கும் களங்களுக்கும் அழைத்துச் சென்று அந்தந்த பாத்திரங்களோடு ஒன்றித்து வாழ வைத்து விடுகின்றன. இவ்வகையில் பச்சை வயல் கனவு, வீதியெங்கும் தோரணங்கள் போன்ற இவரது படைப்பு வரிசையில் ஒன்றாக அமைவதே விண்ணில் அல்ல விடிவெள்ளி என்ற நாவலாகும். இது மீரா பதிப்பகத்தின் 21 ஆவது வெளியீடாக அமைந்துள்ளது. இந்நாவலில் அட்டைப் படமே இது பேசப்போகும் போர்க்கால கதைக்கு கட்டியம் கூறுவதாய் அமைந்துள்ளது. இந்த மண்ணில் விதையாகி மனங்களில் விருட்சங்களாகி மலர்ந்து நிற்கும் மண்ணின் மைந்தர்களுக்கு இந்நூலும் சமர்ப்பிக்கப் பட்டுள்ளது. இந்நாவல் 1992 ஆடி மாதம் முதற்பதிப்பாக வெளிவந்துள்ளது. இந்திய ராணுவ அடக்கு முறைக்குள் வாழ்ந்த கிளிநொச்சி உருத்திரபுர கிராமியமே இங்கு களமாக விரிகிறது. போரும் காதலும் சார்ந்த மனித உணர்வுகள் வயலோர வாழ்வியற் பின்னணியில் வைத்து கூறப்படுகின்றன.

யுத்தத்தால் எரிந்து அழிந்துபோன தனது படைப்புக்கள் பற்றிய குறிப்பிடும் தாமரைச் செல்வி அவர்கள் இந்நாவலின் கையெழுத்துப் பிரதியையும் அதனுள் தொலைத்து பின் பக்க வரையறைகளோடு எழுதிய வரலாற்றையும் குறிப்பிட்டு மீரா பதிப்பகத்துக்கு நன்றி தெரிவித்துள்ளார். யுத்தகால நெருக்கடி சூழலில் வெளிவந்த படைப்பு என்பதை இதன் தாள்களே நிரூபிக்கின்றன. “காலையில் இருந்து மெல்லிதாய் தூறிக் கொண்டிருந்த மழை இப்போது துப்பரவாய் நின்று போயிருந்தது வானத்தில் கருமேகம் கலைந்து போக லேசாக வெயில் எட்டிப்பார்த்தது...” என்ற இயற்கை வர்ணனையுடன் வானம் பார்த்த பூமியாய் வாழும் ஏழை விவசாய மக்களின் வாழ்வியல் கோலத்துடன் இந்நாவல் தொடங்குகிறது. கிளிநொச்சி நகருக்கு விதை நெல் வாங்கப்போன முருகேசர் நேரம் சென்றும் வராமையால் அங்கு ஏதாவது இராணுவ பிரச்சினைகளோ என ஏங்கி நிற்கும் ரேவதி உள்ளிட்ட அவரது பிள்ளைகளின் ஏக்கம்

நேரம் பிந்தி முருகேசர் வந்து சொல்லும் செய்திகள் என ஒரு போர்க்கால வாழ்வியலோடு நாவல் நகர்கிறது. கிளிநொச்சிக்கு வந்து குடியேறியவர்களின் சித்திரிப்பு வயல் வாழ்வு, அதற்குள்ளும் இருக்கும் முதலாளி ஏழை என்ற பாகுபாடுகள் என பல விடயங்கள் இங்கு பேசப்படுகின்றன.

அவ்வகையில் கிளிநொச்சிக்கு காணி அதிகாரியாக வந்த கொக்குவிலைச் சேர்ந்த செந்தில்நாதன் எப்படி தன் பதவியை வைத்துக் கொண்டு காணிகளைப் பிடித்து அதில் சிலவற்றை வேலுப்பிள்ளையின் பேரில் எழுதியதும் அத்தகைய காணித் துண்டுகளில் ஒன்றை வாங்கி அதற்கும் வயலுக்கும் குத்தகை கொடுத்து வாழும் முருகேசர் குடும்பத்தின் ஏழ்மை நிலையும் ஏழைகளாக இருந்தாலும் அவரது மகளாகிய ரேவதி உட்பட எல்லோரும் பண்புள்ளவர்களாக, புத்த வாசிப்பாளர்களாக இருக்கும் நிலையும் செந்தில்நாதனின் மகளாகிய சூரியா தேசநிலை கருதி தனக்குக் கிடைத்த பல்கலைக்கழக வாய்ப்பையும் உதறித் தள்ளிவிட்டு போராட்டத்தில் இணைந்து கொள்ளும் நிலையும் இந்திய ராணுவ காலத்தில் போராளிகள் மறைந்து வாழும் நிலையும், சண்முகம் அண்ணையின் வயற்காணியை பார்க்கவரும் அவரது மகளாகிய ஜெகன் என்ற பாத்திரமும் சூரியா முருகேசர் குடும்பத்துடன் நட்பாக பழகுவதும் ஜெகனை படிக்கும் காலத்தில் இருந்தே நண்பனாய் அறிந்திருந்த நிலையும் சூரியா படிக்கும் காலத்தில் வினோதினி என்ற பெண்ணை காதலித்ததும் தேச விடுதலைக்காக காதலை தியாகம் செய்யும் நிலையும் காதலைத் தியாகம் செய்வதும் எனப் பலவாறாக இக்கதைப் போக்கு நகர்ந்து இறுதியில் ஜெகன் ரேவதியை விரும்புவது போன்றும், சூரியாதன் காணியை எழுதிக் குடுப்பதும் சூரியாவின் வீரமரணச் செய்தியுடனும் இந்நாவல் நூற்றுப்பதினான்கு பக்கங்களில் முற்றுப் பெறுகிறது.

இந் நாவல் வழி தாரைச் செல்வியின் படைப்பு மொழியின் சிறப்பு, களவிபரிப்பு, பாத்திர வார்ப்பு முறைகள், கதையை காதல், வீரம், ஏழ்மை, சுரண்டல் என பல தளங்கள் வழி நகர்த்திச் செல்லும் தன்மை, தமிழ்தேசிய உணர்வு என பலவற்றை இனங்காண முடிகிறது. நாவலை படிக்கத் தொடங்கினால் அதனை மீள வைக்க முடியாத அளவிற்கு கதைப்போக்கானது பல திருப்பங்களுடன் பின்னப்பட்டுள்ளது. வன்னிப் பிரதேசத்தின் காணி உரிமை என்ற பின்னணியில் ஒரு காணியையே ஏழைகளுக்காக விட்டுக் கொடுக்க முடியாத முதலாளித்துவத்தின் போலி முகத்திரையும் தனக்கென எழுதப்பட்ட காணியை ஏழை மக்களுக்காய் மாற்றி எழுதிக் கொடுத்து விட்டு தேசவிடுதலைக்காய் உயிரையே தருகின்ற அதே குடும்பத்தில் பிறந்த ஒரு இளைஞனின் மனநிலையையும் இந் நாவல் வழி தாமரைச்செல்வி அவர்கள் சிறப்பாக சித்திரித்துக் காட்டியுள்ளார். சில இடங்களில் இந் நாவல் பாற்கஞ்சி என்ற சிறுகதையை நினைவூட்டுகிறது. பாத்திரப் படைப்புக்கள் மனதை விட்டகலாது எம்முடனே

வாழ்கின்றன. இராணுவ நெருக்கடி, போராட்டவாழ்வு, வாழ்வே போராட்டமாகிவிட்டநிலை, காலநிலையை நம்பி வாழும் வயலோர வாழ்வு இதற்குள் நடக்கும். குத்தகை வர்த்தகம், வர்க்கம் சுரண்டல், வாசிப்புப் பண்பாடு இவற்றுக்கு இடையே இழையோடும் நளிமமான காதல், விடுதலைக்காக புறப்பட்ட பயணம் என பலவற்றை கலந்து சொல்லி விண்ணில் மட்டுமல்ல விடிவெள்ளி விடியாமல் தொடரும் எங்கள் வாழ்வில் அது எங்கள் மண்ணிலும் வேண்டும் என்பதை அழகியலும் கலந்து சொல்லியுள்ள தாமரைச்செல்வியின் நாவல் ஒரு கால கட்ட தரிசனமாய் வன்னியில் அவர் நேரே கண்ட காட்சிகளின் தரிசனமாய் அமைந்து வாசகராகிய எமக்கும் பல படிப்பினைகளையும் சொல்லாத செய்திகளையும் சொல்லி நிற்கிறது.

நிறைவாக இந்நாவலில் தாமரைச்செல்விகையாண்டுள்ள பிரதேச பேச்சுவழக்குமொழி, கள வர்ணனை உள்ளிட்ட மொழிநடை இந்நாவலுக்கு பலம் சேர்ப்பதாய் அமைந்துள்ளது. எடுத்துக் காட்டாக

“ஓம் பிள்ளை றைவர் சோனும் இவடத்துப் பொடியள் தானே. சொன்னால் வந்து உடனும் உழுது தருவான்...”

“முந்தி ஐஞ்சோ பத்தோ லாயம்வரும் இப்ப லாயம் குறைவு செலவு கூடியிட்டுது...”

என்ன தம்பி சுகமே கண்டு கன காலம்..

அதுதான் தெரியேலை பிள்ளை ஆயிக்காரரோ தெரியாது நீ உள்ள இரு...

வரவர உனக்கு திமிர் கூடிப்போச்சு

உன்ரை சாப்பாட்டை மனிசன் தின்பானே...

போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். தலைமுறைகள் தாண்டிப் பயணிக்கும் தாமரைச்செல்வியின் படைப்புலக்கியப் பயணம் தொடர வாழ்த்தி இக்கட்டுரையை நிறைவு செய்கிறேன்.

கடிதங்கள்

(1)

08.11.2003

P.O.Box 32

Kandy

அன்புள்ள சகோதரி

நலம், நலமறிய அவா, நேற்று தங்களின் “அம்மா” கதை கிடைத்தது நன்றி.

பெண்படைப்பாளிகளின் தொகுதிக்கு “அம்மா” என்பது தான் பெயர். இவ்வாண்டு இறுதிக்குள் தொகுதி வெளிவந்து விடும். 300 பக்கங்களில் இடம் பெறக் கூடிய படைப்புகள் இடம் பெறும்.

மற்றும் - உங்களால் முடிந்தால் “தாகம்” என்ற நாவலின் பிரதியினை பெறமுடியுமா? ஓரிரு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் அந்த நாவலை இரவல் வாங்கி படித்தேன்.

அந்த நாவலை தரும் படி கேட்டேன் தர மறுத்துவிட்டார்கள்.

ஏனென்றால், தொலைக்காட்சிக்கு படமாக்க வேண்டும் என்பதே என் அவா.

என்றாவது ஒரு நாள் அதனை படமாக்குவேன் என்பது எனது நீண்டநாள் கனவாகும்.

அந்த நாவலின் - பிரதியினை தேடி தந்தால் அதனை தொலைக்காட்சிக்கு என்றாவது திரைக்கதையை எழுதிவிட்டு உங்களுக்கு அனுப்பி வைப்பேன்.

வசனத்தை நீங்கள் எழுத வேண்டும் அதனை வன்னி மண்ணிலே... அல்லது யாழ் மண்ணிலே திரைப்படமாக்க வேண்டும் என்பது நான் மனதில் பதிய வைத்திருக்கும் நினைவுகளில் ஒன்று.

நான் லண்டனில் இருந்த பொழுது அங்கு திரைப்படத்துறையில் ஈடுபட்ட ஓரிருவரை சந்தித்தேன். அவர்கள் அடுத்த ஆண்டு மார்ச் மாதம் இலங்கை வர உள்ளார்கள் அவர்களிடம் “தாகம்” பற்றி சொல்வேன். ஒரு வேளை அதனை திரைப்படமாக்க தயாரிக்கலாம்

மற்றும், லண்டனில் தமிழ்ப்பிரியா இருப்பதாக கேள்விப்பட்டு அவரை பார்க்க முயற்சித்தேன் முடிவில்லை. அந்த சகோதரியை பற்றி விவரம் தெரியும் - நான் மதித்த மூன்று படைப்பாளிகளில்,

தாமரைச்செல்வி,

தமிழ்ப்பிரியா,

கோகிலா மகேந்திரன்

இவர்கள் என் மதிப்பார்ந்த படைப்பாளிகள். தமிழ்ப்பிரியா சாதனை செய்வார் என்று எதிர் பார்த்தேன் மற்றும் ஒரு வேளை டிசம்பரில் வன்னி மண்ணுக்கு வருவார் வந்தால் உங்களை தேடி வந்து சந்திப்பேன் தம்பி அமரதாஸ் தான் என்று அடிக்கடி தொடர்பு கொள்பவர்.

என்றும்

அன்புடன்

அந்தனிஜீவா

(2)

Medical Health clinic

No.01, Dyaaba Junction,

Mirahawatta

பெருமதிப்புக்குரிய தாமரைச்செல்வி அவர்கட்கு வணக்கம்

தாங்கள் எனது மகனின் திருமண அழைப்பிதழ் கால தாமதமாக உங்கள் கைக்குகிடைத்த போதும், பலநாட்களுக்குப் பின்புகூட அதனை மன மகிழ்ந்து ஏற்று மனமுவந்து மனமாரப் பாராட்டி எழுதிய கடிதம் (10.03.03 திகதி இடப்பட்டது, எனது கொழும்பு விலாசத்திற்கு அனுப்பியது) கிடைத்தது. நன்றி மிக்கநன்றி. நான் Pea Health centre ல் இருந்து ஓய்வு பெற்று தனியாக ஒரு வைத்தியசாலை ஆரம்பித்து நடத்துகிறேன். உங்கள் கடிதம் கொழும்பில் கிடைத்து சில நாட்களுக்குப்பின் நான் அங்கு போயிருந்த போது படித்து மிக மகிழ்ந்தேன். பதில் எழுத வேண்டு என்று எண்ணங் கொண்டிருந்தேன். நான் மரக்கவில்லை. நடந்தது இதுதான். உங்கள் கடிதத்தைப் படித்துவிட்டு ஒரு புத்தகத்திற்குள் வைத்துவிட்டேன். விலாசத்தைத் தேடுவதற்காக கடித்தை எங்கோ எல்லாம் தேடினேன். ஆகவே உடன் முயற்சி கைவிட்டுவிட்டது.

சென்றவாரம் கொழும்புக்குச் சென்றபோது ஒரு புத்தகத்தை ஏதோ தேவைக்கு புரட்டும் போது கடிதம் அகப்பட்டது. இதேவேளையில் உங்கள் படைப்பைப்பற்றி சிறிய ஆய்வு ஒன்றினை சில நாட்களுக்கு முன் ஆரம்பிக்க முனைந்தேன். “ஞானம்” சிறிறேட்டில் ஓர் அறிமுகமும் சில அவதானிப்புக்களும் என்ற பகுதியில் தங்களது “அழுவதற்கு நேரமில்லை” என்ற நூலை எழுதுவதனை முதலில் எண்ணியிருந்தோம். பின்பு “இட நெருக்கடி” காலதாமதம் காரணமாக “நக்கீரன்” பார்வையாகி விட்டது எனது பகுதியில் செய்வதாயின் ஆழமாகவும் திடமாகவும் சிறிது நீண்டதாகவும் செய்யலாம் நான் ஏற்கனவே செய்த, சுதராஜ், நந்தி, தெனியான் ஆகியோரின் படைப்புக்கள் பற்றிய ஆய்வு இலக்கிய உலகில் நல்ல வரவேற்பை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

உங்களது இலக்கிய ஆளுமையில், படைப்பாற்றலில் எனக்கு மிகுந்த நல் அபிப்பிராயம் உண்டு. நான் அடிக்கடி மருமகன் புலோலியூர் இரத்தின வேலோனுக்குக் கூறுவதுண்டு. அழுவதற்கு நேரமில்லை என்ற நூலில் நூலாசிரியராக நீங்கள் கூறியுள்ளது என்னை மிகவும் கவர்ந்துள்ளது. என் இலக்கிய கோட்பாட்டை எதிரொலித்துள்ளது. என் இலக்கியவோட்பாட்டை எதிரொலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. எத்தனையோ அவலங்களுக்கு மத்தியிலும் நம்பிக்கையோடு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இவர்களைப்பற்றி எழுதுவது காலத்தின் தேடல் இதுவே மன நிறைவைத் தருவது உயர்ந்த கவர்ந்த கருத்துக்கள் இப்பாதையின் எழுதுங்கள். ஞானத்திற்கும் ஆக்கங்கள் அனுப்புங்கள் மீண்டும். தங்கள் கடிதத்திற்கு நன்றி. மகன் க.கலையழகன். யாழ்ப்பாணம் General Hospital Dr நாகேந்திரா வாட்டில் S.H.O. ஆக வேலை செய்கிறார். உதவி தேவையானால் அணுகவும். இயன்றளவு உதவுவார்.

அன்புடன்

புலோலியூர் க.சதாசிவம்

(3)

P.O.Box 350
Craigienurn
Victoria 3064

அன்புள்ள சகோதரி தாரைச்செல்வி அவர்களுக்கு,
வணக்கம். நலம் நாடுவதும் அதுவே.

தங்கள் முகவரிக்காகவும் தொலைபேசி எண்ணிற்காகவும் நீண்ட நாட்கள் தவம் இருக்க வேண்டியதாயிற்று. சமீபத்தில் நண்பர் சந்திரன் (ஆவூரன்) தந்தார். உடனே தங்களுடன் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு முகவரியை ஊர்ளிதப் படுத்திய பின்பு எழுதுகின்றேன்.

தங்களின் "பச்சைவயல் கனவும் நாவலுக்கு சாகித்திய விருது கிடைத்தமையிட்டு மனமாற்றந்த வாழ்த்துக்கள் 2005 பெப்ரவரியில் சுனாமியில் பாதிக்கப்பட்டவர்களை பார்க்கச் சென்றவிடத்து அதனை எடுத்து வந்தேன். இங்கு வந்த பின்பு நண்பர் மரியதாஸன் ஒரு பிரதி தங்கள் கொடுத்தனிப்பியதாகத் தந்தார். கிடைத்தும் பதில் எழுதத் தாமதமானதற்கு காரணம் சரியான தொடர்பு முகவரி கிடைக்காதமைதான்.

என்றைக்கும் தங்கள் முகம்பார்த்தில்லை. எடுத்து மாத்திரம் படித்துள்ளேன். அன்று தரவைக் கேட்டு மகிழ்ச்சி. தங்கள் நாவலுக்கு நிச்சயம் விருது கிடைக்கும் என்று நம்பியிருந்தேன். எனது நம்பிக்கை வீண் போகவில்லை. வாழ்த்துக்கள். எனது "பறவைகள்" நாவல் - தமிழகத்தில் அச்சிடப்பட்டது. கைவசம் பிரதிகள் இல்லை. கிடைத்ததும் தங்களுக்கு சேர்ப்பிப்பேன். அண்மையில் எனது இரண்டு நூல்கள் கொழும்பில் வெளியாகியுள்ளன. "ராஜரூக்காந்தன் நினைவுகள்" (கட்டுரை) கங்கைமகள் (சிறுகதை) தங்களுக்கு கிடைக்கச் செய்கிறேன்.

இம்மாதம் 30 திகதி (30.10.2005) எனது இரண்டாவது மகளுக்கு இலங்கையில் நீர்கொழும்பில் திருமணம். அதற்காக நாளை 19ம் திகதி புறப்படுகின்றேன்.

எனது நீர்கொழும்பு முகவரி : - 20.Sooriya Road
Negombo.

தொலைபேசி: - 0312239320

முடிந்தால் தொடர்பு கொள்ளவும்

இங்கு ஆண் விஜயராணி உட்பட அனைத்து எழுத்தாளர்களும் நலம். அவுஸ்ரேலியாவில் எனது புத்தக வெளியீடு டிசம்பர் 18 இலும் எமது வெது எழுத்தாளர் விழா ஜனவரி 7,8 இலும் இங்கு எம்மன்பனில் நடைபெறவுள்ளன.

தங்கள் கணவருக்கும் பிள்ளைச் செல்வங்களுக்கும் எமது அன்பைத் தெரிவிக்கவும். யாழ்.குடாநாட்டில் எமது இனிய எழுத்தாள நண்பர்களுக்கு எனது அன்பைத் தெரிவிக்கவும்.

அன்புடன்
சகோதரன் முருகபுபதி

(4)

4,Kalikovil Road
Koomankulam
Vvuniya (Srilanka)

அன்புமிக்க தாமரைச்செல்வி அவர்களுக்கு
சகோதரி.

வணக்கம். தங்கள் பன்முகர்ந்த வாழ்த்துக்கு எனது மனப்புர்வமான நன்றி.

எனக்குக் கிடைத்த கௌரவ கலாநிதிப்பட்டம் எமது பிரதேச கலை இலக்கிய முயற்சிகளுக்குக் கிடைத்த மிகப் பெரிய அங்கீகாரம் என்றே கருதுகிறேன். வயது முதிர்ச்சியைக் கருத்தில் கொண்டு ஒரு அடையாளமாக எனக்கு வழங்கியுள்ளார்கள். வட இலங்கையில் என்னையொத்த ஏன் என்னிலும் மேலான பங்களிப்புச் செய்தவர்கள் நிறைய இருக்கிறார்கள். காலப் போக்கில் அவர்களுக்கும் இந்தக் கௌரவம் கிடைக்க வேண்டும் என்பது தான் எனது ஆசை.

இதுவரை காலமும் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு எழுதுபவர்கள் வன்னிப்பிரதேசத்தின் பங்களிப்புப் பற்றி எழுதுவதில்லை. இந்த நிலையில் மாற்றம் ஏற்படலாம்.

தங்களுக்கு "வீதியெல்லாம் தோரணங்கள்", "பச்சைவயல் கனவு" நாவலுக்குத் தேசிய சாகித்திய மண்டலக் பரிசு கிடைத்ததை அறிந்து மகிழ்ச்சியடைகிறேன். எனது வாழ்த்துக்கள்.

மேலும் தங்கள் இலக்கிய முயற்சிகள் தொடர்பும்

அன்பு
முல்லைமணி

(5)

681/2Pointpedro Road
Nallur
Jaffna

திருமதி தாமரைச் செல்வி

அன்புள்ள தங்கைக்கு,

"வீதியெல்லாம் தோரணங்கள்" கிடைத்தது. மிகவும் நன்றி. ஒரே இருப்பில் படித்து முடித்தேன். இப்படி ஒரே மூச்சில் படிப்பவர்கள் தான் எமது வாசகர்கள். ஆகவே இந்த நூல் பலரால் படிக்கப்படும் பொழுதுபோக்காக.

உங்கள் "அழுவதற்கு நேரமில்லை" கிடைத்த பின் உங்களுக்கு கடிதம் எழுதினேனோ தெரியவில்லை. அதில் ஒவ்வொரு கதையையும் படிக்கப் படிக்க அழுவதற்கும் சிரிப்பதற்கு நேரம் கிடைக்கவில்லை. மிகவும் சிந்திக்கத்தான் நேரத்தை ஒதுக்குகிறேன். அற்புதமான கதைகள். தாமரைச்செல்வியின் முத்திரை ஒவ்வொரு கதையிலும் பதித்துக் கிடந்தது. அதில் ஒரு சிறு கதையையுமே ஒரு மூச்சில் படிக்க இயலாது. பல பெரு மூச்சுகளின் மத்தியிலே தான் படிக்க முடியும்.

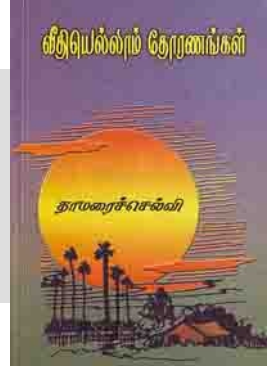
நான் உங்களின் முன்னைய நாவல் களைப் படிக்கவில்லை.

நாவலை பத்திரிகைக்கு போட்டிக்கும் எழுதும் போது பல கட்டுப்பாடுகள் வரும் என்பது அதன் அளவு.

உங்களின் இந்த நூல் 83 பக்கம். உண்மையில் குறு நாவல். வன்னியை வைத்து 25 -300 பக்கங்கள் கொண்ட ஒரு காத்திரமான, புதிய பார்வையும், உவமைகளும், கலைத்துவமும், நிஜமும் கொண்ட ஒரு நாவலை ஆய்வுடன் படைத்து எழுதுங்கள் 2-3 வருடங்களாகும். உங்களால் முடியும். உங்கள் கணவருக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் எனது அன்பைத் தெரிவிக்கவும்.

அன்புடன்
நந்தி

வீதியெல்லாம் தோரணங்கள் நாவலுக்கு புலோலியூர் க.சதாசிவம் அவர்கள் எழுதிய பதிப்புரை

ஈழத்து இலக்கியத்தின் பதிப்புத்துறையில் இதுவரை பல் துறை நூல்களையும் வெளியிட்டு காத்திரமான பங்கினை ஆரவாரமின்றி செய்து வரும் மீரா பதிப்பகத்தின் நாற்பதாவது வெளியீடே உங்கள் கையில் இருக்கும் தாமரைச் செல்வியின் “வீதியெல்லாம் தோரணங்கள்” பரிசு நாவல். இலக்கிய ஆய்வு, நலவியல், புனைகதை இன்னும் பல துறைகளைச் சார்ந்த, சம்பந்தப்பட்ட துறைகளின் துறை போன மூத்த இளைய எழுத்தாளர்களின் பலதரப்பட்ட ஆக்கங்களை நூலுருவாக்கியுள்ளோம். ஆக்கிய படைப்புக்கள் நூலுருவம் ஆகாததால் எழுத்துலகின் ஈர்ப்பினை பெறாதிருந்த பல எழுத்தாளர்களை இலக்கிய அறிமுகமும் கணிப்பும் பெறச் செய்யும் முயற்சியில் கணிசமான வெற்றியைக் கண்டுள்ளது மீரா பதிப்பகம். எழுத்தாளர்கள், இலக்கிய ஆர்வலர்கள், வாசகர்கள் அளித்துவரும் ஒத்துழைப்பு எம்பணிக்கு உந்துசக்தியாக அமைந்துள்ளது. புனைகதைத் துறையில் பலதரப்பட்ட நூல்களை வெளியிட்ட நாம் நாவல் இலக்கியத் துறையில் நீண்டதோர் திட்டத்தின் இரண்டாவது முயற்சியாக தாமரைச் செல்வியின் நாவலை இலக்கிய உலகிற்கு உவகையுடன் அளிக்கிறோம்.

தாமரைச் செல்வி நாடறிந்த எழுத்தாளர். இன்று ஈழத்து பெண் எழுத்தாளர் வரிசையில் முன்னணியில் நிற்பவர். ஏலவே இரு சிறுகதைத் தொகுதிகளையும் நான்கு நாவல்களையும் நூல்வடிவில் தந்தவர். புனைகதைத் துறையில் பல பரிசுகளைப் பெற்றவர். ஆரம்பகாலத்தில் வன்னிமண் வாசனையை இலக்கியத்தில் வெளிக்கொணர்ந்தவர். போர்க்காலச் சூழலில் வன்னி மக்கள் முகம் கொடுத்த உயிருக்கே உத்தரவாத மற்று வாழ்ந்த அவலத்தை அம் மக்களின் ஒருத்தியாக இருந்து உயிர்த்துடிப்புடன் இலக்கிய கோலங்களாக ஆவணப்படுத்தியவர்.

இந்நாவல் வட-கிழக்கு மக்களின் வாழ்வுக் கட்டமைப்பே உருக்குலைந்து, எந்நேரம் ஏது நடக் குமோ என்ற ஏக்க உணர்வு மலிந்திருந்த, மாறி மாறி சாவு களும், நினைவஞ்சலிகளும், ஹர்த்தாலும், எப்பொழுது பார்த்தாலும் எந்த வீதியைப் பார்த்தாலும் தோரணங்களும், கழற்றப்படாத கறுப்புக்கொடிகளும் இருந்த சூழலில், இருக்கிற ஆமியில் பட்டது காணாது இன்னும் ஒரு ஆமி புகுந்து அட்டுமியம் செய்த கால கட்டத்தின் பகைப்புலத்தில் எழுதப்பட்டது. யாழ்ப்பாண மத்திய தரக் குடும்பத்தில் பிரச்சனை என்று வீட் டோடு இருக்காது எல்லா அலுவல்களும் உறவும் பரிமாறல்களும் நடைபெறும் போர்ச் சூழலில் கதை நகர்கிறது.

போர்க்காலச் சூழலுக்கு முகம் கொடுத்து வாழும் மக்களின் பல்வேறு உணர்வுகளையும் அவலங்களையும் சித்திரிக்கிறது. இந் நாவல். நாவலாசிரியை வடபுல மத்தியவர்க்க மக்களின் வாழ்க்கை முறைகள், அபிலாசைகள், ஆசாபாசங்கள் இன்றும் செறிவு கொண்டிருக்கும் சீதனப் பிரச்சனை இவற்றையெல்லாம் அழகாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். மாதிரிவடிவமாக படித்த மத்தியதரவர்க்க இளைஞன் தெய்வேந்திரன். போர்ச்சூழலில் குடும்பத்தைப் பிரிந்து உழைப்புக்காகக் கொழும்பில் வாழும் ராஜேந்திரன், ஓய்வு பெற்றும் குடும்பத்தின் ஈடேற்றத்துக்காக இன்னும் உழைத்து வயது வந்த பிள்ளைகளை கரைசேர்க்க முடியாத செந்தில் நாதன், பாசமலராக ஊமை உள்ளத்தின் ஏக்கத்தை சுவாசிக்கும் வடபுல பெண்ணின் பிரதிநிதியாக பாரதி இன்னும் ஏனைய பாத்திரங்களையும் தத்ருபமாகப் படைத்துள்ளார். பெண் பாத்திரங்களின் உணர்வுகளை ஒரு பெண் எழுத்தாளரால் தான் திறம்படச் சித்திரிக்க முடியும் என்று எண்ணத் தோன்றுமளவிற்கு பாத்திர அமைப்பு அமைந்துள்ளது.

தேர்ந்தெடுத்த கரு, கதையம்சம், கதை கூறும் முறைமை ஆகியவற்றால் தாமரைச்செல்வி மீண்டும் தன்னை ஒரு தரமான நாவலாசிரியை என்பதை இந்நாவல் மூலம் உறுதிப்படுத்தியுள்ளார்.

எழுதப்போகும் பகைப்புலத்தையும், களத்துடன் சம்பந்தப்பட்ட மாந்தர்களின் பிரச்சனைகளையும் நேரில் பார்த்து. உணர்வு பூர்வமாக உள்வாங்கி, ஆழமாக ஆணியேர்வரை நோக்கி தெளிவு பெற்று பின் எழுதுவது, எடுத்துக் கொண்ட பிரதேசத்தில் நடமாடும் பாத்திரங்களை அக்களத்தில் தனித்துவத்துடன் படம் பிடிப்பது, சுற்றுச் சூழலை இயற்கையுடன் வர்ணிக்கும் பாணி. சமகால வாழ்க்கைப் படிமங்களை கதை நிகழும் சூழல் பின்னணியில் விபரிக்கும் பாங்கு போன்ற இன்னோரன்ன தாமரைச்செல்வியின் படைப்பாக்கும் இயல்புகளை தமிழ்நாட்டு பிரபல நாவலாசிரியை ராஜம் கிருஷ்ணனின் ஆளுமையுடன் ஒப்பிட்டு சமன்படுத்திப் பாராட்டி விதந்துரைக்கலாம்.

தாமரைச் செல்வியின் முன் உலகம் விரிந்து கிடக்கிறது. போர்க்காலச் சூழலில் ஏற்படும் அவலம் கதையம்சத்தின் ஆரம்பத்தில் கசிந்துவந்து இறுதியில் காட்டாறாகிறது. அறுந்து தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் தோரணம் காட்டும் சோகம் நெஞ்சை நெருகிறது. நல்ல தோர் நாவலுக்கு கதையம்சம் முக்கியமானது என்பர். விறுவிறுப்பானகவையோட்டத்துடன் ஒரே மூச்சில் படித்து முடிக்கக் கூடிய அருமையான நாவல் ஒன்றை இதோ படிக்கப் போகிறீர்கள்...! இனி விலக்குங்கள் தோரணத்தை!

எழுத்தாளர் தாமரைச்செல்வி பற்றிய விபரத்தொகுப்பு

பெயர் : திருமதி. ரதிதேவி கந்தசாமி

புனைபெயர் : தாமரைச்செல்வி

பிறப்புனைபெயர்கள் : அங்கயற்கண்ணி, வெண்ணிலா சூரியகுமாரன், இந்துமதி, கானா மணிவண்ணன்.

பிறந்தது : 1953 ல் குமரபுரம், பரந்தன்.

தாய் : இராசம்மா.

தந்தை : சுப்பிரமணியம்.

கணவர் : சின்னையா கந்தசாமி.

ஓய்வு பெற்ற அரசு ஊழியர் (சிறாப்பரர்). எழுபது எண்பதுகளில் வரணியூர். சி. கந்தசாமி எனும் பெயரில் வீரகேசரி, ஈழநாடு, சுடர், அருவி, போன்றவற்றில் சிறுகதை, கவிதை எழுதியுள்ளார்.

வசிப்பிடங்கள் : குமரபுரம், கொழும்பு, அவுஸ்திரேலியா.

படித்தது : பரந்தன் இந்து மகாவித்தியாலயம், யாழ்ப்பாணம் /இந்து மகளிர் கல்லூரி.

படைப்பாற்றல் : சிறுகதை, குறுநாவல், நாவல்.

எழுத ஆரம்பித்தது : 1973ல் வானொலிக்கு, 1974ல் பத்திரிகைகளுக்கு.

முதல் சிறுகதை : "ஒரு கோபுரம் சரிகிறது" (வீரகேசரி பத்திரிகையில் பிரசுரமானது).

ஆக்கங்கள் வெளிவந்த பத்திரிகைகள் /சஞ்சிகைகள் : இலங்கையில் - வீரகேசரி, தினகரன், சிந்தாமணி, ஈழநாடு, ஈழமுரசு, முரசொலி, ஈழநாதம், தினக்குரல், மல்லிகை, சிரித்திரன், சுடர், வெளிச்சம், நாற்று, ஞானம், மாணிக்கம், கலாவல்லி, களம், தாரகை, ஆதாரம், கிருதயுகம், விளக்கு, அமிர்தகங்கை, பெண்ணின்குரல், தாயகம், வளையோசை, மாருதம், ஜீவந்தி, யாழ்ப்பாணம், நுட்பம்.

தமிழ்நாட்டில் - ஆனந்தவிகடன், குங்குமம், மங்கை, இதயம்பேசுகிறது.

வெளிநாடுகளில் - பரீஸ் ஈழநாடு, பரீஸ் ஈழமுரசு, எரிமலை, களத்தில், நடு (பிரான்ஸ்), மெல்பேர்ன் எதிரொலி (அவுஸ்திரேலியா), தாய்விடு (கனடா), வணக்கம் லண்டன் (ஐக்கிய இராச்சியம்), அக்கினிக்குஞ்சு (அவுஸ்திரேலியா).

எழுதியவை :

சிறுகதைகள் - 200 க்கும் மேற்பட்டவை.

குறுநாவல்கள் - 3.

நாவல்கள் - 7.

நூல்வடிவம் - 11.

1. சுமைகள். (நாவல்) 1977.
2. விண்ணில் அல்ல விடிவெள்ளி. (நாவல்). 1992
3. தாகம் (நாவல்)-1993
4. வேள்வித்தி (குறுநாவல்) - 1994.
5. ஒரு மழைக்கால இரவு (சிறுகதைகள்) - 1998.
6. அழுவதற்கு நேரமில்லை (சிறுகதைகள்) 2002.
7. வீதியெல்லாம் தோரணங்கள் (நாவல்) 2003.
8. பச்சை வயல் கனவு (நாவல்) - 2004.
9. வன்னியாச்சி (சிறுகதைகள்) - 2005.
10. வன்னியாச்சி (ஒரு மழைக்கால இரவு, அழுவதற்கு நேரமில்லை, வன்னியாச்சி மூன்றுநூல்களிலும் வந்த 37 கதைகளையும் சேர்த்து) - 2018.
11. உயிர்வாசம் (நாவல்) - 2019.

பரிசுகள், விருதுகள்

- 20 சிறுகதைகள் பரிசு பெற்றவை.
- வடகிழக்கு மாகாணசபை விருது - ஒரு மழைக்காலஇரவு (சிறுகதைகள்).
- யாழ்ப்பாணம் இலக்கியப்பேரவையின் பரிசு - விண்ணில் அல்ல விடிவெள்ளி (நாவல்).
- கொழும்பு சுதந்திர இலக்கிய அமைப்பின் விருது - தாகம் (நாவல்).
- யாழ்ப்பாணம் இலக்கியப்பேரவையின் பரிசு - தாகம் (நாவல்).
- முரசொலி பத்திரிகை முதல்பரிசு - வேள்வித்தி... (குறுநாவல்).
- வட மாகாண சபை விருது, - வீதியெல்லாம் தோரணங்கள் (நாவல்).
- வீரகேசரி, யாழ்ப்பாணம் இலக்கிய வட்டம் இணைந்துநடாத்திய கனகசெந்திநாதன்.
- நினைவுப்போட்டியில் 2 ம் பரிசு - வீதியெல்லாம் தோரணங்கள் (நாவல்).
- இலங்கை அரசு சாகித்திய விருது - பச்சை வயல் கனவு (நாவல்).
- யாழ்ப்பாணம் இலக்கியப்பேரவையின் விருது - பச்சை வயல் கனவு (நாவல்).
- தமிழ்நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர் கலைஞர்கள் சங்கம் வழங்கிய சிறந்த நாவல் விருது உயிர்வாசம் (2019).
- இலங்கை அரசு சாகித்திய விருது உயிர்வாசம் (2019).

இலக்கியப் பணிக்கான விருதுகள், கௌரவிப்புகள் :

- அக் கராயன் மகளிர் அபிவிருத்திநிலையத்தின் சாதனைப்பெண்மணி விருது (2000).
- வடகிழக்கு மாகாணசபையின் ஆனந்தர் விருது (2001).
- கிளிநொச்சி தமிழ்ச் சங்கத்தின் இலக்கியமணிப்பட்டமும் தங்கப்பதக்கமும் (2002).
- மல்லிகை இதழின் அட்டைப்பட கௌரவம் (மார்ச் 2002).
- கொழும்பு கலை இலக்கிய கழகத்தின் விருது (2003).
- யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக்கழக மருத்துவப்பீட மாணவர் ஒன்றியம் தமது வெள்ளிவிழா ஆண்டை முன்னிட்டு இலக்கியப்பணிக்கான கௌரவிப்பு (2005).
- தமிழ்நாடு சின்னப்பா பாரதி அறக்கட்டளை விருது (2010).
- கண்டாவளை பிரதேச சபையின் கலாசாரப்பிரிவின் ஒளிச்சுடர்

விருது (2011).

- மட்டு எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையத்தின் தமிழியல் விருது (2012).
- புங்காவனம் இதழின் அட்டைப்பட கௌரவம். (மார்ச். 2015).
- ஞானம் இதழின் அட்டைப்பட அத்தி. (மே. 2021).

வேறு விடயங்கள் :

ஓவியம் : ஓவியம் வரைவதிலும் ஆர்வமுண்டு. வீரகேசரி, தினகரன், சுடர், ஈழநாடு, ஜீவநதி, ஞானம், தமிழ்நாட்டில் குங்குமம் ஆகியவற்றில் சிறுகதைகளுக்கு ஓவியம் வரைந்துள்ளார்.

கொழும்பில் இருந்து வெளிவந்த "சித்திரா" எனும் சித்திரக்கதை சஞ்சிகையில் கதையும் ஓவியமுமாக சித்திரக் கதைகள் எழுதியுள்ளார்.

கையெழுத்து சஞ்சிகை - எண்பதாம் ஆண்டளவில் சூரியகாந்தி என்ற கையெழுத்து சஞ்சிகை நடாத்தி 5 இதழ்கள் வெளியிட்டிருக்கிறார்.

மொழிபெயர்ப்புகள்

இவரின் 5 சிறுகதைகள் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப் பட்டிருக்கின்றன.

1. இடைவெளி - The Gap. மொழிபெயர்ப்பு பேராசிரியர் சி. சிவசேகரம்.
2. வாழ்க்கை - Life. மொழிபெயர்ப்பு. பேராசிரியர் சி. சிவசேகரம்.
3. பாதை - The Rugged Path. மொழிபெயர்ப்பு. ஏ. ஜே. கனகரட்சா.
4. முகமற்றவர்கள் - Faceless People. மொழிபெயர்ப்பு. S. இராஜசிங்கம்.
5. எங்கேயும் எப்போதும் - The Inevitable. மொழிபெயர்ப்பு K. S. சிவகுமாரன்.

இவரின் 3 சிறுகதைகள் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்க்கப் பட்டிருக்கின்றன.

1. ஒரு மழைக்கால இரவு மொழிபெயர்ப்பு. திருமதி. ஜெயசித்ரா.
2. வன்னியாச்சி மொழிபெயர்ப்பு. அனூராதா ஜயசிங்க.
3. வாழ்க்கை மொழிபெயர்ப்பு. சமூகஇயல்பியலி. விஜயமான்.

இவரின் ஒரு சிறுகதை ஜேர்மன் மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

1. ஓட்டம் - மொழிபெயர்ப்பு. எவலின். மாசிலாமணி.

குறும்படங்கள்

இவரன் "பசி" சிறுகதை தமிழ்நாடு ஜே. டி. இமயவரமன் என்பவரால் குறும்படமாக எடுக்கப்பட்டு லண்டனில் நடந்த விம்பம் குறும்படவிழாவில் பார்வையாளர் தெரிவாக விருது பெற்றது.

இவரது வேறு 5 சிறுகதைகள் குறும்படமாக வெளிவந்துள்ளன.

"1996" (இடைவெளி) - இயக்குனர் மகேந்திரன்.

"பாதணி" - ஜான். மகேந்திரன்.

"சாம்பல்மேடு" - திலகன்.

"பாதை".

"வாழ்க்கை".

பல்கலைக்கழக மாணவர் ஆய்வுகள்

யாழ்ப்பல்கலைக்கழகம், பேராசிரியர் பல்கலைக்கழகம், கிழக்கு பல்கலைக்கழகம் ஆகியவற்றின் 9 மாணவர்கள் தமது தமிழ் பாடத்தின் இறுதி ஆண்டுக்கான பட்டப்படிப்பின் ஒரு பகுதியாக இவரது எழுத்துக்களை ஆய்வு செய்திருக்கிறார்கள்.

பாடசாலை பாடத்திட்டம்

இலங்கை கல்வி அமைச்சின் தமிழ் மொழிக்கான பதினோராம் ஆண்டுக்கான பாடத்திட்டத்தில் இவரது "இன்னொருபக்கம்" என்ற சிறுகதை இணைக்கப் பட்டிருக்கிறது. தமிழ்நாடு கல்வி அமைச்சு தமது பதினோராம் வகுப்புக்கான பாடத்திட்டத்தில் "பசி" கதையை இணைத்திருக்கிறார்கள்.

உங்கள் இல்லங்களில் நடைபெற
இருக்கும் மங்களகரமான
நிகழ்வுகளுக்கு...

மதி கலர்ஸ்

தருமண அழைப்பீதழ்
காட்சியறை

MATHI
COLOURS

WEDDING CARD SHOW ROOM

15/2, Murugesar Lane, Nallur, Jaffna.

T.P: 021 2229285, 077 7222259